

ஸ்ரீரஸ்து.

பேரருளான் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சி, பிரதிவாதிபயங்கரம்,
மஹாவித்வான் அண்ணங்கராசாரியர் பணித்த

ஸ்ரீமத் வரவரமுநிவர்ய் ஸித்தாந்த ஸாரம்

தென்னுசார்ய ஸித்தாந்த ஸாரப்பொருள்களை
ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனுட்பட
ஸகலபூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸித்திகளைக்கொண்டு

நிருபிக்கும் நூல்

சேலம் செவ்வாய்பேட்டை, ஜெமீனி ஆர்ட் பிரஸ்ஸில் அச்சிடப்பட்டது.

பிங்கள் - ௨௫ ஐப்பசித்திருமூல நன்னுள்.

14-11-77

கிடைக்குமிடம் : க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்-631503.

ஸ்ரீ :

பேருளான் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜகதாசார்ய எம்ஹாஸனாதிபதி, மஹாமஹிமோபாத்யாய,

ஸ்ரீகாஞ்சீ, பிரதிவாதிபயங்கரம்

மஹாவித்வான் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி அருளிய

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீவர்ய ஸித்தாந்த ஸாரம்

— ஸகல பூர்வாசார்ய ஸித்தாந்த ஸாரமென்றும் பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸாரமென்றும் இதனை வழங்கத் தகுதியுண்டு. —

(சுலோ.) லோகாசார்ய வரோபயந்த்ருயமிராடாசார்யவய்யா த்ருதா:
அந்ததா ஏவ சடாரிலக்ஷ்மணமுநி ஸ்ரீகூரநாதாதிரி:
ஸ்வக்ரந்தேஷு ஸமாத்தூதா இதி யதா ப்ராமாணிகா: பண்டிதா:
ஜாநீயுர் விசுதம், ததா க்ருதிரியம் ஸந்தர்சயிஷ்யத்யதோ.

(தெய்வ நகுத்து.) பிள்ளைலோகாசாரியரும் மணவாளமாமுனிகளும் தமது திவ்ய க்ரந்தங்களில் வெளியிட்டருளின அந்த விரேஷங்களை ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் முதலானருடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலும் திகழ்வன — என்னு மிடத்தை ப்ராமாணிக பண்டிதர்கள் நன்குணருமாறு இந்தநூல் விளக்கவல்லது.

முடிவுரை : ஸ்ரீவரவரமுநீந்தர் ஸித்தாந்தத்தின் அடிப்படை = விசிஷ்டாந்தவைத ஸித்தாந்தத்திற்கு ஒரு திறவுகோலும், ஸ்ரீவரவரமுநீந்தர் ஸித்தாந்தத்திற்கு ஒரு திறவுகோலும் முக்கியமாகத் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கவை **சீராத்மபாவம்** என்பது விசிஷ்டாந்தவைத ஸித்தாந்தத் திறவுகோல். * ஸர்வேச்வரன் ஸகலசேதநாசேதந ஸ்வேயம் சீரமாகக் கொண்டவன் * என்கிற உண்மையைச் செவ்வனே தெரித்தகொள்ளும்வேதாந்திக்கு ஸகல உபநிஷத் வாக்கியங்களும் எளிதாக அந் வலித்தவெம், ஒன்றிலும் ஒரு அவத்யமும் தோன்றமாட்டாது — என்பது சீரிய தோர் கொள்கை. இதை நன்கு தெரிந்துகொண்ட வித்வான் முன்னிலையில் எந்த மதாந்தரத்தனும் பங்கமடைந்தே தீர்வன் என்கிறார் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன் * பத்யேத பத்யாப்யபாசகந்திதம் * இய்யாதி ச்லோகத்தினால்.

“யத்யேநம் யந்ஸார்வபௌமகந்தம் வித்யாத் அவித்யாதம்:-
பரத்யுஷம் பரதந்தாம் அந்திமபுலக கச்சித் விபச்சித்தம்;
நந்நாகத் தர ஜபத்யுபபதிஸ்யம் தந்தந்தந்தந்தாபநா-
வேவாக்பரதமாந ஹஸ்துகதகதக்ஷோல கோஸாஸம்:”

என்கிற ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரய ஸாரஸ்தமான அந்த ச்லோகரத்நம் விசிஷ்டாத்வைதி களுக்கு நம்முடைய விரிவான உரையுடன் நித்யாநுஸந்தேயமாகக் கடவது.

அதுபோல, பர்க்குதத்தில் * எந்தவிதத்திலும் எம்பெருமானுடைய குணப் பெருமையிலேயே முழுநோக்கு * என்பதே ஸதாசார்யஸித்தாந்தத்தின்ஸாரம் என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். இதுவே இந்த ஸம்பரதாயத்திற்குத் திறவு கோல். இது ஸம்பரதாயங்களில் சேதநனாக்கே ஆதித்யம் தெரியவரும். இந்த ஸம்பரதாயத்தில் அப்படியானறிக்கே ஸர்வேசுவானுக்கே ஸர்வாதம் ஆதித்யம் தெரியவரும். இதனை நன்கு தெளிவிக்கின்றேன். பகவத்கீதை (10-10) * தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம், ததாம் புத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே * என்கிற (கீதாசார்ய வரப்ரஸாதமான) ச்லோகத்தில் * ப்ரீதி பூர்வகம் * என்பதை முன்புள்ள (பஜதாம்) என்பதோடே அந்வயித்து [ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம் — ப்ரீதியோடே என்னை பஜிப்பவர்களுக்கு] என்று வியாக்கியானித் தார் ஆதிசங்கராசாரியர். நமது பாஷ்யகாரர் அங்ஙனன்றிக்கே (ப்ரீதி பூர்வகம்) என்பதை மேலுள்ள * நந்நாமியோடே அந்வயித்து (அவர்களுக்கு நான் உண்கனித்து கொடுக்கிறேன்) என்று வியாக்கியானித்தருளினார். சங்கராசாரியர் காட்டிய யோஜனையைவிட நம் ஸ்காமி காட்டியருளின யோஜனையில் உள்ள ஸ்வாரஸ்யத் தைத் தாப்பிய சந்திரிகையில் விவரித்தருளா நின்ற தேசிகன் * வெறியேதையுள் செய்தவர் செய்தவர்க்கு உகந்து * என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரத்தில் உகந்து என்றருளிச் செய்திருப்பதை நோக்கி இங்ஙனே யோஜித்தபடி * என்றருளிச் செய்த வதற்கு இந்த ஸம்ஸ்கிருத க்ரந்தம் நில்மல்லாமையாலே அவ்வருளிச்செய்விலிருந்து வந்திருப்பதற்குத் திருவுள்ளத் திருவளத்தியநே அந்வயே து.....பரமோதாரதவாதி பகவத் ப்ரயோஜநம் மந்தம்; ததாமீத்யநே அந்வயே து.....பரமோதாரதவாதி பகவத் குணகணப்ரகாசநே மஹத் ப்ரயோஜநம் இத்யாபிராயணை ப்ரீதி பூர்வகத் ததாமீதி அந்வய உக்த: * என்றருளியுள்ளார். இந்தக் கருத்தையே மிக மிக மேற்கொண்டவை நமது ஸதஸம்பரதாயாத்ந்தங்களும் அனுட்டானங்களும். இதற்குச் சிறியதொரு சான்று காட்டுகிறோம் காண்மின். இந்த ஸம்பரதாயஸ்தர்கள் ஓந்நமஸ்காரம் செய்வதென்றும், பிறர் பல் தடவை நமஸ்காரம் செய்வதென்றும் காண்கிறது பகவானை நமஸ்கரிப்பதென்பதுமிகச் சிறந்ததென்கருது காரியமே. இதனை ஒரு தடவைக்குப் பல தடவையாகச் செய்தால் நல்லதல்லவென்று யாரேனும் நனைக்க முடியுமோ? நமஸ்கரிப்பவனுடைய கரணக்ராமமும் க்ருதார்த்தமாய், நமஸ்கரிக்கப்படுவானை எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளமும் ஸுப்ரஸத்நமாவ தற்கு உறுப்பான காரியமன்றே இது. அப்படியிருக்க, ஒருதடவைதான் நமஸ்காரம் செய்யவேண்டுமென்று ஒரு வீரதமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்று ஒவ்வொரு விவேகிக்கும் இந்த சங்கை தோன்றும். அவசியம் தோன்ற வேணும்.

இங்குத் தென்காசார்யர்களின் திருவுள்ளம் கேண்மின். நம்மைப் பார்த்தால் நாம் எத்தனை தடவை நமஸ்கரித்தாலும் போராது. எம்பெருமானைப் பார்த்தால் ஒருதடவை நமஸ்கரிப்பதும் மிகையாகும். அப்பெருமானைக் கீதை முதலிய வற்றில் தன்னை அல்ப ஸந்துஷ்டனைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். *புநம் புஷ்யம் பலம் நோயம்* இத்தாதிதன் அவனுடைய அமுதமொழிகளாகக் காண்கின்றன. தேவ

தாத்தரங்கள் மிகவும் ச்ரமப்பட்டு ஆராதிக்கப்படவேண்டியவை யென்றும், எம் பெருமான் ஆராதனைக்கு மிக எளியவன் என்றும் ப்ரஸித்தம். ஆழ்வார்கள் அவனுடைய பெருமையைப் பேசுமிடத்து *தொழுது மாமலர் நீர் சுடர் தூபங்கொண்டு எழுதமென்னுமிது மிகையாதலின்* என்றும் *தொழக்கருதுவதே துணிவது குதே* என்றும் இப் புடைகளிலே அருளிச்செய்கிறார்கள்.

பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம என்கிற உபநிஷத் வாக்கியத்திற்கு *தே பூயிஷ்டம் நம உக்திம் விதேம* என்று அந்வயம் காட்டி *நம: என்று வாயினாற் சொல்லுவதும் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தாலே மிகக் கலாத்ததாகும்* என்று நம் பூருவர்கள் அந்தம் செய்தருள்கிறார்கள். பட்டர் *அஞ்ஜயம் வஸுதே* என்கிறார். நாம் ஒரு அஞ்ஜலி செய்துவிட்டாலும் அது அத்தலைக்குப் பெரிய சுகமாயாகத் தென்றுமென்பதை நன்கு காட்டுகிறார். ஆகவே ஸ்வாராதனை [ஆராதனைக்கொன்று] எம்பெருமான் முன்னிலையில் நாம் பலகால் விழுந்தொழந்தால் அவன் திருவுள்ளம் என்னாகுமோ? நம்மையும் தேவதாந்தரங்களைப்போல நினைத்து விட்டார்கள் போலும்! என்று அவன் திருவுள்ளம் புன்படலாகுமோ என்னவோ வென்று இஞ்சி, *ஆராதனைக் கொளியன்* என்கிற அவனுடைய பெருமைக்குக்குறைவு வாராதபடி நடந்துகொள்வோ மென்று கருதிய தென்னுசாரியர்களால் நம்ஸ்காரத்தில் ஆவ்ருத்தி ஸஹிக்கப்படவில்லை.

இந்த ஸ்குந்த ப்ரணம விஷயத்தில் சாஸ்தா ஸரணியில் தெரிவிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் பல்வுண்டு; அவை மேலே தெரிவிக்கப்பெறும். தென்னுசாரியஸம்பிரதாயம் முக்கியமாக எந்த அடிப்படையின்மீது நிற்கிறதென்பதை முதலிக்கவே இவ்விஷயம் முதல்து எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. நாம் சேதநாகப் ப்ரேந்திருக்கிற வாசிக்கு ஏதோ சைதன்ய கார்யமாக ஸ்வஸம்ப செய்யக் கூடாமைப் படிருக்கிறோம். இது கார்யகர்மேயன்று, அவன் திருவுள்ளத்திலிருக்கே கார்ய கர்ம; அது நம்முடைய ஆதிஞ்சன்யமும் அந்நயகதிதவாழ்மடியாக விளையக்கூடியது; ஆதிஞ்சன்யத்துக்கு எதிராக அதிகப் ப்ரஸுத்திகளைக் காட்டினோம்கில் நாம் ஏதோ உபாயாநுஷ்டாநம் செய்கிறோமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி எம்பெருமான் கைவாங்கி நிற்கிறோம்; அப்படி அவன் உதானநோகைக்கு நாம் அவகாசம் கொடுக்கலாகாது.

(இதற்குமேல் சங்கை) உபாயாநுஷ்டானங்கள் செய்யும்படி அவனே சாஸ்தர்களில் விதித்திருக்கும்போது அவற்றையதேஷ்டமாக நாம் செய்தாலென்ன? செய்யவேண்டியதுதானே என்று பிறர் நினைக்கலாம். தென்னுசாரியர்கள் அங்ஙனம் நினைப்பவர்களல்லர். *நெறிகாட்டி நீக்குத்தியோ? * என்று நம்ஸாழ்வார் அருளிச் செய்தபடி, தன்னையிட்டு நீக்குவதற்காக (நம்மை நன்கு சோதிப்பதற்காக) அவன் காட்டின வழிகளிலே நாம் கிடந்து துவளலாகாது; *காமப்பறத் தலைசிறைத்து உன் கடைத்தலைபுடுத்து வாழுஞ் சோம்பரை யுத்ததிபோலும் சூழ்புனலாங்கத்தானே* என்ற தெண்டரடிப்பொடியாழ்வாரருளிச் செய்தபடி திண்ணிதான அத்யவஸாயச் சொண்டிருப்பதே உற்றது—என்கிற உறுதி தென்னுசாரியர்களின் கருவி வேய ஊறிக்கிடப்பதாகும்.

தன்னையினுடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலே இரண்டொன்றை இங்கெடுத்துக்காட்டி இவ்விஷயத்தை நெஞ்சில் பதிய வைக்கின்றோன். திருவாய்மொழியில் உபத்தடையடிபவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கு அரிய வித்தகன்* என்ற விடத்து *பேசுக* *சம்மந்தடையவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுகிறீர், அல்லா தர் அதேத க்ரியாகாபங்களைப் பற்றுகிறுப்போலேயிறே துர்யோதனைன் நில்* என்றான்; இதனால் நம்முடையவர்கள் படியும் அல்லாதார்படியும் அறியத்தக்கது.

மேலே அந்தப் பதிகத்திற்கு அடுத்த பதிகத்திலே (1-4-7) *என் பிழைத்தான் திருவடியின் தகவிலுக்கு* என்றவிடத்து ஈட்டில்—*தேவரீர் க்ருபைக்குத் தண்ணீர் துரும்பாக ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோ வென்று நம்பின்னை யருளிச்செய்யும்படி* என்றுள்ளது. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை நன்கு விமர்சிக்கவேண்டும். எம்பெருமானிடத்தில் தூதுவிகிற ப்ரகரணம் இது; என்ன தப்பி செய்துவிட்டதாக உபேக்ஷித்திருக்கிறீரென்று கேளுங்கோளென்று இங்கே மூலமுள்ளது. *நாங்கள் ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்து விட்டதாக எண்ணி உபேக்ஷித்திருக்கிறீராவென்று கேளுங்கோள்* என்பதாக நம்பின்னை விவரணம் செய்தருளுகிற இகனூல் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்தவது எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கு ப்ரதிபந்தகம் என்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. இப்படி யருளிச்செய்திருக்கிற நம்பின்னை பகவத் ஸந்திதியில் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்திருக்கமாட்டாரா? செய்தில் என்றால் இதை யாரேனும் நம்ப முடியுமா? அது சாஸ்திரத்தந்தானானுமோ? எதற்காக இங்ஙனே நம்பின்னை யருளிச் செய்தார்? என்று விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டுமென்றோ? விமர்சித்தால், அதிகப் ப்ரவ்ருத்தி அவத்யமென்றதாகத் தேறும்தனை. ... *

சிறிய திருமடலில், *செங்குறிஞ்சித் தாரார் நறுமலைச் சாத்தற்குத் தான் பின்னும் நேராதனவொன்று நேர்ந்தான்* என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான் பின்னையின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியையும் சேர்த்து முன்னே காட்டிய நம்பின்னை ஸ்ரீஸூக்திக்கு அந்தம் செய்யுமளவில் உள்ளவரும் அந்வயியாமல் ஸ்வரூபத்தனவிலே நிற்கும்படி சில செய்வதே உற்றது; எதையேனும் அதிகப்படியாகச் செய்தால் அது உபாயகோடியிலே அந்வயித்து ஆகிஞ்சந்யத்தைக் குலைத்து எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இடையூறு நிற்குங்கொல்! என்கிற அதிகசங்கை இவர்களுக்கு உள்ளதென்னுமில்லை விளங்காநின்றது. எந்த விஷயத்திலும் சாஸ்த்ரங்கள் ஒரு வழியையே காட்டமாட்டா; பல வழிகளையும் காட்டி நிற்கும். ஒவ்வொரு அதிகாரிகள் ஒவ்வொரு வழியைப்பற்றி நிற்பது ஸ்வஜம். இந்நூலுக்கு முக்கியமாகத் தொடங்கின விஷயம் நிகமிக்கப்படுகிறது. எந்த விதத்திலும் சேதநப்ரவ்ருத்திக்கு ஏற்றம் ஏற்படவேண்டுமென்பது பிறருடைய கொள்கையின் ஸாரமென்றும், எம்பெருமானுடைய குணதீப்யம் விளங்கும் வழியில் ஊன்றி யிருப்பதே தென்குசாயர் கொள்கையின் ஸாரமென்றும் உபபாத்ததோமானே. ... *

1. ஸக்ருதப்ரஹ்மத்தைப்பற்றின விளக்கம்.

(ஸாரமாகக் கேண்மின்.) த்மேஷிவரித்தபடி ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஒருதடவை நமஸ்கரிப்பதென்றுள்ளது; 'பலமுறை நமஸ்காரம் செய்வதனால் ப்ரத்யவாய முண்டோ? நமஸ்காரம் என்பது நல்ல காரியமெயொழிய கெட்ட காரியமன்றே. பகவத்பாகவத விஷயங்களில் ஒரு தடவைக்குப் பல தடவையாக நமஸ்கரிப்பதனால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுமேயல்லது கெட்டுப்போய்விடாதே. ஆகவே ஒரு தடவையே நமஸ்கரிக்க வேண்டுமென்று ஒரு நிபந்தனை கொள்ளவேண்டுமோ? பல தடவை நமஸ்கரிக்கக் கூடாதென்று சாஸ்த்ரம் மறுக்குமோ? அப்படி சாஸ்த்ரம் மறுத்திருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. தேவரீர்தில் சக்தியற்றவர்கள் ஒரு தடவையோ அரை கரித்தால் அதைக் குற்றமாகக் கொள்ளும்படி ஒரு ஸம்ப்ரதாயம் இருக்கத்தகுமோ?' என்றிங்ஙனே சங்கைகள் தோன்றக் கூடியவையுள். இதில் நம் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளத்தை இன்னும் விளக்கவுரைக்கோம் கேண்மின். எந்தவிஷயத்திலும் சாஸ்த்

ரங்கனின் போக்கு உச்சாவசமாயிருக்கும். *மறைப்பாற் கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற் கடைந்து* என்னுமபோலே பல நூற்கடல்களை நன்கு கடைந்து துன்பொருள் களைக் கடைப்பிடித்துப் பரமசார்யர்கள் காட்டியருளின அனுஷ்டா னமே பரமசாஸ்த்ரம்: ஸக்ருத ப்ரணும விஷயத்தில் என்ன நுன்பொருள் காண லாகும்? என்னில; கேண்மின், நமஸ்காரத்தின் ப்ரயோஜனம் என்ன? என்பதை முத்துமுன்னம் விமர்சிப்போம். *நந்த்ருநந்தவ்யபாவோயம் ந ப்ரயோஜநத்யூ வக: நீசோச்சயோஸ் ஸ்வபாவோயம் நந்த்ருநந்தவ்யதாத்மக:.* என்று அநிர் ப புந்நயஸம்ஹிதையிலுள்ள வசனத்தை தேசிகள் முதலானுர்களும் எடுத்துக் காட்டி யுள்ளார்கள். பெரியாரைக்கண்டால் சிறியார், தங்களுடைய சிறுமைக்கும் எதிர்த் தலைபின் பெருமைக்கும் ப்ரதர்சகமாக உடனே நமஸ்காரம்செய்யவேண்டுமென்றது. வேறொரு ப்ரயோஜனமும் இதற்கில்லை பென்றும் சொல்லிற்று. ஒருகால் தொழுத மாத்திரத்தினால் ஸ்வநிக்ஷமும் ப்ரோத்க்ஷமும் ப்ரதர்சகமாயிற்று. பலகால் தொழுவினுமென்கிற நிர்ப்பந்தத்திற்கு ப்ரஸத்தியில்லை என்பது முக்கியமான முதல் விஷயம்.

சாஸ்த்ரங்களில், ஒற்றைக் கையால் நமஸ்கரிப்பது அபசாரம், ஒரு ப்ரதக்ஷணம் பன்னனுக்கை அபசாரம் என்று சொல்லியிருப்பதுபோல ஒரு முறை நமஸ்கரிப்பது அபசாரம் என்பாரும் என்று சொல்லப்படவில்லை. *ஏகேந பாணீநா யஸ்து ப்ரணமேத் புருஷோத்தமம், ந்யாய்யஸ் தஸ்ய கர்ச்சேத இதி வேதவிதோ விது:.* என்றும், *ஏகஹஸ்தப்ரணமச் ச ஏகஞ்சாபி ப்ரதக்ஷணம்* என்றும் இத்தகைய ப்ரமாணங்களையே ஸ்தோத்ர பாஷ்யாதினில் ஸ்ரீ தேசிகாதிகள் உதாஹரிக்கக் காண்கிறோம்.

ஸ்ரீ பாதாழ்வான் திருச்சித்திரசுடந்தேற் சென்று பெருமானுடைய பாதுகைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு மீண்டுவரும் வழியில் பரத்வாஜாச்சாரமத்திலே யிறங்கிப் பாதுகா ப்ராப்தியை விஜ்ஞாபித்துவிட்டு மஹர்ஷிபக்கல் விடைபெற்றுக் கொள்ளவேண்டி அவரை நமஸ்கரித்துப் ப்ரதக்ஷணஞ் செய்து புறப்பட்டானென் பதை ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் அயோத்யா காண்டத்தில் நூற்றுப் பதின்மூன்றாம் ஸர்ச் கத்தில் 18, 19, 2-வோகங்களில் சொல்லப்போது, *ஆமந்த்ரயிதமா ரேபேபசரணவுப க்ருஹய ச, தத: ப்ரதக்ஷணம் க்ருத்வா பரத்வாஜம் புந: புந:* [பாதாழ்வான் ப்ரத் வாஜரை நமஸ்கரித்துவிட்டுப் பலமுறை ப்ரதக்ஷணஞ் செய்தான்] என்று சொல் லப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்து வியாக்கியானஞ் செய்த கோவிந்தராஜர் *நமஸ் காரம் ஒரு முறை செய்கிற ஸம்பிரதாயமும், ப்ரதக்ஷணம் பல முறை செய்கிற ஸம்பிரதாயமும் இவ்விடத்தில் நன்கு வெளியிடப் பட்டதாயிற்று* என்று பொருள் பட ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் எழுதியிருப்பதை அனைவரும் காண்கிறோம்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யத்தில் *ப்ரணம்ய உத்தாயோத் தாய புந: புந: ப்ரணம்ய* [தொழுது எழுந்தெழுந்து மீண்டும் மீண்டும் தொழுது] என்றருளிச் செய்திருக்கும் விஷயத்தில் தெளிவு பிறப்பிக்கிறோம், இங்கு *ப்ரணம்ய உத்தாயோத்தாய புந: புந: ப்ரணம்ய* என்றது ஓரிடத்திலேயே இருந்துகொண்டு பலமுறை நமஸ்கரிப்பதைச் செய்தல்வதன்று. அந்த லாக்ஷயத்திற்கு முன்னே சுஜாதேவ* என்றருளிச் செய்திருப்பதனால், எம்பெருமானைக் கிட்டமுளவும் கண்டத் தத்து செல்லாமல் தெண்டனிட்டுக்கொண்டே வழியைக் கடந்து ஸ்ரீ மந் தாயாமனை அணுகுவதாகவே அங்குப் பொருள்படும். இக்காலத்தில் இந் நிலத் தில் அஸக்ருத ப்ரணமகர்த்தாக்கள் செய்வது போன்ற செயல் அங்கு வலுவிட மன்று. தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டே போய் வழியைக்கடந்து எம்பெரு மானைக் கிட்டிப்பெற்ற அங்கு ஒரே தடவை நமஸ்கரிப்பதென்றுது அங்விடத் திலேயே குடுத்தபடியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது *யாசமாந: ப்ரணம்ய ஆத்மா

நம் பகவதே நிவேதயேத்* என்று அந்த வாக்ய ஸமாப்தியுள்ளது காண்க. இங்ஙனல்லாமல் ஓரிடத்திலேயே நிற்குகொண்டு பலமுறை தொழுவதைத்தான் *உத்தாயோத்தாய புந: புந: ப்ரணமய* என்கிற வாக்யம் சொல்லுகிறதென்று கொண்டாலும் குறையொன்றுமில்லை. *ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:* என்கிற ரீதியிலே நூல் வரம்புக்கு அடங்காத அவ்விடத்திலே நிகழுமாது கொண்டு என்ன ஸாதிக்கலாகும்? இந் நிலத்தில் நம்பூருவாசாரியர்களின் அறுஷ்டாநம் ஸக்ருத ப்ரணமமே என்பதை அந்த எம்பெருமானார் தாமே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியுள்ளபடி பாரீர். அவ்வாசிரியர் திருவாரதனக்ரம் மருளிச் செய்கிற நித்யக்ரந்தத்தில்— *ஆராதநாபிமுகோபவேதி மூலமந்த்ரேண ப்ரார்த்தய மூலமந்த்ரேண தண்டவத் ப்ரணமய உத்தாய ஸ்வாகதம் நிவேத்ய, யாவதாராதநஸமாப்திஸாந்நித்யயாசநம் குர்யாத்* என்றருளிச் செய்திருப்பது ப்ரஸித்தமிறே. இது கொண்டு ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்ய ஸ்ரீஸூக்தியின்பொருளை நாம் கீழே விவரித்தபடியே தெளியப்பரப்பதம்.

எம்பெருமானார் முதன்முதலாகத் திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளினபோது ஓரிடத்தில் நின்று அங்கே நின்றிருந்த வொருவரை நோக்கி *நம்புகளின் திரு மானிகை எங்குள்ளது?* என்று வினவியருள, அவர் அந்தத் திருவீதியின் கோடி யிலுள்ள நம்பி திருமானிகையைக் காட்ட; எம்பெருமானார் அங்கிருந்து திருவடியால் நடத்தெழுந்தருளாமல் ப்ரணம பரம்பரைகளினாலேயே நம்பி திருமானிகை சென்று சேர்ந்தாரென்பர் பெரியோர். இந்த ப்ரக்கியாதான் ஸ்ரீ வைகுண்டகத்ய ஸ்ரீஸூக்தி விவக்ஷிதமென்றுணர்க.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் இருபத்தோராம் ச்லோகத்தில் 'நமோ நம; நமோ நம:' என்று பலகால் அருளிச் செய்திருப்பதை ஸமந்வயப் படுத்தத் திருவுள்ளம் பற்றிய தேசிகன் அவ்விடத்து ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில், *ப்ரச்சம்ஸாயாம் ப்ரதிஜ்ஞாயாம் ப்ரலாபே தர்ஜநேபிச, ப்யேசவிஜ்யே சைவ பெந:புந்யம் அலங்க்ருதி:* என்கிற வொரு ச்லோகத்தையெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டும். ஸ்தோத்ரம் செய்தல், ப்ரதிஜ்ஞையை செய்தல் ஆழதல், வெருட்டுதல், அச்சந்தோற்றச் சொல்லுதல், வெற்றி தோற்றச் சொல்லுதல் முதலிய ஸந்தர்ப்பங்களில் ஒருசொல்லேயே அடுத்தடுத்துச் சொல்வ தானது ஒரு வகையான அலங்காரமாகும் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருள். உலகத்தில் இதை நாம் நன்றாகக் காண்கிறோம். 'பாம்பு பாம்பு பாம்பு' என்று பல முறை சொன்னாலும் உள்ளது ஒரு பாம்பே யல்லது பல பாம்புகள் வந்துவிட மாட்டா. *பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு பலகோடி நூறுயிரம்* என்று நூறுயிரத்தடவை சொன்னாலும் 'விஜயேபவ' என்று ஒருகால் சொல்வதற்கு என்ன அத்தமோ அந்த அத்தமேயன்றே தேறுவது. அப்படியே, *நமோ நம; தொழுது தொழுது* என்று எத்தனைபரியாயம் சொன்னாலும் அலங்காரமேயாகு மத்தனை யென்று தேசிகன் தாமே ஸ்பஷ்டமாக நிர்ணயித்தானபின்பு அத்த நிர்வாஹத்தில் நமக்கென்ன ச்ரமமுள்ளது? மனத்தில் ஆர்ஜவம் வேண்டும்.

மோதவிகளும் ஆக்ரஹ அஸூனையகள் அற்றவர்களுமான பிரமாணிகர்கள் குறிக்கொள்ள வேண்டிய தேசிக திவ்ய ஸூக்தியொன்று காட்ட இதை முடிக்கிறோம்.

ஸ்வாமி தேசிகன் அபயப்ரதாநஸாரத்தின் முகப்பில் அருளிய
சுலோகமிது காணீர்; —

த காண்க.
வதைத்தான்
இதிறதென்று
* * * என்கிற
ண்டு என்ன
னம் ஸ்குத்
தித்யபாசம்
தவதுண்ட
தம்.

தன்னபோது
தனின் திரு
யின் கோடி
திருவடியால்
கை சென்று
ஸ்ஸூக்தி

* தமோநம;
தத் திருவுள்
யாயம் ப்ரதிஜ்
தலங்குதி:*
லோகத்தின்
ப்ரதிஜ்ஞை
தி கோற்றச்
தச் சொல்வ
யன் பொருள்.
* என்று பல
வந்துவிட
துறையிர்*
கால் சொல்
அப்படியே,
தனம் அலவ
தானபின்பு
வேண்டும்.

கர்கள்
க்கீழும்.

அருளிய

*ப்ராய: ப்ரபததே பூம்ஸாம் பௌந:புந்யம் நிவாரயந், ஹஸ்த: ஸ்ரீரங்க
புத்துர் மாம் அவ்யாத் அபய முத்ரித: * என்பது. தொடங்கும்போதே (ப்ராய:)
என்கையாலே இதுவொரு உத்ப்ரேக்ஷை என்பது விளங்கும்; *மந்யே சங்கே த்ரு
வம் ப்ராயோ நு நமித்யேவமாதிரி, உத்ப்ரேக்ஷா வ்யஜ்யதே சப்தை: இவசப்
தோபி தாத்ருச: * என்பதன்மேலே ஆலங்காரிக காரிகை. ஸம்பாவிதமான உத்ப்
ரேக்ஷை நிபந்திக்கப்படுமெய்யோழிய அஸம்பாவிதமானது நிபந்திக்கப்படமாட்டா
தன்றே. இங்கு என்ன உத்ப்ரேக்ஷையென்றால்; (முன்னடி. லௌகிக வாதத்தை
கள் சில கேள்.) ஒரு தத்யாராதன கோஷ்டி நடைபெறுகிறது; லட்டு, வடை
முதலான திருப்பணியாரங்களை ஒருதடவை ஸாதித்தான பிறகு மறுபடியும் ஸாதிக்க
வந்தால், அபேக்ஷையுள்ளவர்கள் இசைவு தோற்றவிருப்பர்கள். அபேக்ஷையற்ற
வர்கள் நிஷேதத்தை ஹஸ்தமுத்தரையாலே காட்டுவார்கள். அதனால் கருத்தறிந்து
அப்பால் சென்று விடுவார்கள். இதை நெஞ்சில் கொண்டு, மேலே காட்டின தேசிக
ஸூக்திக்குப் பொருள் காணவேண்டும். அபயமுத்தரையோடே கூடியிருக்கிற ஸ்ரீரங்க
நாதனுடைய வலத்திருக்கைத்தலம் போதும் போதும் என்கிற அபிப்ராயத்தையும்
காட்டவற்றையிருக்கையாலே எதைப் போதுமென்கிறது? என்கிற கேள்வியை உட்
கொண்டு ஸ்வாமி அற்புதமாக ஸாதிக்கிறது — [பூம்ஸாம் ப்ரபததே பௌந:புந்யம் நிவாரயந்
ஹஸ்த:] தன்னதிரே வந்து நமஸ்கரிப்பவர்கள் ஒருதடவைக்குமேல் தொடருமுன்
ருல் அந்த முயற்சியைத் தடுப்பதுபோலுள்ளதாம் முத்திரை. நது, ப்ரபததே என்ப
தற்கு ப்ரபத்தியில் என்று பொருளேயல்லது, நமஸ்காரத்தில் என்று பொருள்
கொள்வதற்குத்தியிலே—என்னில்; இப்பொருள் இங்கு ஸம்பவியாது. ஹஸ்த
முத்திரையினால் நிவாரணம் செய்யக்கூடியது ப்ரவருத்திருப்பான காரியமே
யொழிய நிவருத்தி ரூபமான காரியமாகாது. * பகவத்ப்ரவருத்தி விநோதில்வப்
வருத்தி நிவருத்தி:—ப்ரபத்தி: * என்ற ப்ரபத்தி லக்ஷணத்தை மறக்கலாகாது.
தொரளபதி ப்ரபத்தி பண்ணினுள்ளனரால், அவள் என்ன பண்ணினாள்? “இரு
கையும் விட்டேனே திரௌபதியைப்போலே” , என்கிறபடியே சேனையை இறக்
கிக் கொள்வதாகிற ஸ்வப்ரவருத்தியில் நின்றும் ஓய்ந்ததுண்டே, அதுதானே
அவனுடைய ப்ரபத்தியாகச் சொல்லப்படுகிறது. கஜேந்திராழ்வானுடைய ப்ரபத்தி
யையும் பாப்போம்; * கஜ ஆகங்கே தீரே க்ரஹ ஆகங்கே ஸ்வே * என்னும்படி.
கஜேந்திராழ்வான் முதலையைக் கரைக்கு இழப்பதாகச் செய்து கொண்டிருந்த
ப்ரவருத்தியில் நின்றும் ஓய்ந்ததைத்தானே ப்ரபத்தியென்கிறோம். * பரமபதமாத்
பத்தே மதஸா அசிந்தயத் ஹரிம் * என்றுதானே புராணமும் சொல்லிற்று.
ஆகவே ப்ரபத்தியேஷம் நிவருத்திருப்பமேயல்லது ப்ரவருத்திருப்பமன்று. அது
தானும் ந்யாஸதிலகத்தில் * ஆர்த்ததேவ * ஆசுரலா.....என்கிற சுதேசத்தில்
* தவ்யேயேவ தவதுபாயதி: * என்று ஸ்வாமியாதமே அருளிச்செய்தபடி. மா நஸிகமே
யவதே காயிகமன்றே. காயிக ப்ரபத்தியென்றால் அது நமஸ்காரவ்யதிரிக்
மன்றே. ஆக, * கட்டகுட்யாம் ப்ரபாதம் * என்கிற கதையாய் முடிந்தது.
(ப்ரபததே) என்கிற பதத்தில் முன்னுமெழுத்து தவர்க்கப்ரதமமே யொழிய த்ருத்தி
யன்று — என்று தாராளமாகக் கொள்ளலாம். * தத்வித்தி ப்ரணிபாதேதச
* ப்ரணிபத்தயா வேத்யச: * ப்ரணிபதநப: ப்ரத்நகாலப்ரதக்ஷ: * இத்யாதித்தல
ய்னம். (ரகுலம்சே) * அபநித சிரஸ்த்ராணு: சேஷஸ்தம் சரணம் யது, ப்ரணி
பாதநாதிகா: ஸம்மர்போஹி மஹாத்மநாம் * என்றவிடத்து ப்ரயோகத்திலும்
கன செழுத்துக. ஆக ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய ஹஸ்த முத்திரை நம்போல்வாருடைய
பேண்பாதத்தில் ஆவருத்தியையே நிஷேதிப்பதாக தேசிகள் திருவுள்ளம் நினைத்
தவற்று.

இவ்விஷயத்தில் இனிதாக வொன்று கேளீர். பல முறை நமஸ்கரிப்பதென்ற ஆசாரத்தில் தூஷணஞ் சொல்வதோ வெறுப்புக்கொள்ளுவதோ விவேகிகளுக்கு உரியதன்று. அது நல்லகாரியமேயல்லது கெட்டகாரியமன்று. அதிகாராறு குணமாக அதுவும் சாஸ்த்ரார்த்தமாகும். ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்தாசாரிய பரம்பரையில் ஸக்ருத் ப்ரணாமாறுஷ்டானம் நிகழ்ந்து வருவதற்குண்டான உபத்திகளை நிருபித்தோமத்தனை. அதிகாராறுகுபமாக அறுஷ்டானபேதங்கள் எங்குமுண்டாகையாலே, பிறருடைய அதிகாரம் வேறுபட்டதாகி அதற்கிணங்கின அறுஷ்டானம் நிகழ்ந்துவரா நின்றதென்றால் இதில் பிணக்கு ஏன்? இரண்டு படியாகவுமுள்ள சாஸ்த்ரார்த்தங்களை இருவகை வகுப்பினரையுங் கொண்டு எம்பெருமான் அறுஷ்டிப்பித்துப் போருகிருனென்பதே ப்ராமாணிகர்கள் கொண்ட துணிபு. ... *

2. பகவத்க்ருப நிர்ஹேதுகமென்பதுபற்றி.

பகவத்க்ருப நிர்ஹேதுகமா? ஸஹேதுகமா? என்பது ஒரு விசாரம்; ஸஹேதுகமென்று சிலருடைய வாதம். நிர்ஹேதுகமென்பது தேசிகனுட்பட ஸகலாசாரிய எரித்தாந்தம். இதைப்பற்றிச் சுருக்கமான விளக்கம் கேள்மின்.

நமது நற்குண நற்செய்கைகள் காரணமாக எம்பெருமர னுடைய திருவருள் தோன்றுகின்றதென்று ஒப்புக்கொண்டால் ஸஹேதுகம் என்றதாகும். அப்படியல்லாமல் அது தானே தோன்றுகின்றதென்று ஒப்புக்கொண்டால் நிர்ஹேதுகம் என்றதாகும். பகவத்க்ருபை, தானே தோன்றுகின்றதென்று எப்படி ஒப்புக்கொள்ளமுடியும்? அப்படி தோன்றுவதானால் என்றைக்கும் எல்லார் விஷயத்திலும் தோன்றலாமே. அருளுக்கு இலக்காகாதார் ஒருநாளும் ஒருவரும் இல்லாதபடியன்றோ இருக்கவேண்டும். அப்படி காணாமையாலும், சில கால விசேஷங்களில் சில அதிகாரிகள் மீது மாத்திரம் அருள் தோன்றக் காண்கையாலும் அப்போது ஒரு ஹேதுவை முன்னிட்டுத் தோன்றினதாகவே கொள்வவேண்டும்; ஆகவே அருள் ஸஹேதுகமே யல்லது நிர்ஹேதுக மென்கைக்கு ஓனசித்யமில்லையே! என்று சங்கிக்கக்கூடும். இங்கு உண்மை யொன்னவென்றால்:—

அவனது மிகக் கனத்த அருளுக்கு ஹேதுவாக நம்மிடத்தில் என்ன சரக்கு உள்ளதென்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒரு அணுமாத் திரம் கிடைக்கக்கூடும். விஷயப் ப்ரவணரான நாம் வேசிகளைப் பின் தொடர்ந்து அடிக்கடி கோவில்களிலே நுழைந்து புறப்பட நேரும். நம்முடைய வயலில் பட்டி மேய்ந்த பசுவை அடிப்பதாகத் துரத்திக்கொண்டு போம்போது அது ஒரு கோவிலைப் ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து கொண்டு ஓடுகிற வளவிலே அதை விடமாட்டா ஆக்ரஹத்தாலே நாமும் அக்கோவிலை வலஞ் செய்து போகக்கூடும். சிகபாலாதிகளைப் போலே நிந்தை செய்வதற்காக அடிக்கடி பகவானுடைய நாமங்களைச் சொல்லக்கூடும். இவ்விதமாகச் சில ஸுக்ருத விசேஷங்கள் காரணமாக எம்பெருமானருள் நம்மீது தோன்றிற்றென்றால் இதைக்கொண்டு ஸஹேதுகமென்று சொல்லிவிடலாமோ? கொடிய தண்டனைக்குரிய பாவங்களையன்றோ நாம் செய்திருப்பது இதில் அதிர்வல்படான ஸுக்ருதம் கலந்திருப்பதுகொண்டு எம்பெருமான்தான் அருள் செய்தானென்றால் அறுக்ரஹோந்ருகணன் அவன் திருவுள்ளத்தால் ஸஹேதுகமானால் ஆகலாம். *எந்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுளே* *என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன் அதுவுமவன் தின்னருளே* *செவ்றதேயருள் செய்வார்* என்றவை போலும் பாசுரங்களை யதுஸந்திக்கப் பிறந்த நம் தினைவால் நிர்ஹேதுகமேயாகக் கடவது.

மல்கரிப்ப
விவேகி
அதிகாரமு
பரையில்
நிறுபித்
ண்டாகை
புண்டாநம்
கவுமுள்ள
அந்
...

நம்மிடத்தில் சில ஆதம் குணங்கள் இருந்தாலுங்கூட அவற்றை அஸ்தக்கல்ப
நினைத்து 'அமர்யாத: ஷுத்ரா: கஸ்திரஸ்யாபரவடி: *சுவிலாத தீவினைகளைத்
தனை செய்துனன் கொல்* பராவமே செய்து பாவியானேன்* என்று அநுஸந்திக்க
வேண்டியதானுப்போலே பகவத்குணபக்கு உறுப்பாக அல்ப ஹேதுக்கள் இருந்
தாலுங்கூட அவற்றை நாம் அஸ்தக்கல்பமாகவே நினைக்கவும் 'இவையும் இவ்லாமலே
அவன் அருள் செய்யவல்லவன்' என்று அநுஸந்திக்கவும் ப்ராப்தமாகையாலே நிர்
ஹேதுகமென்கிற எத்தாந்தமே நிலைநிற்கும். நறு, எம்பெருமானுளுகிற மிகச்
சிறந்த பலனுக்கு இந்த ஹேதுக்கள் எத்ருசமன்று' என்று சொல்லலாமே தவிர,
நிர்ஹேதுகமென்று சொல்லிவிட்டலாகுமோ? என்று ஆசேஷபங்கள் வினாவதுண்டு.
அவ்வினைகள் அங்ஙனமே ஆசேஷபித்துக்கொண்டு கிடக்கட்டும்.

திரவாய்மொழியில்
முதற்பத்தில் பத்தாந்
திரவாய்மொழியில் எம்
பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கருணையை ஆழ்வார் அநுபவித்து ஈடுபடுவதாக
நன்கு விளக்குகின்றது. தேசிகனும் அவ்விடத்திற்கு *அஷ்யபஜோநாராயணம்* என்று
தான் சலோகமிட்டருளினார். இது ஆறாயிரப்படியில் இல்லாத விஷயம்.

திரவாய்மொழியில் முதற்பத்தில் பத்தாந் திரவாய்மொழியில் எம்
பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கருணையை ஆழ்வார் அநுபவித்து ஈடுபடுவதாக
நன்கு விளக்குகின்றது. தேசிகனும் அவ்விடத்திற்கு *அஷ்யபஜோநாராயணம்* என்று
தான் சலோகமிட்டருளினார். இது ஆறாயிரப்படியில் இல்லாத விஷயம்.

ஸ்ரீவசந்நுண்ணம்
நான்காவது ப்ரகரணம்
ஆரம்பம்—*தரிபாத் வீழ்தி
விலே பரிழ்ந்துபவும்
நடவாநிற்க.....என் ஊரைச்
சொன்னாய், என் பேரைச்
சொன்னாய், என் அபய
நிர்ஹேதுகம்
ஒப்புக்
ஷ்யத்திலும்
இல்லாதபடி
சஷ்யங்களில்
போது ஒரு
வே அருள்
ய! என்று

ஸ்ரீவசந்நுண்ணம் நான்காவது ப்ரகரணம் ஆரம்பம்—*தரிபாத் வீழ்தி
விலே பரிழ்ந்துபவும் நடவாநிற்க.....என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச்
சொன்னாய், என் அபயநரை நோக்கினாய். அவர்கள் விடையைத் தீர்த்தாய்,
அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்னுமா போலே சிலவற்றை ஏறிட்டு
மடியங்காயிட்டு..... ஐநம் பரம்பரைகள்தோறும் யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம்
ஆறுஷங்கிகமென்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு தானே
அவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போகும்* என்று ஆச்சரியமான
நுர்ணிகையொன்றில் எம்பெருமானுடைய விஷயகாரத்தின் பரிசு வெகு அழகாக
திருக்கேப்பட்டுள்ளது. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் சுவடறிந்த தேசிகன் இப்பொருளை
அடிபடியே அமையவைத்துப் பரமபத ஸோபாதத்தில் பணிப்பது பாரீர்; அதாவது
*அதிஸூத யாத்ருச்சிக ஆறுஷங்கிக ப்ராஸங்கிக ஸாமான்ய புத்தி மூல ஸுக்ருத
விசேஷங்களை வ்யாஜமாகக் கொண்டு விசேஷ கடாஷம்பண்ணி* என்று.

என்ன
க்கக்டும்.
விடகளிலே
வை அடிப்ப
என்று செய்து
நாமும் அக்
ந்தை செய்
ய்விதமாகச்
தோன்றிற்
கொடிய
ருவல்பமான
தானென்றால்
கலம். *எந்
னேயிருத்தி
வை போலும்
க்டவது.

இவ்விஷயத்தில் ஸாரமாகச் சொல்லுவதாவது—எம்பெருமானை வசீகரிப்
பத்த உபாயமாக சாஸ்த்ரங்களில் கர்மஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்திகள் கூறப்பட்
தும்சுவைன்பது ப்ரஸித்தம். சேதநர்களை ரக்ஷித்தருள்வதில் இயற்கையாகவே
பெருமான் எம்பெருமானை எம்மொருவர்தந்தையாற்றிவந் *ஷ்யபஜோநாராயணம் ப்ரக்ஷதே*
என்கதையே இத்தகையில் சிறிது எதிர்பார்க்கிறென்று சொல்லிவைத்ததுஒரு
பகவத்குணம். எம்பெருமானுடைய திருவாக்கைப் பார்த்தாலோ *நாலென புருஷகாரண
மாயப்பிழ் ஹேதுதா, வேலம் ஸ்வேச்சயவாஹம் ப்ரேக்ஷ கஞ்சித் கதாந்* என்று காண்
வது—*தான் புருஷகாரத்தைக்கொண்டும் கடாஷிப்பதில்லை, வேறு எந்த
விதமான விட்டும் கடாஷிப்பதில்லை; என்றைக்கோ வொருநாள் யாரோவொரு
தவிர்ப்பை என் இசையினாலேயே நான் கடாஷிப்பேன்* என்பது மேலே
கட்டாத சலோகத்தின் பொருள். இங்ஙனம் பேசுகின்ற எம்பெருமானது திரு
கருணை ஹேதுகமென்று நினைக்க நாமார்? நம்பக்கல் கைம்முதல் கொண்டே எம்
பெருமான் தன்மைக் காத்தருள்கின்றென்று கொள்வது ஹேயமாகும். *மருவித்
தினம் தன்மே தந்தாய்* *என்னைத் திமனன்கெடுத்தாய்* என்கிற அநுஸத்
திகள் அத்துநிமமாகக் க்டவது.

3 ப்ரபத்திஅதுபாயமென்பதுபற்றினவிாக்கம்.

ப்ரபத்தி உபாயமா அன்று என்பது ஒரு விசாரம். உபாயமென்பர் ஒரு சாரார்; உபாயமன்றென்பர் தேசிகாதிகள். கீழே பகவத் க்ருபையின் நிர்ஜேதுகத்வ நிரூபணம் பண்ணினதுகொண்டே ப்ரபத்தியின் அதுபாயத்வமும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதாகும். மேலும் தனிப்படவும், நிரூபிக்கொள்க.

‘கடையில் சென்று எண்ணெய் வாங்கிக்கொண்டு’ என்று கட்டளையிடப் பெற்ற வொருவன் அது வாங்கிவரக் கோணியையோ கூடையையோ எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டானாகில் ‘எண்ணெயின் ஸ்வரூபத்தையே இவன் தெரிந்து கொள்ளவில்லை போலும்’ என்று நினைக்கத் தடையில்லை யன்றே. அது போல, ப்ரபத்தி உபாயமென்று சொல்லப்புகுமவர்கள் ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தையே உள்ள படியறிந்திலர் போலும் என்றே நினைக்க வேண்டியதாகும்.

ப்ரபத்தியாவது என்ன? *ந்வமேவோபாய பூதோ மே பவேத் ப்ராத்தயதி; சரணுகதி: என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. எம்பெருமானையே உபாயமாக அந்நவரெக்குமதுவே ப்ரபத்தி யென்பது இத்தகையதான ப்ரபத்தியானது தன்னிடத்தில் உபாயத்வத்தை எங்ஙனே ஸஹிக்கும்? ப்ரபத்தி யென்கிற வஸ்து தேறும் போதே அதன் அதுபாயத்வமும் தேறியே தீரும்.

இதை ஸ்வாமி தேசிகள் வெகு அழகாக நிரூபித்தருளினார்; ந்யாய எரித்சாருஜநத்தில் ஜீவ பரிச்சேதத்தில்—

*இயம் கேவல ஸ்க்ம்சோபாயத்வ ப்ரத்யயதிகா,
ஸ்வஜேதுத்வநிம் சூத்தே கிம்புநன் ஷறகாரீனும்*

என்பது அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் தலையானது. எம்பெருமானொருவனையே உபாயமாகக் கொள்வதாகிற இந்த ப்ரபத்தியானது தன்னிடத்தில் உபாயத்வ புத்தியைத் தடைசெய்கின்றது; ப்ரபத்திக்கே உபாயத்வ மில்லாதபோது அதன் ஸஹகரிகளானவற்றுக்கு அது இல்லை யென்னுமிடம் தனிப்படச் சொல்ல வேணுமோ? என்பது இந்தச் ஸ்லோகார்த்தம்.

சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்று விதிக்கப்படுமானால் அது உபாயமாக (ஸாதனமாக) இருந்து தீரும் என்பது பொதுவான பொரு கொள்கை. உபாயமாக மாட்டாததை சாஸ்த்ரம் எதற்காக விதிக்கும்? எப்போது விதி ஏற்படுகிறதோ அப்போது விதிக்கப்படுகின்றவிதி உபாயத்வமும் கூடவே எறித்திக்குமாதலால் சரமச் ஸ்லோகத்தில் *மாயம் ஶகம் சரணம் ஷ்ரஜ* என்று விதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் அநிவார்யம்—என்று பிறர் நினைக்கக்கூடியதுண்டு. இதனையும் ந்யாஸ திலகமென்கிற க்ரந்தத்தில் தேசிகனே எடுத்துக்காட்டி அழகாக ஸமாதானமும் வகுத்துள்ளார். *ஜேதுத் ஷவேத் ஷீரீரோ* என்கிற ச்லோகம் காண்க. இதன் கருத்தாவது—ப்ரபத்தியானது விதிக்கப்பட்டிருப்பதனால் உபாயமென்று சொல்லவேண்டியிருந்தாலும் இங்கு அப்படி கொள்ளவேண்டா; ஒவ்வொரு வித்யையிலும் எம்பெருமானுக்கு ஒவ்வொரு ரூபம் அநியக்கடவதா ப்ரூக்சின்று கணக்கிலே இந்த ப்ரபத்தி வித்யையில் இதுதான்வே உபாயத்வம் (பிரதிபாதினா எதிர்பாராத உபாயத்வம்) அநியத்தக்க ரூபமாதலால்—என்று இந்தச் ஸ்லோகத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இங்கு மற்றொரு வாதம்—எரித்தோபாயமென்றும் ஸாத்யோபாயமென்றும் உபாயம் இருவகைப்படும். எம்பெருமான எரித்தோபாயமானாலும்

[illegible]

*ஸ்வவாபீ ஸ்வரேசுவம் ஸ்வவசம் ஸ்வபரத்வேத நிர்ஃபயம், ஸ்வதத்த ஸ்வதிபா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸிந்தி நம்ஸ்யதி மாஃ ஸ்வயம்க எனப்பத தேசீ கனுடைய ஸரத்தி, இதில் ஒன்பதின்மர் ஸ்வசப்தம் பண்டை யிருக்கிறது. இதுதான் தேதனுடைய முயற்சி துறாம் வேரே அறுக்கப்படுகின்றமை உயிர்நதால் உபயோகமென்றும் ஸாத்யோபாயமென்றும் வாய்திறக்க வழியேயேயில்லை.

[illegible]

* பகவத்ப்ரவ்ருத்தி விஜேரோ ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திவே ப்ரபத்தி: *
து ஆசரீயர்க்களின் ஸஹீதம். அசித்தபாவ்ருத்த வேஷமாகவும் ஸ்வரூபாதி
பலாதபடியாகவுமுள்ளதற்குமேல மிகையான ப்ரவ்ருத்திகள் நேர்ந்தால்
ஊனா ஸ்வாந்வயமுள்ளதாக எப்பொழுதும் திருவள்ளம் பற்றி நம்மைரகசிப்
புள்ள கைவாய்ந்தி நிற்கத்தரும். *ஆகவே இப்பணம் பகவத்ப்ரவ்ருத்திக்கு
பெருகக் கூடிய ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் நிவ்ருத்தியடைவதே ப்ரபத்தி
இவ்வத்தியைக் கூறத்தாய்வுவான் * ஊர்ப்பாய்வேறு தந்திரநிதியாமாந்தாந்த *
பெருத்தியால் காட்டியருளினார். *கடவுள் சபைக் ரூபேச னி* என்பதிற
புத்தேவர்களைத் தொண்டு இதை ஸ்வரூபமாகக்கியருளச் செய்தார்கள்.
புற ஏரியாய் வண்ணமியற்றி பிதுவல்லாம் மாரி யாச் பெய்திற்பார்
பெருத்தா நொர்ப்பாகுத்தின் திற்பார் தத்தினைகொன்றையெக்காண்க.

யோபாய
யமானும்

பாஷ்யகாரரின் சில ஸூஸூக்திகளையும் காட்டுவோம் ; * உபயத்தீத் ச *
புரஹ்ம ஸூக்தத்தின் பாஷ்யத்திலே * ப்ராப்யஸ்ய பரம்பு

ஷஸ்ய ஸ்வப்ராப்தேன ஸ்வஸ்யைவோபாயத்வோபபத்தே; *நாயமாச்மா ப்ரவச
நேந ஸ்ப்ப்ய:.....தநும ஸ்வாம்* இதி அநந்யோபாயத்வச்ச்வஹத். * என்றும்,
* அப்நதஸ்யைஷ ஸேது: * இதி அப்நதஸ்ய ஸ்வஸ்ய ஸ்வமயேவ ப்ராபக இஷ
ஸேதுத்வ வ்யபதேசோபபத்தேச்ச * என்றும்; * பஸமத உபபத்தே: * (8-2-37)
என்கிற ஸ்ரத்திரத்தின் பாஷ்யத்திலே — *ஸ ஏவ ஹி ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வசக்தி:
மஹேதாரோ யாககந்நஹோமாதிர: உபஸநேத ச ஆராதித: ஐஹிகாழுஷ்மிக
போகஜாதம் ஸ்வயதாஹ. ப்ரதிநுபாயவர்க்கம் ச தாதாஷ்டே; ந ஹோசேதநம் கர்ம
ஷுணதயர்ஸி காலந்நபாஸ்பல ஸாதநம் பவீதுமஹதி * என்றும் அருளிச்
செய்துள்ளார்.

இந்த ஸ்ரஸவத்திகளை யநுசரித்தே ஸ்ரீ தேசிகனும் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ
ரணைகளிலே * நிஜகர்மாதி பக்தப்பந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித:; உபாயதாம்
ப்ரீத்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவேதுதாம் அபி: * என்கிற ச்லோக வியாக்கியானத்தில்
* ஸ்வயம் ஸ்வாதூத்வாத் ஷுணிகஸ்ய காலந்தர பாவிஸஸாதநத்வாநுபபத்தி
தர்சநாச்ச நாய்ய ஸ்வவ்யாபாரே மோகோபாயதா புத்திரிபி ஸ்பாதிதி பாவ:
அந்தஸ்தஸ்தஸ்தைராராதிதோ பகவாதேவ ஹி ஸர்வத்தரோபாய: * என்றருளிச்
செய்துள்ளார்.

* ப்ரபத்தி உபாயம் * என்று வாய்திறக்கவே கூடாதென்று ஒரு ஆசிரியர்க்
கும் திருவுள்ளமில்லை. திருக்கச்சிநம்பிகள் மூலமாகப் பேரருளாளன் எம்பெரு
மானார்க்குப் பணித்த ஆறு வார்த்தைகளில் *மோகோபாய: ப்ரபத்தி: * என்றுள்
ளது; எம்பெருமானாகும் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் * தத்ப்ராபதயே ச தத்பாதாம்
புஜ த்வயப்ரபத்தே ரந்யந் ந மே கப்பகோடிஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி
மந்வாந: * என்றருளிச் செய்தார். அந்த கத்யத்திலே * அம்நதஸாக்ராத்ந்நிமக்த
ஸர்வாவயவஸ்வ ஸுகமாஸீத * என்றவிடத்திற்கு வியாக்கியானமருளிச் செய்யா
நின்ற ஆச்சாரப்பிள்ளை * ப்ரபத்தியையே உபாயமாகக்கொண்டு ப்ராபக்ருத மண்ட
லத்தை விட்டு * என்றருளிச் செய்துள்ளார். பின்னை லோகாசார்யரும் ஸ்ரீ வசந
பூஷணத்தில் * ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை * என்றருளிச்
செய்தார். ஆஷ்விடத்திற்கு வியாக்கியான மருளிச் செய்யாதநின்ற மணவாள
மாழனிகள் — * இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை யென்கையாலே மற்றொரு குற்றமுண்
டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது; அதாவது ஆபாத ப்ரதீதியிலே உபாயத்வ ப்ரதிபத்
திக்கு அர்ஹமாய்படி யிருக்கை * என்றருளிச் செய்தார்.

இவ்வோ ஸ்ரஸவத்திகளை ஆராயுமிடத்து வாணிர்யாதிகளுக்கு தர்வ
யார்ஜந ஸாதநந்வய்யபதேசம்போலே ப்ரபத்திக்கும் மோகோபாயத்வவ்யப
தேசம் கூடுமென்றும், உட்புகுந்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் * உன் மனத்தா
லென்னினைநிருந்தாயென் னிட்படியே ப்ராபதிக்கு உபாயம் அவன் நினைவு * என்று
சொன்னவீத பொருத்துமென்றும் ஸகலாசார்ய எடுத்தாந்தமாகத் தேறுகிறது.
* எம்பெருமான் ! எப்பக்கலில் ஏதேனும் ஒரு உபாயத்தைக் கொண்டே எம்மைக்
கைக்கொள்ள வேணுமென்று உனக்கு நிப்பந்தமுண்டாகில், செயல்மாண்டு
நிற்கையாகிற சரணாகிற தவிர வேறென்றும் எமபக்கல் இல்லாமையாலே இதனைவ்ய
தான் நீ உபாயமாகக் கொள்ளவேணும் * என்று ஆசாரியர்கள் ஸ்தோத்திரங்
களிலே அருளிச் செய்வதுண்டு. இந்த அபிப்ராயங்கொண்டே ப்ரபத்த்யுபாயம்,
ப்ரபத்த்யுபாயம் என்கிறது.

தேசிகனுடைய ஸவத்திகளில் * குணஷுதனிபக்ரமாதபதிபாதிந: பாதிந: *
என்பது ஒரு அற்புதமான ஸ்ரஸவத்தி, * புழு குறித்தது எழுத்தாமாப்போலே *

பிரவச
னமும்,
க இ.தி
8-2-87)
வசக்தி:
புஷ்டிக
கம் கர்ம
அருளிச்

ப்க்ரவ
யதாம்
னத்தில்
பபத்தி
பாவ;
ருளிச்

சரிபர்க்
மபெரு
னாறுள்
யதாம்
ஸ்திதி
நிமக்த
செய்யா
மண்ட
வசந
ருளிச்
வான
முரண்
தப்த்

தாய்
வப்ப
னத்தா
என்று
கூறுது.
பாவக்
ண்டு
வாயே
த்திரங்
பாயம்,

நந*
133*

பரியவாச்சான்பின்னையின் ஸ்ரீஸூக்தியை தேசிகன் இங்ஙனே சீலோக
முனிரர். பழுவானது நிலத்தில் செல்லும்போது ஒரு எழுத்து எழுகவேணு
எண்ணம் அதற்கு இல்லை; ஆனாலும், அதன் செல்லுகையை நாம்
பாக்கினால் ஏதேனும் ஒரு எழுத்து தேறினதாக ஆகக்கூடும். இதற்கு
ந்யாயமென்று பெயர். இந்த ந்யாயத்தாலே யாத்ருச்சிகமாக நல்லதாய்
எழு நமது செயலை உபாயமென்று ஸாதக்க நினைப்பது ஸமஞ்ஜஸமன்று.
இதே உபாயம் என்று சொன்னாலும் * ந்யாஸ இதிப்ரஹ்ம, * ந்யாஸ இத்யா
ஸீஷிணே ப்ரஹ்மாணம் * என்கிற உபநிஷத்தின்படி ப்ரபத்தவ்ஸன
ஷனுக்கும் ப்ரபத்தியென்று வ்யபதேசமுண்டாதலால் அவனையே உபாய
சொன்னதாய் முடிந்து நிற்கும்படி. ப்ரபத்திநிஷ்டை யே நமக்கு உற்பது
பொருளில் ப்ரபத்தியே உபாயமென்கிறது. *

4. சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்கே பேறு என்பது பற்றின விளக்கம்.

ஸம்பிரதாயத்தில் சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப் பேறு? ஈவ், லாபம் சேதந
பேறு? என்று இந்தவொரு விசாரம் தெனமெய்றிருக்கும். இந்த விசாரக்
ருவை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்வதே மிகச் சிறக்கும். சாஸ்த்ரங்களை
பார்த்துப்போது *ஈச்வரனை அடைவது சேதனனுக்குப் பேறு* என்ப
தோற்றி நிற்கும். *ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்* என்கிறது உபநிஷத்து;
பாப்பினென்றும், இவனை ப்ராப்தாவென்றும் ஸ்பஷ்டமாகப் பலவிடங்கள்
வ்விருக்கையாலே *ஈச்வரலாபம் சேதனனுக்குப் புருஷார்த்தம்* என்றே
தேறும்; சிலர் இப்படியே மதமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். *ஈச்வரனுக்
சேதநலாபம் புருஷார்த்தம்* என்பது எடுத்தாந்தஸாரம்.

தேசிகனுடைய திருவுள்ளமும் சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்ப
தனை அவர் கீதாததாய் சந்திரிகையில் வெகு அழகாகக் காட்டி
தையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தின் முடிவிலுள்ள *மூர்தா பவ* என்கிற
பாஷ்யத்திற்கு விவரனமெழுதகையில் — *ஆச்ரீத ஸம்ரக்ஷணம்
மதவா ப்ரவாத்ததே* என்றருளிப்பது காண்க.

தாவம் ப்ராபகணம் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனை* என்பது
ஸ்ரீஸூக்தி சேதநனைப் பெறுவது ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்றால்
புறதயத்தில் அவகாஷிப்பது சீரமேயாகும். ஆனாலும் எளிதாக
ஈச்வரனே முக்தனுதிப் பரமபதத்தில் சென்றபின் அங்கு என்ன
பண்பதை நம் உபநிஷத்து தெளிவிக்கின்றது. *அஹம்நமஹம்நந்
பதமு முக்தனுடைய முதல்வார்த்தை. *பகவானுக்கு நான் அன்ன
புற ஒரு தடவைக்கு முன்று தடவையாக இதில் சொல்லுகிறது.
பாவன் சேதனைப் பெற்று அநுபவிக்கவேணுமென்று பெரும்பசி
பெற்று, அப்பசி முக்தாத்மாவால் தீருகிறதென்றும் ஸ்பஷ்ட
ையில், *அஹம்நமம்* என்று ஒதவேண்டியதில்லைவென்று.

பாக *அஹம் அந்நாத: அஹம் அந்நாத: அஹம் அந்நாத: *
எம்பெருமானுக்கு இவன் அன்னமாகி அவன் பசியைத் தீர்த்த
சாஸ்த்ர திருவதாக ஒதிறு. *அஹம்நம் அந்நமதந்நமத்மி*
தத்துவம் இது விளக்கப்படுகிறது இதன் தாத்பரியமென்ன

வென்றால், முக்தனாகிய தன்னை யறுபவத்து எம்பெருமான் விடாய்தீர்ந்து மகிழ்ந்து நிற்கையில் அந்த மகிழ்ச்சியைக் கண்டு தான் மகிழ்கிறான். இவன் அசேதநமல்லாமல் சேதநனாய் ஞானானந்தங்களை வடிவாகவடையனுயிருக்கையாலே தன்னுடைய ஆனந்தமும் பயன் பெற்றதாகவேணுமே. அசித்திரிகாட்டில் ஒரு வாகி ஏற்பட்ட வேணுமே. தன்னைப் பெற்று எம்பெருமான் ஆனந்திப்பது கண்டு *நம்மால் எம்பெருமானுக்கு இப்படியொரு ஆனந்தமுண்டாயிறே! * என்று அனுஸந்தித்து அதனால் தான் ஆநந்திக்கையே ப்ராப்தம். *அஹமந்தநாத:* * அஹமந்தநந்த மதந்தம்தம்* என்ற உபநிஷத்தின் கருத்து இதுவேயாம்.

இப்பரமார்த்தத்தை ஆழ்வார் திருவாய்மொழியில் பலவிடங்களிலும் வெளியிட்டிருக்கிறார். *வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று ஆர்வுற்ற என்னைப்பொழிய என்னின் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்படுகினான்.* (9-6-10) என்கிற பாசரம் அவற்றுள் சீகரமானது. ஆசார்ய ஹருதயத்தில் (2-11) *பெரும்பாயில் சேகூரஜ்ஞாபெருஞ்செய்* இத்யாதிபாவப் பெரிய குர்னை யில் இவ்வர்த்தம் வெகு அற்புதமாக நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் *அபிஷிஷ்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபிஷணம், க்ருத க்ருத்யஸ் ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ* என்கிற சுலோக ரத்னத் தாலே வான்மீகி முனிவரும் வெளியிட்ட பரமார்த்தம்து. மருடாபிஷேகம் பெற்ற விபிஷணஸ்வான் மகிழ்ந்தானென்று சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாமல் சுலோகமமைத்திருக்கிற அழகை நோக்கவேணும். க்ருத க்ருத்யத்வமும் விஜ்வரத்வமும் ப்ரமோத சாஸித்வமும் ஸ்வாமியான பெருமானுக்கே வாய்லெ ஸ்வம்மான விபிஷணனுக்கில்லை யென்று விளங்கவைத்தார் வான்மீகி.

ஆத்மாவுக்கு சைதந்யாதீநமான போக்த்ருத்வமிருந்தாலும், அது பாரதந்தியத்தையும் போக்யதையையும் ஸ்வரூபவன்மையாகத் திருமந்திரத்தினால் கண்ட நித்தவனுடைய போக்த்ருத்வமாகில் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உடலன்றிக்கே சேஷியினுடைய ரஸத்துக்கே உடலாயிருக்கும். *படியாய்க்கிட்டு உன் பவளவாய் காண்பேனே* என்கிற பெருமான் திருமொழிப் பாசரத்தில் *படியாய்க் கிட்டு* என்பதனால் அசேதந வ்ருத்தியும், *உன் பவளவாய் காண்பேனே* என்பதனால் சேதநவ்ருத்தியும் பிரார்த்திக்கப்பட்டன. இத்தலையை விநியோகம் கொண்ட எம்பெருமானுக்கு வினையும் உகப்பைக்கண்டு உகப்பதுதவிர வேறுபயனில்லை சேதநனுடைய ஆநந்தித்வத்திற்கு என்பதே ஸாரமான பொருள்.

இதனை ஆளவந்தார் *கதாஹமைகாந்திக நித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* என்கிற ஸ்தோத்ரரத்த ஸ்ரீஸூக்தியால் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியருகினார். இதில் *ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* என்கிற க்ரியாபதம் ஆச்சரியமாக அமைத்தது. நான் எப்போது ஆனந்திக்கப் போகிறேன் என்னுமல், நான் எப்பொழுது எம்பெருமானை ஆனந்திப்பிக்கப்போகிறேனென்று பேசியுள்ளார், னிஜநதப்ரயோகம் நோக்குக. இங்கு வியாக்கியானத்தில் — *தன்னுடைய அநுவ்ருத்தியால் ஈச்வரனுக்குப் பிறக்கும் ஹர்ஷமேயிறே சேதநனுக்குப் ப்ரபயம்* என்று பெரியவாச்சாஸிள்ளை அருளிச்செய்ததை தேசிகன் தமது ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் *ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி—த்வத்தாஸுதஸ்ய மே த்வத் ப்ரஹர்ஷ ஏவ ப்ரதாநம் ப்ரயோஜநமிதி பாவ:*. ஏவஞ்ச ஸ்வாதீநஸ்வார்த்தகர்த்துவப்ரமரஹிதகைங்கர்யப்ரார்த்தநா க்ருதா பவத்* என்று விசுதீகரித்தருகினார். *க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி* *என்றும் மகிழ்வேனே* என்று வருமிடங்களில் இந்த நிர்ணயத்திற்கு அநுகுணமாகவே ஆசாரியர்கள் அர்த்தநிர்வாஹம் செய்து போருவர்கள்.

பேறு.

வரவரமுதிவாய் எதிர்த்தாரே—சேதநலாபம் ஈசுவரனுக்கே பேறு. 15

மகிழ்ந்து
தமல்லா
றுடைய
வற்பட
நம்மால்
படுத்தி
தமந்த

வெளி
துவற்ற
பத்தில்
நீனை

புணம்,
ரணத்
பற்ற
சல்லா
என்று
புணம்

தந்தி
கண்ட
நிற்கே
வளாக்
பந்து*
கனல்
பட எம்
சேதந

புஷிஷ்
புனினர்
என்ப
நாளை

பாங்கு.
பிரக
பிந்தை
பாடம்—
பாவம்
பந்தா

என்றும்
கவே

எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் முடிவில் *அநாவ்ருத்தி ஸுத்திரபாஷ்யத்
த ச பரமபுருஷஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்பிரயம் ஜ்ஞாநிதம் லப்த்வா
தாவர்த்தபிஷ்யதி* என்கிற ஸ்ரீஸுத்தியினால் *சேதநலாபமே ஈசுவரனுக்குப்
புனின ஸதஸம்பரதாய ரஸ்ய ரஹஸ்யப் பொருளை ஸ்தாபித்தருளினார்.
த விஷயம் என்னவென்று, மேல்கூடித்திருக்க சேதநன் திருப்பிவரு
பண்டா இல்லையா என்று விசாரம் வந்தது. ஈசுவரன் கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திர
பால் அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தினால் முத்தாத்மாவைத் திருப்பியனுப்பினீனீ
ன்றே என்கிற சங்கையுண்டாக, ஸுத்திரகாரர் *அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்*
று ஸுத்திரமியற்றினார், முத்தாத்மா ஒருநாளும் திருப்பி வருவதில்லை யென்று
தீர்மானம் முறையிட்டிருக்கையாலே புதராவ்ருத்தி கிடையாதென்று ஸுத்திரகாரர்
விவிட்டார்; பாஷ்யகாரரும் இவ்வர்த்தத்தை வியாக்கியானித்தார். ஆனால்
புனின சங்கைக்கு திருப்திகரமான ஸமாதானம் வந்ததாகவில்லை. *யதி பரம
பாயத்தம் முக்தைச் சவ்யம் தர்ஹி தஸ்ய ஸ்வதந்திரத்தோடு தத்ஸங்கல்பாத்
தஸ்ய புதராவ்ருத்தி ஸம்பவாசங்கேதந்த்யரஹ* என்பது ஸுத்திரபாஷ்யாவ
தமாக ஈசுவரன் ஸ்வதந்திர னாகையாலே கேட்பாரற்று முத்தாத்மையை மீன்
ன்றே தள்ளிவிட்ட நினைத்தால் என் செய்வது? என்பது சங்காசாரீரம். 'தள்ள
புனின என்று சாஸ்திரம் சொல்லிவிடுக்கையாலே* என்று விடை கூறினதால்
ஸமாதானம் வந்ததா? சாஸ்திரத்தைப் பற்றிச் செய்வதன்றோ ஸ்வதந்திர
தம் அப்படிப்பட்ட ஸ்வாதந்திரியத்தாலே ஈசுவரன் ஒன்று செய்யப் புகுந்
த சாஸ்திரம் தறுக்கே திருமே? என்றன்றோ இங்குப் பூர்வபாக்யமின் கருத்து;
தத் திளவடங்கச் சொல்லவேண்டிய ஸமாதானத்தை ஸுத்திரகாரர் சொல்
லாததே நம் பாஷ்யகாரர் வெகு அழகாக அருளிச்செய்கிறார்.

ஈசுவரன் ஸ்வதந்திரனையானாலும் உன்மத்தனல்லன், மூர்க்கனல்லன்;
சாஸ்திரம் ஸத்யஸங்கல்பனென்று பேர்பெற்றவன். தன்னுடைய மனோ
தமாறுபாடாக நடந்துகொள்பவனல்லன். ஒரு சேதநனைப் பெறுவதற்கு
புனினபாடுபடுகிறன் தெரியுமோ? அவன் ஸுஷ்டி பண்ணுவதும் அவதா
புணுவதும் சேதநரை லபிக்கக்கூகவன்றோ? எவ்வளவோ தவட்பய
சேதநனை லபித்த பின்பும் ரஸிகனை பரமபுருஷன் அவனை இலாபப்பெட
வளவழிமுதி நம் பாஷ்யகாரர் சங்காபரிஹாரத்தைத் தலைகட்டியுள்
லில் *பரமபுருஷ: ஜ்ஞாநிதம் லப்த்வா* என்கிற ஸ்ரீஸுத்தியின்பாஸ
பெருமானார் திருவுள்ளத்தில் திருவாய்மொழி யறுதக்கடல் அகியெறி
நன்றி காட்டுகிறது. கீதையில் *ஸ மஹாத்மா ஸுதூர்லப: என்று
தானே கோதி வாய்திறந்து பணித்ததையும் உடனே உதாஹரிக்
கண்ணனெனநிற்கிற மஹாத்மா மிகவும் தூர்லபன் என்று பக
த்யாக்காலே சொன்னால், அப்படிப்பட்ட பொரு மாளுனியை லபித்
எவ்வளவோ பாடுபடுகிறவன் என்பது விளங்கவில்லையா? ஆகவே
ஈசுவரனுக்குப் பேறு என்கிற எதிர்த்தாந்தம் நன்றி பொலிந்ததாயிற்று.

யங்கிஞ்சிதஸு*கருதம் செய்வதும், பேற்றுக்கு தவரிக்கையுமாகிற
தம் பக்கலில் அடியோடு வேண்டாலை என்று பிறர் கேட்பதற்கு வரு
பாகாயமாக விளையும்வை நம்மால் தடுக்க வொண்ணாதவை.
பாடல் வளையவல்ல, *நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வமாமகில தீர்மான
தேசிக ஸுத்தியால் இவ்வான்மையும் தின்மை பெறும்.
பெற்று அனுபவித்து ஆநந்திக்க வேணுமென்கிற ஆவல்
தயாகவும் உள்ளதாகவும் உலகிற் காண்கிறோமாதலால் இந் த
தில்கும். ஆனால் ஜீவாத்மாவாகிற இந்த சொத்து சைதன்ய

மாகிற கல்மஷத்தோடும் கூடியிருக்கையாலே சிறித தலையாட்டவும் வாலாட்டவும் பெறுகிறது. தன்னை நன்றாக வுணருப்போது தலையடிந்து நிற்கிறது. ... (4)
 † நிவரத் தென்றல் சந்தனம் புஷ்பம் முதலியன போலே ஸர்வாத்மநா
 பரதந்திரமாயிருக்க வேண்டிய ஜீவாத்மாவுக்கு சைதன்யமே இடையூறு
 நிறுவால் இதைக் கல்மஷமென்கிறது.

5. ஸ்வகதஸ்ஸீகார பரததஸ்ஸீகாரங்களைப்பற்றி தெளிவு

சேதநன் தான் எம் பெருமானைப் பற்றுவதானது ஸ்வகத ஸ்ஸீகார மென்றும், எம்பெருமான் தானே சேதநனை வரிப்பதானது பரகத ஸ்ஸீகார மென்றும் சொல்லப்படுகிறது அடையே மர்க்கடிக்சோர ந்யாயமென்றும் மாஜாரகி சோர ந்யாயமென்றும் வழங்குவர் பரகத ஸ்ஸீகாரமென்பதன் கவையை அறியப் பெறுத நவீநம் ‘இது அஸ்பிரதாயப் பேச்சு’ என்பர். அது கிடக்க. கீதா பாஷ்யத்தில் எம்மொரு தெளிவித்தருளின மஹாத்தம் இது. அதில் எட்டாவது அந்நியாயத்தில் பதினாண்டாவது ச்லோகம். ‘அநந்யசேதாஸ் ஸததம் யோமாம் ஸமரதி நித்யச; தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த! நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந:’ ‘ஜ்ஞாநீது ஆத்மமவ மே மதா’ என்று பகவான் தான் தனக்கு உயிர்திசையாகக் கொண்டாடும் ஞானியானவன் தன்னை உபாஸிக்க வேண்டியபடியையும் பேறு பெறும் பரிசையும் இவையருளிச் செய்திருக்கண்பிரான்—என்று அவதாரிகை யிட்டுச் ச்லோகத்தை வெறு அழகாக வியாக்கியானித்தருளியுள்ளார் மூப்பாஷ்யகாரர்;

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து என்னவென்றால், அர்ஜுனா! எவன் இடைவிடாமல் எப்போதும் வேடுவென்றாலும் நெஞ்சைச் செலுத்தாதவனாய் என்னையே ஸ்மரிக்கிறானோ, என்னோடு நித்யமம்சலேஷத்தை விருப்பியிருக்கின்ற அந்த பக்தனுக்கு நான் ஸுலபன்—என்பதேயாம். இதில் (தஸ்யாஹம் ஸுலப:) அவனுக்கு நான் எனியன் என்றிடு பகுதிக்கு பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கின்ற அழகை என் சொல்லோம்! பாஷ்யங்கள்தான் வருமாறு:—

“தஸ்ய நித்யயுக்தஸ்ய—நித்யயோகம் காங்க்ஷமாணஸ்ய, யோகிந: அஹம் ஸுலப:—அஹமேவ ப்ராப்ய: . ந மத்பாவ ஜ்ஜ்வயாதிக: ஸுப்ராப்ச்ச, தத்வியோ கமஸஹமாந: அஹமேவ தவம் வ்ருணே. மத்ப்ராப்யநுஞ்ஞேபாஸன் விபாக தத் விரோதி நிரஸநம் அப்யாத்தமத ப்ரியத்வாதிகம் ச அஹமேவ ததாமீத்யர்த்த: *யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந ஸப்ய: இதி ஹி ச்ஞபதே. வக்ஷ்யதே ச தேஷாம் ஸதத யுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதி ஸ்வகம், ததாம் புத்தியோகம் தம் யேநமாழ பயாந்தி தே. தேஷாமேவாநுகம்பார்த்த மஹ மஜ்ஞாநஜம் தம், நாசயாம் யாத்ம பாவஸ்தே ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா* இதி.”

இவ்வளவும் கீதாபாஷ்ய புஸ்திக்திகள். இவற்றின் பொருளாவது—என்னோடு எப்போதும் கூடியிருக்க வேண்டுமென்கிற விருப்பமுடையவனுக்கு அடையத் தருந்தவன் நானேயாகிறேன். மிக எளிதாக அடையத்தகுந்தவனுமாகிறேன் நான்; (அதாவது, அவனுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாதவனாய்) (அவனைப் பிரிந்து தரித்திருக்க மாட்டாதவனாய்) நானே அவனை விரிக்குறேன். என்னைப்படைவதற்கான உபாஸனத்தின் பரிபக்குவ நிலைமையையும் அதற்குற்ற இடையூறுகள் நீங்குதலையும் என்னிடத்தில் அதிகமான ப்ரீதி முகலியைவைகளையும் நானே கொடுக்கிறேன். *நாயாந்யாச்ருதியிச் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸரித்தமாயிருப்பதோடு இந்தக் கீதை யிலேயே மேலே பத்தாவது அந்நியாயத்தில் 10, 11 ச்லோகங்களாலும் சொல்லப் படுகிறது—என்பதாம். ஸதஸம்பிரதாய ஸாரார்த்தம் இங்கே விளங்குமுழு காண்க.

வாலாட்டவும்
... (4)
... ஸாத்மநா
இடைபூற்றுக

தெளிவு

... ஸ்வீகார
... ர மென்
... மார்ஜாரகி
... அறியப்
... க. கீதா
... எட்டா
... தம்மயோ
... பாகிந்.

... ஸ்வயாகக்
... யும் பேறு
... யதாரிகை
... பகாரி;

... இடை
... ஸ்வீகார
... ந்த பக்த
... அவனுக்கு
... கை என்

... அஹம்
... ஸ்வீகார
... ஸ்வீகார
... த்தை
... ஸ்வீகார
... ஸ்வீகார
... ஸ்வீகார

... து—என்
... அடைவத்
... ன் தான;
... பிரிந்து
... அடைவதற்
... ன் நீங்கு
... கொடுக்
... த சிதை
... சொல்லப்
... காண்க.

ஸ்ரீவாசநபூஷணத்தில் (142) “அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது
கரம் எலக்கென்று” என்று அருளிச் செய்தவிடத்தில் விவாக்கியானத்தில்
... ஸ்வாமுனிவன் — “உடைமையை உடையவன்” என்று கைக்கொள்ளுமா
... ஸ்வாமியான அவன் தானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்கக்கடவ
... ந்தானான் இச்சேதனுலவன் தான் பவியாய்தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வகதந்த்ர
... அவனைப்பெறநினைக்கும்மளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில் இப்படி எல்
... யாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாபஸாதனமாகாதென்றபடி..... ஸ்வாமியாய்
... ந்தானான் அவன், ஸ்வம்மாய் ப்ரதந்த்ரனுயிருக்கிற இவனை ஸ்வேச்சையாலே
... நினைக்கும்மளவில் பாதகமும் பிரதிபந்தகமாகமாட்டாதென்கை. இவையிரண்
... ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும் ப்ரகதஸ்வீகாரோபாயத்தமும் காட்டப்
... து.” என்றருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸங்கீதிகள் மேலே காட்டிய கீதாபாஷ்ய
... கத்திகளையே ஆடியாகக்கொண்டவை யென்று நன்கு புலப்படுகின்றது.
... ஸ்வாமுனிவன் தாம் முன்பு ஒரு வேஷத்தாலே கீதாபாஷ்யத்தில் வட
... யாலே அருளிச் செய்ததை பின்பு மற்றொரு வேஷத்தாலே ஸ்ரீவசநபூஷண
... க்கியானத்தில் தென்மொழியாலே அருளிச் செய்தாரென்று அறியப்பட்ட
... ல்லை.

மேலே உதாஹரித்த கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸங்கீதிகளில் ஒவ்வொரு வாக்கியமும்
... ரமானது (* நந்நீயோகம் அஹஸுமந: அஹமேவ நம் வ்ருணே*) ஸ்ரானியான சேத
... பிரித்திருப்பதை எம்பெருமான் தான் பொறுக்கமாட்டாதவனும்தானே அந்த
... நனை வரிப்பதாகக் கூறுகின்றவிதத்தான் ப்ரகதஸ்வீகாரமென்பது.

(*புத்தார்ப்யவ்ருணேபவந் விபாகம் அஹமேவ தநாநீயந்த்ர:*) என்கிற இந்த
... மானது ஸ்வகதஸ்வீகாரப் பற்றுகை நன்றாகக் கழிக்கிறது. இத்தகைய
... மிதல்லாம் எர்பெருமானுடைய க்ருஷ்பலமாக விளைகின்றதெய்ன்றி இவன்
... ஸ்வீகாரமே விளைவித்துக்கொள்ளுமது ஒன்றுமில்லை யென்கிற ஸத்தம்ப்ரதாய
... க்தம் தெளிவிக்கப்பட்டது. இது திட்டத்தில் *நாஸாத்மா ச்ந்நியையும் எடுத்துக்
... ருனின பாஷ்யகாரர் ப்ரகதஸ்வீகாரத்திற்கு அதுவே பிரமாணமென்று
... ஸ்வீகாரத்தாலே பிறருடைய குதஸ்திவை தங்கனையும் அகற்றிநிராயிற்று.

இவ்விடத்தில் தாத்பர்ய சந்தரிகையில் தேசிகன் அருளிச்செய்துள்ள திவ்ய
... கதாம் தெள்ளியவே. *உத்தஸய அதிவாதமாத்ரத்வசங்காவ்யுதாஸாய
... தாமாஹ-யமேவேதி* என்றருளிச் செய்திருப்பது ஆழ்ந்து நோக்கத்
... தற்கு? உன்மைபையுணர் விரும்புவவர்க்கு.

இவ்விஷயத்தில் ஸாரமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது இவ்வளவே;
... ஸுலம் சரணம் ப்ரபத்தியே” என்றும் *புகலொன்றில்லாவடியேன்
... மர்ந்து புத்தேதனே* என்றும் சொல்லிக்கொண்டு (அதாவது, நாம்
... க் காட்டிக்கொண்டு) திருவடிகளிலே விழுந்தாலும், “இது நாம்
... ன்று; எம்பெருமான் தானே பற்றுவித்தானத்தனை; அவனுடைய
... கத்தனை” என்று உன்னர அருஸந்திக்க ப்ரார்ப்தம். இதைப்பிட்டே
... மென்கிறது

இம் தீவோவேத ப்ரஜாபதிஸ் த்வயேவேதயம் ப்ரஜாபதிர் வேதஸ
... என்று நம் வேதத்தில் முதல் காண்டம் ஆறாம் பர்வத்தில் ஓதப்
... ப்ரகதஸ்வீகாரத்தின் பெருமையையே காட்டுகின்றதென்று
... மீ* என்றவிடத்து விவாக்கியானத்திலே நிறுபித்தருளுகிறார்.
... ஸாபதி யென்றது அவனுக்கு அந்தர்பாமியான பகவானைச்

சொல்லுகிறது. பகவத்கீதையில் *புரோவாச ப்ரஜாபதி: * என்றவிடத்திற்போல. *ப்ரஜாபதிம் த்வோவேத *—எம்பெருமானை ஒருவன் வரிக்ருன்; த்வ: என்பது ஒரு ஸ்வதாம சப்தம்; அந்ய: என்று அர்த்தம். எம்பெருமானை ஒருவன் வரிக்ருன்; எம்பெருமானை ஒருவனை வரிக்ருகிறான்; இவ்விருவருள் எம்பெருமானால் வரிக்கப்படுமவனே புண்ணியன் என்பதாக இந்த ச்ருதியில் அநாயாஸமாகக் கிடைக்கும் பொருள்.

இந்த புகதஸ்வீகார விஷயத்தில் நவீனர்களின் கொள்கையைப்பற்றி ஒரு சிறுகதை நினைவுக்கு வருகிறது. பள்ளிக்கூடம் சென்ற ஒரு சிறு மாணாக்கன் அழுது கொண்டே வீடுவந்துசேர, தகப்பனார் அவனை மாட்பிலினைத்துக்கொண்டு *என்ன சேதி? ஏன் அழுதுகொண்டே வருகிறாய்? வாத்யார் அடித்தாரா? என்று கேட்க, “இல்லைப்பா, ஆடு என்று சொல்லு என்கிறார் வாத்யார்; இன்றைக்கு ஆடு சொல்லுகிறேன், நாளைக்கு சொல்லுகிறேனென்றேன் நான்; இன்றைக்கு ஆடு சொல்லினும் என்கிறார் வாத்யார்; இன்றைக்கு ஆடு சொல்லி நாளைக்கு சொல்லும் படி அப்பா! நீ வந்து அவருக்குச் சொல்லினும்” என்றுளும் பையன். புகதஸ்வீகாரத்தை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டோமென்கிற இவர்களுடைய கதையும் இதவே தான். எம்பெருமான் பற்றுக்கிருளல்லன்; நாமே பற்றுக்கிறோம். அவன் பற்றுவிக்கப்பற்றுகிறோமென்று தத்துவமுணரவேண்டும். *ஸ்வதத்தஸ்வகியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந் ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம்* என்று வாயால் சொல்லிக்கொண்டே அவன் பற்றுவிக்கப் பற்றுகிறோமல்லோமென்று வாதிப்பது வியப்பே. *

6. ப்ரபத்தியின் அபராதகோடிப்ரவேசத்தைப் பற்றின விளக்கர்.

பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியே ப்ரபத்தி யென்று கீழே நிரூபித்ததானது எரித்தாந்தத்தினுள்ளும் பரமஎரித்தாந்தமானதொரு ஸூக்ஷ்மார்த்த விசேஷம். இது ஒரு புறமிருக்க, *ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் ப்ரபத்தி என்பது மொன்றுண்டு. *எனதாவி தந்தொழிந்தேன்* *தோள்களையாரத் தழவி யென்னுமரீகை அறவினை செய்தனன்* என்று ஆழ்வாரும் *அஹம் அந்வய மயா ஸமர்ப்பித: * என்று ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்த கணக்கிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை யும் ப்ரபத்தியாகக் கொள்ளக் கடவதாகையாலே இது தன்னை நிரூபித்துப் பார்த்தால் இதை அபராத கோடியிலே எண்ணவேண்டுமென்ப ஸதாசாரியர்; அப்படிச் சொல்வது அபராமென்ப நவீனர்கள். உண்மையில் இது அபராத கோடியிலேயே சொருகி நிற்கும். *எனதாவி தந்தொழிந்தேன்* என்றவுடனே அதற்கு அருத பித்து “எனதாவி யார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினேயே” என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்திருக்கையாலும், ஆளவந்தாரும் “அஹம்நைய மயா ஸமர்ப்பித:” என்றானே “மம நாத யதஸ்தி யோ ஸம்யதஹம் ஸகலம் தத்த தவைவ மாதவ! நியதஸ்வமிதி ப்ரபுத்தத: அதவா கிம் ந ஸமர்ப்பயாமிதே” என்று அருதுபித்து உண்மையை வெளியிட்டிருப்பதாலும்.

ஆளவந்தாநுடைய திருவுள்ளத்தை நன்கு விவரிக்கிறோம் கான்மின்; ‘மயா அறம் ஸமர்ப்பித:’ என்று முந்திய ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாக அருளிச் செய்தார். உடனே, இப்படிச் சொல்வதற்கு எனக்கு என்ன அதிகாரமுள்ளது? நான் என்கிற ஒரு வஸதுவும், என்னுடையது என்கிற ஒரு வஸதுவும் ஸ்வதந்த்ரமாகவுண்டோ? “யானே நீ என்னுடைமையும் நியே” என்றுபடி எல்லாம் ஏற்கனவே உவனுடையதாகவேயிருக்கும்போது, இந்த ஆத்ம ஸஸ்து உனக்கு இல்லாதது போலவும் இப்போதுதான் என்னால் புத்தாக ஸமர்ப்பிக்கப்படுவது போலவும்

முனிம் வரவரமுதிவ்ய ஸித்தாந்தஸாரே-ப்ரபத்தியின் அபராதகோடிப்ரவேசம் 19

பேசிவிட்டேனே பாவியேன்; ஸமர்ப்பிப்பதற்கு நானா? ஸமர்ப்பிக்க என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? அதிலும் உனக்கு நான் ஸமர்ப்பிக்க என்னவுண்டு? இவ்விஷயங்களை ஆராயாமல்தானே அவிவேகியாப் 'அஹமத்தையவ மயா ஸமர்ப்பித்தே?' என்று பிசகாகப் பேசிவிட்டேனே! என்று அனுதாபம்காட்டி 'மேம நா த! யதஸ்தித்' யாதியான அடுத்த ச்லோகம் அருளிச் செய்தாராயிற்று கீழ் ச்லோகத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணின தாகவும் அதைப்பற்றி இந்த ச்லோகத்தில் அங்கபித்ததாகவும் முடிந்தது ஆகவே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் அபராத ரூபமென்றதாகிறது.

முனிவனடிபணத்தில் இரண்டு குர்ணைகள் இங்கே அதுஸந்திக்கவுரியன : 146. 'ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்தினானும் அபராத கோடியிலேயாய் ஸாமணம்பண்ண வேண்டும்படி நிலா நின்றதிதே (147) தெடு' என்று அந்த பரையாய்ப்போந்த பார்வைய லஜ்ஜாபயங்கள் இன்றிக்கேபர்த்து ஸகாந்திலே வந்து நின்று எண்ணியங்கீசரிக்க வேணுமென்று அபேஷிக்குமாயேலே ப்ரபத்தொன்றிதே இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி' என்பன அவை இங்கு வியாக்கி யனத்தில் மணவாள மாமுனிகளின் விவரணைத்து யதுபவித்துத் தெளிக.

நம்மாழ்வாரும் ஆளவந்தாரும் முன்னம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணிப் பண்ணை அதற்காக அநுகபித்தார்களென்றும் ஆகவே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் அபராத மென்றும் சொல்லுகிற பக்ஷத்தில், அநுதாப யோக்யங்களான பாவங்களைப் ப்ரபத்தி ஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாபமாகவன்றே தேறுகிறது; அது செய்யக் காரியம் என்று ஏற்பட்டுவிடாதா? இவ்விஷயம் ஆழ்வார்க்கும் ஆளவந் துக்கும் முன்னம் தெரியாமலில்லை; தெரிந்து பாபத்தைப் பண்ணுவானேன்? அநுகபிப்பானேன்? * ப்ரஹ்மலாபத்தி பங்கஸ்ய தூராத் அஸ்பர்சனம் (முன்னம் சேற்றில் காலி வைத்துப் பின்பு அதை அலம்புவதைக்காட்டி இம்மு லக்ஷணம் காலைவைக்காமலே பின்புந்நுவிடலாமே) என்கிறப்போலே ஆத்ம ஸமர்ப்ப ணம்மென்ற பேச்சையே பிரஸ்தாபியாமலிருந்துவிடலாமே என்கிற வாதங்கள் விளையக்கூடியதுண்டு. இதற்கு ஸமாதானமாகப் பெரியவாச்சான் பின்னைச் செய்து பாரீர்:— 'தே கிந்த ஸமர்ப்பயாமி' இத்தையுடைய உனக்கு உனது ஸமர்ப்பிப்பேன்? ஸமர்ப்பணம் யேது? ஸமர்ப்பக் ஆர்? ஸமர்ப்ப ணத்தைக்கு ஸ்வாயம்யமிலீ. ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந்தர்யமிலீ. ஸம்ஸார ஸமர்ப்பிக்கையும் ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தால் அநுசரிக்கையுமாக ஸமர்ப்பியவற்மோஷும் அநுவர்த்திக்கக் கூடவது' என்று. இதனால் தேறினது உடனடியால், ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் அது பண்ணினதற்காகப் ப்ரபத்தாபம் காட்டுகையுமாகிற இரண்டும் சாஸ்தார்த்தம் என்றதாகத் து நவீனர்களின் மனத்தில் ஏறுவது அரிது.

ப்ரபத்தி வியாக்கியானம் செய்யலாமோ? முந்திய ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் ப்ரபத்தி பின்னை அநுதாபமும் படவேணும் என்றால் இது நன்றாக இல் லையான காரியத்திற்கன்றோ அநுகபிக்க வேண்டுவது-என்றே இன்னமும் உடைய நெஞ்சு தளும்பிழையிருக்கும். கேள்வி: இந்த ஸ்தோத்ராதனைத் திசுப் ப்ரபத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நான்பத்தாரும் ச்லோகமளவும் ச்லோகங்களாலே எம்பெருமானுடைய நித்ய கைங்கரியத்தைப் பரம ஶாகப் பிரார்த்தித்த ஆளவந்தார் தாமே அடுத்த (47) * திக்சிமவி ஸ்ரீ ச்லோகத்தால் கீழே அப்படி பிரார்த்தித்ததற்கு மஹந்தான அனு ஶ்ரீசங்கிரித்திருக்கின்றாரென்பது அபரோகணம். இங்கு ஆராயவேண் டபயப் பிரார்த்தனை கூடுமா கூடாதா? * பவந்தமேவாநுசுர நிரந்தரம் ஶ்ரீபராதிக நித்யகிங்கர: * நித்ய கிங்கரோ பவாநி * இத்தியாதிகளை கைங்கர்யப் பிரார்த்தனை கூடுமென்று விளங்காநின்றது. "திக்சி

மணிநீதம்.....தவ பரிஜந்பாவம் காமயே காமஸ்ருத்த:” என்றதனால் அந்த கைக் கர்ய ப்ரார்த்தனைக்காக ஆத்ம கர்ணை செய்துகொண்டதை நோக்குமிடத்து கைக்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடாதென்றே விளங்காநின்றது. வேதாந்த தேசிகரும் கூட “தத்திகங்கரத்வஸியவே ஸ்ப்ருஹயபராத்யா” என்று கைக்கர்ய ப்ரார்த்தனைக்குப் பூர்வபாஸ்யான கைக்கர்ய ருசியையுங்கூட அபராத கோடியிலே வைத்துப்பேசியுள்ளார். அங்ஙனம் பேசினவர் தாமே கைக்கர்ய ப்ரார்த்தனையையும் பல பல் ச்லோகங்களாலும் செய்யுள்களாலும் செய்தருளியிருக்கின்றார். இவை பரஸ்பர விருத்தங்களாகத் தோன்றவில்லையா? உன்சார்பரீட்சை இரண்டும் சாஸ்த்யாந்த்ரமே யென்று நிஷ்கர்ஷித்தாலொழிய வழியில்லையன்றே. கைக்கர்ய ப்ரார்த்தனையும் பண்ணவேணும்; ‘ஸார்வபொமணே நீசப்பெண் ஆசைப்படுமாபோலே ஐயோ என்ன ஆசைப்பட்டோம்! இது தகுமா?’ என்று உடனே நெஞ்சாரல் படவும் வேணும் என்றே சாஸ்த்ராந்தம் சிஷிதமாகிறது.

மற்றொன்றுங் காண்பின் :- * ஓட்டுரைத் திவ்வுலகுந்னைப் புகழ்வெல் லாம் பெரும்பாலும் பட்டுரைபாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி * (திருவாய்மொழி 3-1-2) என்று பரஞ்சோதியான எம்பெருமானுக்கு உலகத்திலுள்ள கடினபங்குமான தாமரை, மேகம், காயாம்பூ முதலானவற்றை ஒப்பாகச் சொல்லுதல் இழிவு என்கிறாழ்வார். இஃது உண்மையா அன்றோ? உண்மையாகில் ‘கொண்டல் வண்ண! கடல் வண்ண! காயா வண்ண!’ என்று பலகாலும் ஆழ்வார்கள் கதறுகின்றார்களே, இது என்ன? என்று ஆராயவேண்டாவோ? அன்றியும், பெரிய திருவந்தாதியில் *புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம்* என்றும் எம்பெருமானை நாம் புகழ்வதானது பழிப்பதேயாகு மென்கிறார் நம்மாழ்வார். இப்படி சொல்லிக்கொண்டே மேன்மேலும் எம்பெருமானைப் புகழ்வதற்கே ஒருப்படுகின்றாரே, இது என்ன? இதையும் ஆராய வேண்டாவோ?

இன்னமும்; கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தில் * யா கம்ஸமுக்ய ந்ருபகீட நிபர்ஹணேந்தா ஸா நிர்ஜித த்ரிஜுகதஸ் தவ நைவ கீர்த்தி: * என்று, கம்ஸன் முதலிய அரசர்களாகிய புழுக்களை ஸர்வேச்வரன் தொலைத்தானென்று சொல்லி அவனை யோத்துவதானது மூவுலகத்தையும் வென்றிருக்கிற அருளாக்குப் புகழ்ச்சியன்று. இகழ்ச்சியே என்று சொல்லிவைத்து அப்படிப்பட்ட கம்ஸவதம் முதலிய சரித்திரங்களையே மீண்டுமின்னும் பேசிப் புகழ்கின்றாரே, இஃது என்ன? என்று இதையும் ஆராயவேண்டுமே. இங்ஙனே பல விஷயங்களுள்ளன. இவை ஒன்றுக்கொன்று அபவாதமாகுமோ? இவை யெல்லாம் பரஸ்பர விருத்தம்போல் தோன்றினாலும் உண்மையில் விருத்தமன்றே; இரண்டுபடிகளும் சொல்லித்தீரவேண்டியவையாத்நையன்றே!

இவைபோலவே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் பின்பு அதற்கு அறுதப்பதாகப் பேசுகையுமாகிற இரண்டும் சாஸ்த்ராந்தமென்று அறுதியிட்ட பின் இதில் ப்ரத்யாக்ஷ்யந ப்ரஸக்தியில்லை. முதலில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணி விட்டுப் பிறகு அதற்கு அறுதாயம் காட்டுகிற ச்லோகத்தில் ஆளவந்தார் * இதி ப்ரபுத்தி: * என்கிறார். கீழ் ச்லோகம் சொல்லும்போது [அதாவது ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணும்போது] தாம் அவிவேகியாயிருந்ததாகவும், உடனே விவேகம் பெற்று இந்த ச்லோகம் [அறுதாயச் ச்லோகம்] சொல்லுகிறதாகவும் இதனால் தெரிகிறது. ஏற்கனவே மஹாவிவேகநிதியாகப் புகழ்பெற்ற ஆளவந்தார் முன் ச்லோகம் ஸாநிதம்போது அவிவேகியாயிருந்தார். பின் ச்லோகம் ஸாநிதத்தோடு அவிவேகம் பெற்றுவிட்டார் என்கை ஏலாது. அப்படியிருக்க (இதி ப்ரபுத்தி:) என்று சொல்கிறது ஏன்? என்றால்; க்ரமணை சாஸ்த்ராந்தக்களை வொன்றிட வேண்டுமிடத்து இங்ஙனே சொல்வது க்ரந்தசைவி.

த வரவரமுழிவார்ய எத்தாந்தலாரே-ப்ரபத்தியின் அபராதகோடிப்ரவேசம் 21

இன்பமிகு மாறியிரமருளிச்செய்த திருக்குறையைப்பிரான் டின்ளானும் தாழியுள் கலந்த பாசர வியாக்யானத்தில்-இப்படி எப்பெருமாளேடு கலந்த வியாஜன் நிரவதிக ப்ரீதியாலே அறிவழிந்து இவ்வாத்ர தம்முடையதன் ன்று நிருபிக்கமாட்டாராய் அவன் தம்மோடு கலந்த இப்பெருநல்லுதலிக்குக் காமுருகத் தம்முடைய ஆத்மாணை அவனுக்கு மீளா வடிமையாகக் கொடுத்து, மாமும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உண்மையு விடேகித்து * என்றருளிச்செய்தார். அவர் க்ந்திருந்து இதவே நிர்வாணம். ஆகவே முந்திய ஆதம் ஸமர்ப்பணம் பண்ணு மின் பின்னை அதற்காக அதுசய ப்ரகாசனம் பண்ணுகையுமாகிற இவ்விரண்டும் ப்ரபரபவாதமல்லாத சாஸ்த்ரர்த்த மென்றதாயிற்று.

இதற்குமேல் ஒரு சிறிய கேள்வி தோன்றும்; ஆதம் ஸமர்ப்பணம் பண்ண மென்பதும் சாஸ்த்ரர்த்தமாக ஆய்விட்டபடியாலே அந்த ஆதம் ஸமர்ப்ப ணத்தை நாம் எப்போது செய்கிறோம் என்று; — இதைப்பற்றி தேசிகனே வ்யாக்யதமாகத் தெரிவித்துள்ளார். ரஹஸ்யய்ய ஸாரதத்தில் கருத்குறையாதி ரத்தில்—*பகவத்க்ருணபடியாகவுண்டான ஸாதசார்ய கடாஷு விஷயிகாரத் தில வந்த த்வயோச்சாரண அநுச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்தி யனுஷ்டானம் ப்ரபத்தியை சரணம் ப்ரஸாதனங்களில் இருக்குமேல் ஒன்றில்லாமையாலே * ப்ரபத்தி ப்ரீதிக்ருணபுது ப்ரஸித்தம். இந்தவாக்யத்தில் *த்வயோச்சாரண அநுச்சார ணாலே ப்ரபத்தியனுஷ்டானம் ப்ரீதந்தியு * என்று ஸாத்திர்ப்பரிதானேறே தெளிவு ப்ரீதமுது. பஞ்சஸம்ஸ்கார காலத்தில் ஆசார்யன் த்வயத்தை உபதேசிக்ரு ணி அவர் உச்சரிக்க சிஷ்யன் அநுச்சாரணம் பண்ணுவதனால் ப்ரபத்தியனுஷ்ட ணம் ப்ரீதந்திகென்று தெறிந்து. த்வயத்தின் மெருள் நெஞ்சில் ஊறஹது. ப்ரபத்த ப்ரகாசகமான திருவாய்மொழிப் பாசரங்கள் ஆசார்ய ப்ரீதலித்திகன் ன்பொருள் நெஞ்சில் தேங்கத் தேங்க, அதுவே பழுத்த ஆதம் ஸமர்ப்பண மெனத் தலைக்கட்டும்; [இதைப்பற்றி விரிவான நிருபணம் மேலேயும் வரும்] ... (6)

உபாயாத்ரங்களின் ஸ்வரூப விருத்தித்வ நிருபணம்.

ப்ரபத்தியொழிந்த மற்றையுபாயங்கள் உபாயாத்ரங்கள் எனப்படும். மத்தவான அவற்றிலே, ப்ரபத்திக்ருணை நமக்கு ப்ரபத்தியிலேயென்பது ப்ரபத்திப் ப்ரபந்தம். சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள அந்த உபாயாத்ரங்களை ப்ரபத்திக்கு ஹேது என்ன? என்கிற விசாரத்தில்; அவற்றை (உபாயாத்ரங் ளுடைய) உபாயாத்ரங்கள் என்று மீட்டான ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமையே ஹேது * அவையன்று ஹேது. பகவானுக்கு அத்யந்தம் பரதந்த்ரபட்டிருப்ப வ்ருபத்துக்குச் சேராதென்னுமதுவே முக்ய ஹேதுவென்று ஸத்ஸம்ப்ர பந்தம். அஜ்ஞானமும், அசத்தியுடையாக விடுவதானால், ஜ்ஞான சக்திக்ரு ணத்துவத்தைப் பரிஹ்ருவிக்ருவேண்டி வரமுன்னே; ஸ்வரூப விரோதி ஸ்வரூப மறவலிடாதொழிவது; ஆகவே ஸ்வரூபவிரூத்த மென்னு ஹேதுவாகும்.

ப்ரபந்தங்களும் மோகோபாயமாயிருக்க அவற்றை இப்படி கழிக்க ஹேதுவாக உபாயம்? என்னில், ஸ்வரூபத்தை ஸ்வரூபயாத்ர ஹேதுவாக ஸ்வரூபயாத்ர ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி ஹேதுக்கிடான ஹேதுமில்லாத ஹேதுவாக உபாயமாயிருக்கும். ஸ்வரூபயாத்ர தம்ய ஜ்ஞான முடையவர் ஹேதுவாக உபாயமாயே யிருக்கும். அத்யந்த பரதந்த்ரயமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹேதுவாக உபாயமாயிருக்கும்.

நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் (6) *நெற்காட்டி நீக்குதியோ நின் பால்* என்றருளிச் செய்த பாசரம் இங்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்தையம். இப் பாசரத்தின் பொருளைக் கேள்வி. நெறியென்றால் வழி; வழியாவது உபாயம். பகவத்கிதையில் சரமச் சீலாகத்திற்குக் கீழே விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாதாந்தரங்களின் இங்கு நெறியென்கிறது. எம்பெருமான் யாரை அநுச்சரவிக் கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறதோ அவர்களே நோக்கி *நீங்கள் எவ்விதமான ஆலைச்சலும் படவேண்டாம்; என்னையே தஞ்சுமமாக உறுதிசெய்து மார்க்கிலே கைவைத்து உறங்குங்கள்* என்பன்; எவர்களைக் கைவிட நினைக்கிறதோ அவர்களுக்கு அருந்தொழிவுகளை அளவில்லாதபடி விதித்து *இவற்றைச் செவ்வனே செய்து பேறு பெறுங்கள்* என்பன். ஆகவே நெற்காட்டுகையென்பதும் நீக்குகை யென்பதும் பரியாயம். நெறியைக் காட்டுகையாவது, *இது கர்மயோகம், இது பக்தியோகம்; இவற்றுள் எது உமக்கு ஸாத்யமோ அதனை அநுஷ்டிக்கக் கடவீர்* என்று சொல்லித் தான் உதாரணமாக. (நெற்காட்டி நீய்பாடி நீக்குதியோ) உன்னை யொழிய வேறொருபாயத் தைக் காட்டி உன் பக்கலில் நின்று என்னை அகந்துப் பார்க்கிறாயோவென்று ஆழ்வார் எம்பெருமானை நோக்கிக் கேட்கிறபடி. நளமஹாராஜன் தமயந்தியை உடுத்த புடவையிலே ஒரு தலைப்பை யறுத்து *இது விதர்ப்பரீட்சைம் போகிறவது, இது கோஸலதேசம் போகிறவது; எந்த வழியில் வேண்டுமானாலும் போய்க்கொள்* என்று சொல்லிவிட்டு அகன்றபுபோலே அகலப் பார்க்கிறாயோ? என்று வினாவிற படி. ஆக இப்பாசரத்தால், உபாயாந்தரங்களில் அந்வயிக்கை எம்பெருமானை பக்கலில் நின்று அகல்வதற்குறுப்பு என்றுதேறிநின்றது. *நெற்காட்டி நீக்கு தியோ* என்றவிடத்தில் நீக்குகையாவது பரதந்தரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்தரக் குத்யமான உபாயாநுஷ்டானத்திலே ஸூட்டித் தனக்கு அசலாக்குகையென்று மணவாளமாமுனிகளின் திருவாக்கு. ஆழ்வார் உபாயாந்தர அநுஷ்டானத்திற்கு உரியவருணத்தில் அவதரித்திராகசிலும், சாஸ்த்ராந்தத்தை யருளிச் செய்யக் குறையில்லையே.

இவ்விஷயத்தில் திருக்குறையைப்பிரான் பிள்ளான் பணிப்பதொரு நல் வார்த்தையுண்டு; ஸ்ரீவசந்தஷணத்திலே வ்யக்தம் *மதிராபிந்து மிசர்மான சாத கும்பமய கும்பகத தீர்த்த ஸலிலம்போலே அஹங்காரமிசர்மான உபாயாந்தரம்* என்று பிள்ளான் பணிப்பாரம். பொற்குடத்திலிருக்கும் கங்கா தீர்த்தஜலமானது, பாத்தரசுத்தியமுண்டாய்த் தானும் பரிசுத்தமாயிருக்க, மத்யபிந்துவின் கலப்பினாலே நிஷித்தமாகிறப்போலே, ஸ்வதோ நிர்மலத்தவாதிகளாலே பரிசுத்தமாயிருக்கின்ற ஆத்மவஸ்துவிலுள்ளதாய், பகவானையே பற்றியதாதலால் பரிசுத்தமாயிருக்கின்ற உபாயாந்தரமானது ஸ்வயத்த ஸூலமான அஹங்காரஸ்பர்த்தாலே ஜ்ஞானிகள் அங்கீகரியாதபடி நிஷித்தமாயிருக்கும் என்பது மேற்குறித்த பிள்ளான் திருவாக்கின தாற்பரியம். *அஹங்கார மிசர்மான உபாயாந்தரம்* என்ற இவ்வாக்கியத்தில் கூறும் அஹங்காரமாவது இன்னதென்று தெரியவேணும். தானே கர்த்தாவென் றும் தானே போக்தாவென்றும் அநுஸந்திப்பதுதான் இங்கு அஹங்காரமாவது. கீதையில் பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தில் (6, 9 ச்லோகங்களில்) *ஸங்கம் த்யக்த்வா* என்று உபாயாந்தர நிஷ்டனுக்குச் சொன்ன அஹங்காரத்யாக மாவது—ஸ்வதந்தரத்தை நான் கர்த்தா போக்தா என்கிற ஸ்தூலஹங்காரத்யாகம். ஆயினும் அவனுக்கு ஸர்வக்ஷமாஹங்காரமென்று அவர்ஜநியமாயுண்டு; அது ஸ்வயத்தருபதா நிபத்தநம். அதுவும் நிஷித்தமென்று பிள்ளானுடைய திருவுள்ளம். இது எங்ஙனே தெரிகின்றதென்னில், அவரது திருவாக்கில் *மதிராமிசர்மான* என்னுடே *மதிரா பிந்து மிசர்மான* என்று ஸாதிக்கையாலே அந்த பிந்துபத்தி தி ன் இது தெரிகின்றது. கெடுப்பதற்கு அணுவளவும் போதுமாதலால், உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியில் ஸர்வக்ஷமாஹங்காரமுண்டாகி அதுதான் அவர்ஜ்யமாயிருந்து அது

அற்பமானாலும் ஸ்வரூப நாசகத்வத்தில் குறையற்றதென்று காட்டினபடி. *ஸ்வயத்தநிவ்ருத்தி பாரதந்தர்யபலம்* என்கிற ஸ்வசந்நிஷண திவ்யஸூக்தியும் காண்க. *என்னான்செய்கேன்* என்கிற ஆழ்வார் பாசுரத்தை ஸ்வசந்நிஷணாத்திலெடுத்துாண்டவிடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளில் வைசத்யமும் காணத்தக்கது.

இப்படிப்பட்ட ஸத்தஸம்ப்ரதாயார்த்தத்தைத் தேசிகள் ந்யாஸதிலகத்தில் ஒரு அழகாகக் காட்டியுள்ளார். எங்ஙனே யென்னில்; அதில்—

“ஆர்த்தேஷ்வாசபலா ததந்யவிஷயேப்யுச்சிந்த தேஹாந்தரா
வஹந்யாதேரபேகாணா தநுப்ருதாம் ஸத்யாதிவக் வ்யாபிநீ;
ஸ்ரீரங்கேச்வர! யாவதாதம்-நியத-த்வத்பாரதந்தர்யோசிதா
த்வயேவ த்வதுபாயதீரபிஹித-ஸ்வோபாயபாவாஸ்து மே”

என்பது ஒரு ச்லோகரந்தம். இதில் ப்ரபத்திக்கு இட்டிருக்கிற விசேஷணங்கள் தனையும் பக்திகோஷவ்யாவர்த்தகங்கள்; விவரித்துக் காட்டுகிறோம் கேண்மின்; ஆர்த்தேஷு ஆகபலா பக்தியானது—ஆர்த்தப்ரபந்தர்த்தத்தில் விளம்பித்துப் பள்ளிக்கும், ப்ரபத்தி அங்ஙனன்றிக்கே விரைவில் பலனளிக்கும் [ததந்யவிஷயேப்யுச்சிந்த தேஹாந்தரா] ததந்யவிஷயே என்றது த்ருப்தப்ரபன் விஷயத்திலென்றபடி, பக்தியானது தேஹாந்தரா ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தருவதில் நியதமாயதன்று; ப்ரபத்தி நியமேந்தேஹாந்தரா ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரும்.

[வஹந்யாதே: அநபேகாணா தநுப்ருதாம் ஸத்யாதிவக் வ்யாபிநீ] பக்திபாசுர உபாயத்தின் அனுஷ்டானத்தில் ஆற்றிகாயம் முதலியவை அபேகாதிமாபேகையாலே அது அதிகருதாதிகாரமாயிருக்கும்; ப்ரபத்தியில் அவ்வபேகை மல்லாமையாலே ஸத்யம் சொல்வதற்கு எப்படி ஸர்வரும் அதிகாரிகளோ, அப்படியே ப்ரபத்தியிலும் ஸர்வரும் அதிகாரிகள்.

இனி இதற்கு அடுத்த விசேஷணமே ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு உற்றுநோக்கத்தக்கது. [யாவதாதம் நியத த்வத் பாரதந்தர்யோசிதா] பக்தி ஸ்வரூபவிரூத்தம், பக்தி ஸ்வரூபாநுரூபம் என்கிறது. யாவதாதம்நியதமான அத்தயந்த பாரதந்தர்த்துக்கு ப்ரபத்தி உகிதமாயிருக்குமென்றபேர்தே ப்ரபத்திப்ரதிகோடியானது அந்த பாரதந்தரியத்திற்கு விருத்தமாயிருக்குமென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்றன்றோ; ஆகவே தேசிகள் திருவுள்ளமும் உபாயாந்தரஸ்வரூப விருத்தமென்பதே தேறி நின்றது. *மதிராபிநுமீத்ரமான* உபாயான பின்னான் ஸ்ரீஸூக்தியை ரஹஸ்யதரயஸாரத்தில் கண்டித்திருப்பது ப்ரபதே விவரிப்போம்.

*உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூப விருத்தமென்னவொண்ணது. இவை *உபாயாந்தரங்களை* என்றிருக்கும் அதிகாரிக்கு ஸ்வாதிகார விருத்தங்களென்ன என்றும் அவந்தாமே ரஹஸ்யதரயஸாரத்தில் பேசியிருப்பது தெளிந்த ந்யாஸதிலகத்திலுள்ளிச் செய்தபடிவை இவை அத்தந்த பாரதந்தர்யபாரதந்தப்ரபாரதென்கிற ஸத்தஸம்ப்ரதாய நிக்ஷிஷம் சாலவினிது. அதிசேஷமென்னவேறுமென்றும் கட்டகுட்யமா ப்ரபாதமத்தனை. ... *

பின்னான் ஸ்ரீஸூக்திக்கு தேசிகளது மறுப்பு

உபாயாந்தரம் *மதிராபிநுமீத்ரமான சாதகம் மய கும்பகத தீர்த்த ஆறங்காரமித்ரமான உபாயாந்தரம்* என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி திருக்கோவிலின் பணித்ததா கஸ்ரீஸூக்திஷணத்திலுள்ளது இதைக்கண்ட

வேதாந்தவாசிரியர் இதையும் கண்டிக்கவேண்டுமென்று அவ்வாறே கலங்கி ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யதாயஸாரத்தில் *மத்யோபஹத பாத்ரஸ்த தீர்த்த க்ருஷ்டாந்த வர்ணனம், அஹங்காராந்தவயது துஸ்யாத் ப்ரபத்தாவா பக்திவத்* என்று ஒரு காரிகையெழுதி க்ருத்தக்குந்யராய விட்டார். இந்த காரிகையில் பூர்வார்த்தத்தாலே *மத்யோபஹத பாத்ரஸ்த தீர்த்தத்தை க்ருஷ்டாந்திகரித்து ஒருவர் பக்திக்குக் குறைகூறினதாகக் காட்டி உத்தரார்த்தத்தாலே அதற்குக் கண்டனம் ஸ்பஷ்டமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. மத்யோபஹதபாத்ரஸ்த தீர்த்த க்ருஷ்டாந்தவர்ணனம் செய்தவர் யாரென்று கேட்டால் திருக்குறளைப்பிராண்டிள்ளான் என்று சொல்லித் தீர வேண்டுமெனியொழிய வேறொருவரைச் சொல்லமுடியாது. *மதிராபிந்தமிஸ்ரமான ... * இத்தபாதி ஸ்ரீவசநபூஷணோபாதத ஸ்ரீஸூக்திபைக்கொண்டு தானே *மத்யோபஹத பாத்ரஸ்தேத்யாதி காரிகை அவதரித்தது *தன்னுல் வரும் நன்மை யித்யாத்யான பிள்ளான் வார்த்தைக்கு ஒரு தாத்பர்யவர்ணனம் பண்ணினதுபோலே இதற்கும் பண்ணியிருக்கலாம். அல்லது, “பிள்ளான் இப்படி யொருகாலும் பணித்திருக்க மாட்டார்” என்றாவது எழுதியிருக்கலாம். இரண்டும் அஸாத்யமாகவே கண்டித்துத் தொலைப்பதற்குமேல் கர்த்தவ்யமில்லை யென்று துணிந்து *இதி மந்தாரிதம் ப்ரோக்தம் * என்றே *க்ரந்த ஜ்ஞைர்பஹாஸயம் தத்* என்றே எழத்தக்கவராமல் “இது பிள்ளான் திருமுடியில் கட்டின திருப்பரிவட்டம்” என்று கூறிய அறிவுடையார் மட்டுமே தெரிந்துகொள்ளும்படியாக காரிகையிட்டு முடித்துவிட்டார். இது இப்படித்தானா? வேறுபதமா? என்று விசித்தஸையுண்டாகும் சிலருக்கு; இவ்ருத் தெரிவித்ததோரிதிஹாஸம் ஸ்ரீராமாநுஜன் 276ல் விளவாக்க காண்க.

ஸ்ரீ இஞ்சிமேட்டு அழகியசிக்ங்கர் ஸ்வாமியின் ஸுபோதிநி விபாக்கியானம் அந்த புதமாக அச்சிடப்பட்டுத் தேசமெல்லாம் திகழ நிற்கிறது அதில் இரண்டாவது ஸம்புடத்தில் (பக்கம் 494ல் கடைசியேயிருந்து மூன்றாவது வரி காண்க.) அதாவது,

“சிலர் * மதிராபிந்து மீஸ்ரமான சாதகும்பமயதும்பகத தீர்த்த ஸலிலம் போலே அஹங்கார மிஸ்ரமான உபாயாந்தரம் * என்கிற பிள்ளான் வாக்யத்தைக்கொண்டு பக்தி அஹங்கார கர்ப்பமாகையால் ஸ்வரூப விருத்தமென்பர்கள். அது அநுபபந்தம்”.

என்று ஸாதித்திருக்கிறார். அதுபபந்தியைச் சிறிதும் விளக்கவில்லை, *ரூபத்தாவழி பக்திவத் * என்கிற மூலத்தை மட்டுமே தமிழாக்கம் செய்திருக்கிறார். அநுபபந்தம் என்று கண்டிக்கப்பட்ட அர்த்தம் பிள்ளானுடையதே யென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையே. அநுபபந்தமாகவேயிருக்கட்டும். தேசிகள் திருவாக்கில் அதுபபந்தமென்று வந்தால் அது உபபன்னமாயிருக்க வழியேது? “அநுபபன்னமன்று. உபபன்னந்தான்” என்று இந்த நாம் ஸமர்த்திக்க வாயில்லை, இத்த விஷயமென்ன தெரியுமோ? தேசிகள் பிள்ளானுடைய ஸ்ரீஸூக்தியொன்றையும் தழுவாததோடு அதைக் கண்டித்திருப்பதுமூன்று என்பதொன்றேயாம். இது சீமைத்தீர்ப்பேயாம். (7.)

8. விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றமென்பதுபற்றி.

க்ருதஹஸ்தாஸ்ரம தர்மமாக விஹித விஷய போகம் ப்ராப்தமானாலும், அநந்த்யாஹ சேஷத்வ அநந்ய சரணத்வங்களோடுகூட அநந்ய போக்யத்வமென்கிற விஸேஷணமான தன்மையையும் பெற்றிருக்கின்ற விசேஷாதிகாரிக்கு அந்த விஹித விஷய போகம் அருளுருக்கத்தக்கதாய் விடத்தகுந்ததேயாகுமென்பது ஸதா சார்ய எலித்தாந்தம். சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்வதார போகம் நிவமமாக விதிக்கப்பட்டு

அது தவிர்த்தால் தோஷமும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே விவிறதவிஷய நிவ்
தவி அசாஸ்தீய மென்பர் நவீநர். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் இரண்டு மூன்றிடங்
களில் உத்தமாதிகாரிக்கு விவிறதவிஷய நிரூபத்தியைத் தன்னேற்றமாக அருளிச்
செய்கிறார். மிகுஞானச் சிறுகுழுவியான எம்பெருமான் சோதிவாய் திறந்து
பரித்த கணதையில் (8-8) எட்டாவது அத்தியாயத்தில் மூன்றாவது ச்லோகத்தின் பாஷ
யில் பாஷ்யகாரர் வெளியிட்டிருளின விசேஷார்த்தம்திது. அதனை விவரிப்போம்வ்று:

கீழ் ஏழாவது அத்தியாயத்தின் முடிவில் கண்ண பிரான் * ஜராமரண
மாஷாய* என்கிற இருபத்தொன்பதாம் ச்லோகத்தில் * தேப்ரஹ்ம தத் விது:
நத்ஸநமத்த்யாத்மம் கர்ம சாகிலம் * என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னான். அத
கட்ட அர்ஜுனன் அந்த வார்த்தைக்கு உண்மையான பொருளைத் தெரிந்து
கொள்ள வேண்டிக் கண்ணையே கேள்வி கேட்கிறான் எட்டாவது அத்தியாயத்தின்
2-ச்லோகங்களினால், * கிம் தத்ப்ரஹ்ம கிம்த்யாத்மம் கிம் கர்ம புகுஷோத்தம! *
என்று தொடங்கிக் கேள்விகள் உள்ளன. மூன்றாவது ச்லோகம் தொடங்கிக் கண்ண
டைய விடை வெளியிருகின்றது. கிம் கர்ம? என்ற கேள்விக்குக் கண்ணனுடைய
டை * பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம்ஜ்ஜித: * என்பது. இங்கு விஷய
னைவென்றால், கேண்மின்.

சிலவற்றை அறியவேண்டும் என்று பகவான் நியமித்துவருகையில் கரு
த அறியவேண்டும் என்று சொல்லியிருந்ததனால் கருமமென்றால் எது? என்று
நான் கேட்க நேர்ந்தது. அதற்கு பகவான் விடை கூறியுள்ளார். ஒருவன்
பற்றுயறிவானது, பற்றுவதற்காகவும் ஆகலாம், விடுவதற்காகவும் ஆகலாம்.
தாயிருந்தால் பற்றுவது, கெட்டதாயிருந்தால் விடுவது. ஆகவே நல்லதையும்
ந்துகொள்ள வேண்டும், கெட்டதையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இங்கே
துகொள்ள வேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட கருமம் நல்லதன்று. கெட்டது.
தாக பகவானுடைய விடையினால் தெரிகின்றது. * பூதபாவோத்பவகரோ
க்க: கர்மஸம்ஜ்ஜித: * என்பதற்கு நம்முடைய ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்
பற்ற அர்த்தம் வருமாறு:—

* பூதபாவ:—மறஷ்யாதிபாவ: ததுத்பவகரோ யோ விஸர்க்க:—* பஞ்சம்யா
வாய: புகுஷவாலோ பவந்தீதி ச்ருதிஸித்தோ யோஷித் ஸம்பந்தஜ:
ஸாநுபத்தம் உத்வேஜநீயதயா பரிஹரணீயதயா ச முமுஷூபி: ஜ்ஞா
ஹரணீயகாச அநந்தாமேவ வஸ்யபதே “யதிச்சந்தோப்ரஹ்மசாரம்
என்பது க்ரீதபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி. இதன் கருத்தாவது—ஸ்திரீ புகுஷஸம்
பாபுதான் இங்கே கருமமென்கிறது. இது மிகவும் அருவருக்கத்தக்க
ல் விடத்தக்கதாக இதனை யறியவேண்டும். இதை விடவேண்டுமென்பது
வது சுலோகத்திலும் காட்டப்படுகிறது என்பதாம். இதனால் நாம்
வது, க்ருஹஸ்தாசீம தருமமாக விவிறதவிஷயபோகம் ப்ராப்தமே
விசிட்டாதிகாரிக்கு ஜுகுப்ஸந்யமே பெய்ந்து. ஆகவே இவ்விஷயத்
ரதாய ஸித்தாந்தம் நிரவத்யமென்றுணர்க. ... (8)

கர்மாநுஷ்டானத்தைப் பற்றின விளக்கம்.

தாயத்தில் கர்மாநுஷ்டானப்பற்று அதிகமாகவும், ஸத்தஸம்ப்ர
பற்றுவாகவுமுள்ளதாக நினைப்பா; இதைப்பற்றித் தெரிந்து
விஷயங்கள் வருமாறு; * க்ரிபமாணம் ந கண்மைசித் யதர்த்

தாய் பரக்கப்படுதே. அக்ரியாவதநந்தாய தத்து கர்ம ஸமாசரேத் * என்கிற பிரமாணத்தை தேசிகனும் எடுத்தாளுகிறார். இந்த பிரமாண வசனத்தின்படியேதான் தென்னாசார்யர்களின் அநுஷ்டான பரம்பரை காண்கிறது. எந்தக் கருமத்தைச் செய்வதால் ஒரு பலனும் கிடைக்கமாட்டாதோ, செய்யாவிடில் ப்ரத்யவாயம் விளைபுமோ அந்தக் கருமத்தை மாதிரிச் செய்யவேண்டியதென்று இந்த வசனத்தின் தாற்ரியம். அதுவது—அகரணே ப்ரத்யவாயாவஹமாயம் பலசுருதியற்றதாய் மிருக்கிற கருமத்தையே செய்யக்கடவதென்பது.

ஸாதாரீய ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையில் எந்தெந்த கருமங்கள் அனுட்டிக்கப்பட்டு வருகின்றனவோ அவை அகரணே ப்ரத்யவாயத்தை விளைப்பனவாயிருக்கும். எந்தெந்த கருமங்கள் அனுட்டிக்கப்படாமல் விடப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவை ஸாமாந்ய பலப்ரதமாயிருக்கும்.—என்று அறியக்கடவது. ஒவ்வொரு ஸௌரமாஸ ஸங்க்ரஹத்திற்கும் தர்ப்பணம் அனுட்டியாமல் நான்கு மாதப்பிறப்புக்குக்கே அது அனுட்டிப்பது இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ளது. இத்தகைய சில அனுஷ்டான—அநுஷ்டானங்களை இங்கே நிதர்சனமாகக் கண்டு கொள்வது.

இந்த ப்ரகரணத்தில் பல விஷயங்கள் விவக்ஷிதங்களுண்டு. ஆனாலும் சில சுருங்கச் சொல்லுகிறோம். பரவ்யூஹவிபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரரூபண ஐவகைப்பட்டிருக்கிற பகவத் ரூபங்களில் பரவ்யூஹ விபவங்கள் மூன்றும் தேசகால விப்ரக்ஷப்தாலே நம்முடைய வழிபாடுகளுக்கு இலக்காகமாட்டாதவை அந்தர்யாமி ரூபத்திலும் அர்ச்சாவதார ரூபத்திலுமே வழிபாடுகள் செய்யப் ப்ரபந்தம். கர்மாநுஷ்டானம் அந்தர்யாமி ஆராதனமென்றும், கைங்கர்யாநுஷ்டானம் அர்ச்சாவதார ஆராதனமென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கர்மானுஷ்டானங்களில் அகநி இந்திரன் ஸோமன் வருணன் ப்ரஜாபதி பசுபதி ப்ருஹஸ்பதி என்கிற பல தேவதைகளின் பெயர்கள் பல்காலும் வரும். அந்தத் தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்வதே கர்மானுஷ்டான வேஷமாகும். இங்ஙனம் தேவதாந்தரங்களுக்கு ஆராதனமாக அமைகின்ற கருமங்களானவை * இறுக்குமிறை யிறுத்துண்ண எவ்வுலகுக்கும் தன் மூர்த்தி நிறுத்திணை தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன் தானே * என்கிற திருவாய்மொழியின்படி. அந்த தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானிடமே போய்ச் சேருகின்றனவென்பது வேதாந்திகளின் எரித்தாந்தம். ஆகவே கர்மானுஷ்டானம் அந்தர்யாமி ஆராதனமெனக் குறையிலை. * ஒழிவில் காலமெல்லா முடனுய்மன்னி வழுவிவாடிமை செய்யவேண்டும் நாம் * என்கிற படியே கைங்கர்யாநுஷ்டானத்திற்கு அர்ச்சாவதாரமே இலக்கு என்பதில் விவரணம் அநடேஷிதம்.

தொண்டரடிப்பொடியுழ்வார் திருமாளில் * நாட்டினான் தெய்வமெல்லும் * என்று கர்மானுஷ்டான லக்ஷ்யத்தைச் சொல்லி உடனே * நல்லதோரூன் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம் உய்ப்பவர்க்கு உய்யும் வண்ணம் * என்று கைங்கர்யாநுஷ்டான லக்ஷ்யத்தையும் சொல்லி, * கேட்டிரே நம்பிரீகான் ! கெருடவாகனனும் நிற்கச் சேட்டை தன்மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே * என்று பின்னடிகளால் அந்தர்யாமி ஆராதனத்திற் காட்டில் அர்ச்சாவதார ஸாமராதனை பாங்கு என்று காட்டியருளினார். மேலே * மேம்பொருள் போகவிட்டு மெய்ம்மையை மிக வுணர்ந்து, ஆம் பரிசிறிந்து கொண்டு ஐம்புலனைகத்தடக்கிக், காம்பற்ற தலைகிரைத்து உன்கடைத்தலை யிருந்துவாரும், சோம்பரை யுகத்திபோலும் சூழ்புன லரங்கத்தானே * என்ற பாட்டினால் அர்ச்சாவதாரகைங்கர்ய ப்ரவணர்களின் பெருமையைப் அன்னவர்களிடத்து எம்பெருமானுக்குள்ள உலப்பற்ற மிகுதியையும் உரைத்தருளினார்.

திரும்பக்கையாழ்வாரும் * உலகமேத்தும் கண்டிபூரங்கம் மெய்யும் கச்சி பேர்
மல்லையென்று மண்டினார் உய்யவல்லால் மற்றையார்க்கு உய்யலாமே * என்ற
பாசரத்தை மிகவும் பாவகர்ப்பமாக அருளிச்செய்துள்ளார். இதில் மற்றையார் என்று
கூறித்தது கருமமே கண்ணுயிருப்பவர்களை ; அச்சாவதார ரஸிகர்கள் உஜ்ஜீவிக்க
லாகுமே தவிர ஸ்மார்த்த கர்ம கலாபங்களிலே ஊன்றிப் போருமவர்கள் உஜ்ஜீவிக்க
சப்போகாதென்று வாழ்விட்டு அருளிச் செய்திருக்கிறார். அருளில் செயல்களில்
இங்ஙனே பல பாசரங்கள் உள்ளன. இப்பாசரங்களையே அல்லும் பகலும் சிந்தை
செய்து இவற்றின் அர்த்தங்களிலேயே ஊன்றிப்போரும் தென்னோசார்யர்களின்
பரம்பரையில் கருமச்சரத்தை குன்றி கைங்கர்ய ருசியே மிக்கிருக்கின்றதென்றால் இது
பிரபந்தமே. இதில் பொருத்தாமையொன்றும் இல்லை. கர்ம கலாபங்கள் தவிர
வேறொன்றையும் பேசாத வேதத்தையே உருப்போட்டு அஃதொன்றே போது
கோக்காயிருப்பாருடைய பரம்பரையிலே கர்மானுஷ்டானம் வலுத்திருக்கின்ற
தென்றால் அதுவும் பிரபந்தமே. கோவிலைக் காப்பவர்கள், குளத்தைக் காப்பவர்கள்
என்ற வயவஹாரம் இன்று தேற்றுவதற்குத்தேற. “வாணதர்மிகள் தாளனருத்திக
என்று துறை வேறிடுவீர்த்தது” என்பது ஆசார்ய ஹருதயம்.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திலே “ஸ்ரீரங்கபாலநகர்மடா:” என்று
கவழகியவொரு ஸ்ரீஸூக்தி யருளியுள்ளார். இதனால், கோவிலைக்காப்பதே நித்ய
கர்மாநுஷ்டானமென்று காட்டியருளினாராயிற்று. ஆனால் “சுருதி: ஸம்ருதி:
ஸம்வாஜ்ஜா யஸ்தாநுல்லங்க்ய வர்த்ததே; ஆஜ்ஜாச்சேதீ மம த்ரோஹி மத்பக்
தாபி ந வைஷ்ணவ:” என்கிற பகவத் வசனத்தையும் குறிக்கொண்டு அவர்ஜ்ஜீ
பகளான சில நித்ய ஹைந்திக கருமங்களை அனுட்டித்துப் போருகிறோம்

* ஜாத்யாசரம தீணைகளில் பேதில்கும் தர்மங்கள் போலே அத்தாணிச்
சுவகத்தில் பொதுவானது நமஸ்கம் என்பது ஆசார்ய ஹருதய தில்ய ஸூக்தி.
சுத்தாணிச் சேவைத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு தேவதாந்தர்யாயி விஷயமாய்
சரித்த தேவதாத்வாரா ததாராதனமாகையாலே ஸாதாரணமாயிருந்துள்ள
சுத்த உறங்குவான் கைப்பண்டம் போலே தன்னடையே நமஸ்கமின்கை; இத்தால்
ஹ்ரதயா திஷ்டர்க்கு தகத்ததிகாராநுபதம் மமொழிய அநருகுணமானது
ஆயதயா கழிக்கப்படுமாபோலே ஸொருப் யாதா தம்யதர் சிகளானவர்களுக்கு
நுபதம் மமொழிய அநருகுணமானது த்யாஜ்யமாய்த் தன்னடையே விட்டுக்
மென்றதாயிற்று. இப்படியிருக்கச் செய்தே சிஷ்டர்கள் அநுஷ்டித்துப்
கிறது—ஸ்வாநுஷ்டானத்தைப் பின்பென்று லோகம் நசிக்க வொண்ணாதென்
அந்ருசர்ஸ்யத்தாலே* என்று இவ்விடத்து விபாகத்தினாலே பணவாள
கள் விசதமாக வருளிச்செய்தருளினார்.

முழுஷுப்படியில் சரமச்சோக பரகரணத்தில், * இவன் தான் இவன்
நோக விட்டிலன். கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புலும் * என்ற விடத்து
க்கபானத்திலும்—*ஸ்வவாண ஸ்வாசரமோசிதமாக இவன் அனுஷ்டிக்கும்
கர்மம் ஸாதநபத்த்யாவன்றிக்கே அந்ருசர்ஸ்யத்தாலே பராந்தமாக
புக்கையாலே ஸ்வாநுஷ்டான மிகவுருகப்பாகையாலே தப்பீதி ஹேதுவாகப்
புக்கைங்கர்யத்திலே அந்தர்ப்பவிக்கும் * என்றருளிச் செய்தார். இத்தகைய
கருமங்களைக்கொண்டு நன்கு தெளிவது.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ— உத்தரசதகத்தில் பகவத்கீதார்த்த விவரண
சர்வ அர்புதமாகவருளிச் செய்த வொரு சுலோகம்—*நீத்யம் கர்மம
சுத்த த்வய்யத்யாம்ஸ்வாதீரோம: த்வய்யவாங்கா யீததத் வீரீதம் ஸ்ரீரங்கேந்தே!

வித்தந்த நர தே. * என்பது. இதில் முன்னம் * விவீதம் வித்தந்த * என்று சொல்லி, உடனே [நர வித்தந்த] என்றதன் மருமம் விமர்சிக்கத்தக்கது. ... (9)

10 எம்பெருமானுடைய வ்யாப்தியைப்பற்றி

உபநிஷத்தானது * அந்தர்ப் பவிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: * என்று ஸகல பதார்த்தங்களிலும் எம்பெருமான் உன்னும் புறமும் வ்யாபித்திருப்பதாக ஒதிமுகின்றது. அணுவான பதார்த்தங்களில் உள்ளீடாக வ்யாபித்த ஸம்பவீக்கமாட்டாதென்று ஒரு வாதம். அவயவியான பதார்த்தங்களுக்கே உள், வெளி என்று சொல்லக்கூடுமாதலாலும், நிரவயவமான அணுபதார்த்தங்களுக்கு * உள்வெளியே, என்று சொல்வதற்குப் ப்ரஸக்தி யிலலாமையாலும் அணுபதார்த்தங்களிலே எம்பெருமானுக்கு உன்னுற வ்யாப்தி சொல்லவொண்ணது என்கிறார்கள் பிறர்.

அன்றியும், ஒரு பொருளிலும் எம்பெருமானுக்குப் பரிஸமாப்யவர்த்தித்வம் [அதாவது - பரிபூர்ண வ்யாப்தி] கொள்ளவொண்ணது. ஒரு பதார்த்தத்திலே அவனுக்குப் பரிபூர்ண வ்யாப்தியை அங்கீகரிக்குமளவில் [அதாவது பகவானுடைய ஸ்வரூபர் ஒன்றிலே பரிஸமாபித்து வர்த்திக்கிறதெனில்] மற்றொரு பதார்த்தத்தில் விபரீதக் ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே பரிஸமாப்ய வ்யாப்தியை அங்கீகரிக்கலாகாதென்றும் மற்றொரு வாதம் கூறுவர் பிறர்.

அணுபதார்த்தங்களிலும் அந்தர் வ்யாப்தி உண்டென்றும், ஒவ்வொரு பொருளிலும் பரிஸமாப்யவர்த்தித்வமும் பொருத்தமென்றும் ஸத்ஸர்ப்ரதாய எரித்தாந்தர். சாரீரகாமமாணஸயிர் (ப்ரஹ்ம ஸம்முகர்த்தித்) * க்ருத்ஸர்ப்ரஸக்திர் நிவ, பவத்வச: உகோபோ வா * என்கிற த்ரவ்யாஷ் ஸம்முகர்த்தா, ஸம்முகர்த்தேத்ஸு சப்ரஸுத்வாத் * என்கிற எரித்தாந்த ஸம்முகர்த்தா அவதரிசுன்னது. சாஸ்த்ரங்களினால் தேற்குகின்ற விஷயங்களில் குறிக்க முடிகமான குரோத்யங்களைச் செய்யாமல் சாஸ்த்ரப் சொன்ன உட்படனையிலே இலாசயவேண்டிமென்று இந்த ஸம்முகர்த்தம் சிகழ்ச்சின்றது * அந்தர்ப் பவிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: * என்றுசொருதி ஸம்முகர்த்தம் சொல்லி வைத்தது. வேதந் சொன்னது ஒர்புறமிருக்கட்டும். லோதாந்தார்த்த நிர்ணயாக்களான மஹாசாரீரிகள் ஸ்ஸ்ஸந்தேஹமாக அருளிச் செய்திருப்பது என்ன? என்று பார்ப்போம். அநுதானே நமக்கு முக்கியம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஸாஷாத்திருவடியான திருக்குருகைப்பிரான் ழிள்ளன் திருவாய்மொழியில் (1—10) * ப்ரதததன் பரவையுன் நீர்தொறும் ப்ரந்துண் * என்கிற பாசுரத்தின் ஆரூபிரப்படியில் இங்ஙனையருளிச் செய்திருார்:— * அதி ஸம்முகர்த்தமயிருந்த அசித் வஸ்துக்களில் வ்யாபித்து அவற்றினுள்ளே ப்ரகாசிக்கிற சித் வஸ்துக்களிலும் ஸ்தூலமான அண்டத்தில் வ்யாபித்தாந்ர்போலே அநாயாஸத்தாலே அஸங்குசிதனுய் * என்று. ததோபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிரப்படி பென்று ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரதிபதார்த்தங்களை பணிந்துள்ளார். [அச்சிட்டு மிருக்கிறது.] அதில் இப்பாசுரத்தின் வ்யாக்கியானத்தில் அவர் பணித்திருப்பதாவது— * ப்ரஸக்தஸம்பித் ஜலப்ரமானென அத்வீரஸம்ப்ரஹ்மஸாண்ட இவம்யத் க்ஷ * ஜாதவ்யாப்யாப்யக்ஷர்த்த: * என்று. இதன் பொருளாவது, வ்யக்திகளில் ஜாதியானது எப்படி பரிஸமாப்யவர்த்திக்கின்றதாக ஜாதியாதிகளால் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்படி எம்பெருமானு லலலலலல லுலுப்பமானுவினார் அதி விசாலமான ப்ரஹ்மாண்டத்திலிருப்பது உபால (பெருஞ்ஞாநம்) நிறைந்திருக்கின்றன என்பதாம். இங்ரு ப்யவர்த்தித்தி: * என்று, இப்பொருள் பணித்திருப்பது பூருள்களின் எரித்தாந்தத்தை நன்ற அடியொற்றியதாம், பரிஸமாப்ய வர்த்தமாததவமே சொல்லிற்று.

பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ஓரிடத்தில் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமானால் அது மற்ரோரிடத்தில் இருக்கப் பரஸக்தியில்லை. ஏனென்றால், ஒன்றில் பரிஸமாப்தமாய் ஸ்ட்டதென்றால் அவ்வளவோடு முற்றிற்று என்றபடியாகையால் மற்றொன்றிலே யிருக்க அவகாசமேது? வஸ்துவே இல்லையன்றே. பரிஸமாப்ய வர்த்தமாந்வ மென்பதை சாஸ்திரீய ஸரணியில் பேசுவதானால் * ததிதராவ்ருத்தித்வே ஸதி தத்வ்ருத்தித்வம் பரிஸமாப்ய வர்த்தமாந்வம் * என்று நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டிய தாகும். ஆகவே ஸர்வவ்யாகானுக் ஒதப்படுகின்ற எம்பெருமானே ஒரு வஸ்துவிலும் பரிஸமாப்ய வர்த்தமாகுஞ்ச் சொல்லமுடியாது என்று சோத்யம் ப்ராப்தமாகிறது. இப்படிப்பட்ட சோத்யம் இன்று நேற்றல்ல; ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டு கட்டு முள னமே தோன்றினதன்று. * ஒன்றுந் தேவ ஈட்டு ப்ரவேசத்திலேயே இந்த சோத்யம் உபஜேஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பது காணலாம். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு:—
“ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமென்றால் அசித்தபர்த்ததத்துக்கு இது சூடுமென்றிருப்பார்கள்: பரமசேதனாயிருப்பானொருவன் பரிஸமாப்யவர்த்திக்கு மென்றால் இது கூடாதென்று ஸம்ப்ரமியா நிற்பார்கள்” என்று.

தேசிகனும் ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜந-சர்வர பரிச்சேதத்தில் இவ்வாஜேஷ்பத்தை பொடுத்துக்காட்டி * ச்ருதேஸ்து சப்த லூலத்வாத் * என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரத் தையே கொண்டு * யதாகமம் ஸர்வத்ர ஸ்ரீரண எவ பகவாத் * [சாஸ்த்ரம் சொன்ன பகவான் எங்கும் ஸ்ரீரணனே] என்று தலைக்கட்டியருளினார்.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திற்கு ச்ருதப்ர சாரகாபட்டர் அருளிச்செய்த தாத்பர்ய தீமிகையிலே. * நிரமசே ப்ரதிபதார்த்தம் ஸர்வர்த்திந்யபி ஸ்வரூபே அர்ச்சப்தவ்யவஹா: ஏகஸ்மித்தேவ வஸ்துநிஸ்வரூ பாய ஸ்ரீரணவர்த்திதயா அந்யத்ர வ்ருத்த்யயோக்யதவசங்காவ்யுதாஸார்த்த: * என்கிற ஸ்ரீஸூக்திகள் உள்ளன. பரம புருஷன் ப்ரதிவஸ்து ஸ்ரீரணன் என்கிற யத்தில் இவ்விதமான ஆஜேஷ்பத்தன்னையே ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் உத்தேஷி ய அதற்கு நிரஸனம் வந்துவிட்டதாக அருளிச் செய்திருக்கிறாரென்பது இதில் உபநிஷ்டம். இந்த ஸ்ரீஸூக்தி அமைந்திருக்கிறவிதம் நன்கு ஆராயத்தக்கது. ப்ரதர வ்ருத்த்யயோக்யதவசங்காவ்யுதாஸார்த்த: * என்று கண்ணாடி போலுள் ள ஒரு வஸ்துவிலேயே ஸ்வரூபம் பரிஸமாப்தமாக இருந்துவிட்டால் அது மற்ற வஸ்துவில் இருக்கமுடியாதே யென்கிற சங்கை தன்னுண்டதாக இந்த மஹா ி அருளிச்செய்திருக்கும்போது இன்னமும் அந்த சங்கையையே பிரபலமாகப் ப்ரபலமுபயோகம் ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்க்களாகக் கூடுமோ? * ஏதகச் ச்வரூபஸ்ய அந்யத்ர வ்ருத்தி யோக்யதவவாதோ வ்யுதஸ்யநே” என்று கயிறுந்தால் கீழே விவரிக்கப்பட்ட ஆஜேஷ்பம் இன்னமும் ஜீவித்துக்கொண் டார். ஸ்ரீஸூக்தியோ அப்படியில்லை. சங்கைக்கு (அதாவது ஆஜேஷ்பத்திற் றுண்டனம் வந்துவிட்டதாக ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் நிஸ்ஸந்தேஹமாக ன்ளார், அப்படியிருக்கலாம் இன்னமும் அந்த ஆஜேஷ்பமே பிறருடைய ித்திநிற்கிறதென்றால் இதனில் மிகக்மூரயர்வுண்டோ?

சக்தியுத்தனென்றும் விசித்ர சக்தியுத்தனென்றும் விலக்ஷண சக்தி ய அப்துத சக்தியுத்தனென்றும் ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனென்றும் அகடி த னென்றும் பலபடியாக எம்பெருமானே உபதிஷ்த்துக்கன் புகழ்கின் ன சக்திர் விவிதவாச் ச்ருயதே * என்கிற உபதிஷ்த்தவாக்யம்மொன்றே ித்த சக்தியின் வையகரிமைக் கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்ட ிலேலகத்தினால் விவரித்தருள்கிற காண்மின்:—

“ கிர்ஸாதந: க்வ நிவஸந் கிருபாததந: :

கஸ்ஸம பலாய ஸருஜதீச இதம் ஸமஸ்தம்,

இத்யாத்யநிஷ்டிதகுநர் க்மகதர்க்கயந்த:

த்வந்வபவம் ச்ருதிவிதோ விதுரப்ரதர்க்யம் ”

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது:- எம்பெருமானே ஸர்வஸ்ரஷ்டா என்னுமிடத்திலுமுள்ள பிறர் சில குசேத்யங்களாக கூறுகின்றர்களாம்; உலகத்தில் ஸ்ருஷ்டி செய்பவர்கள் யாவரும் சில ஸஹகாரி காரணங்களோடு கூடியே படைக்கக்கூறாநின்றோர். ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான பரம்பருஷணுக்கும் ஹைகாரி காரணங்கள் இன்னவை யென்று காட்டவேணும் அப்படி காட்டாதொழியில் அவன் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவென்பது அஸம்பாவிதமாகும். இதற்காகச் சில ஸஹகாரிகளை நிரூபிப்பதானால், ஸஹகாரிகளான அப்பொருள்களைப் படைத்தது யார்? என்று கேள்வியுமாகும். ஸர்வரணே படைத்ததாகச் சொல்லுவீர்கள் அவற்றைப் படைக்கும்போது எவைய ஸஹகாரிகளா யிருந்தனவென்று? ‘கௌஷி வந்தே தீருந்’ இப்படியே ப்ரத்த பரம்பரை போட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். கடைசியாக ஸர்வேச்சரவா னில் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாக சில பொருள்களுண்டென்று இசையவேண்டிய வரும். ஆகவே பகவான் ஸர்வஸ்ரஷ்டா அல்லன் என்றதாகும். இப்படியே மற்றொரு கேள்வியுமுண்டாகிறது: ஸ்ருஷ்டிக்குப்போது பகவான் எந்த இடத்திலிருந்துகொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கு கிருன். ஒரு அதிகரணமின்றி ஸ்ருஷ்டிக்க முடியாதன்றோ. அதிகரணமாக ஒரு தேசத்தைக் காட்டினால் அனாத் படைக்கப்போது எந்த இடம் அதிகரணமாக இருந்ததென்று கேள்வி வரும். இப்படியே இவ்விஷயத்திலும் ப்ரத்த பரம்பரைகள் சென்று கொண்டேபோகும். கடைசியாக, பகவானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படாத ஒரு இடம் எந்த இடத்தே தீரும். இதனாலும் பகவான் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவல்லன் என்றதாகும். இங்ஙனே மற்றொரு கேள்வியுமுண்டாகிறது. பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கின்ற ப்ரமாத்மாவுக்கு எது உபாதாந காரணமாகின்றதென்று கேட்கிறோம். கீழ் ஸஹகாரிகாரண விஷயத்திற்குப் பரமாவே இததுன்னிலும் ப்ரத்த பரம்பரையும் ஆபத்தியும் தன்யம். இனி பகவான் என்ன பலனைக் கருதிப் படைக்கிறானென்கிற கேள்வியுமுண்டாகிறது. * ப்ரயோஜநமநுத்திச்சந மந்தோபி ப்ரவர்த்ததே * என்பராதலால் ஸ்ருஷ்டிக்கு ஒரு ப்ரயோஜனம் சொல்லியேயாகவேணும். அந்த ப்ரயோஜனமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே எரித்தித்திருக்கவில்லை யென்று ‘கௌஷி வந்தே’ ஆகவே பகவான் அவாபந்த ஸமஸ்தகாமன் என்கிற எலித்தாந்தம் குறித்ததாகும். — என்பதில் படியாகப் பிறர் செய்யும் குசேத்யங்கள் மேற்குறித்த ச்லோகத்தின் பூர்வாந்தததால் ஆபவத்க்கப்பட்டு, மேல் உத்தராந்தத்தில் ஒரே வர்த்தையால் ஸமாதானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. “ த்வந்வபவம் ச்ருதிவிதோ விதுரப்ரதர்க்யம் ” என்கிறவிதவே ஸமாதானமாகிற்று. வீசித்தீர விஸ்வண சக்திசாலியான பகவான் திறத்தில் ப்ரபல ப்ரமாண எரித்தமான அர்த்தங்களில் குசேத்யம் செய்வது தகாது என்கிறவிதவே ஸமாதானமாக முடிந்து நின்றது.

தேசிகனும் அச்சுத சதகத்தில் இப்படியே கூறுகின்றார்: * புரீஸபஹாண ஸரீரோ புவண்ணம் ஹோஸி அச்சுஅ உவாஆனாம்; ஸரிஅஸங்கப்பஸ்ஸணோ வஹஸி ஸரிமித்தத்தனம் வ் அப்பஅ ஸுத்தீ’ (சீ’ பா—புருஷப்பதாநசரீரோ புவநாநாம் பவஸ்யாயதோபாதாம்; த்ருஸங்கப்பஸாநோ வஹஸி நிமித்தத்வமப்யத்புத்சக்தி: * என்கிற இவ் முடிவில் ஷுத்திநாத்தி: என்றதே ஸராம். பிறர் செய்யும் குசேத்யங்களை பகவானுடைய அத்தபுத்சக்தியோகத்தை நிரூபித்தே நிரஸிக்க

வேணு மத்தனை யென்று காட்டினாயிற்று. இப்படி யெல்லாம் அருளிச்செய்கிற ஆசாயர்களுக்கு *சீருதேத்து சப்தாபலத்வாக்* என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரமே வழி காட்டியாக நிற்கிறது. பிறர் இந்த ஸூத்ரத்தை மேலெழுந்தவாரியாக நிர்வஹித்துவிட்டு, எம்பெருமானுடைய விசித்ரசத்தையை அபதார்த்தமாக எண்ணித் தள்ளிவிட்டுக் குத்தருஷ்டிகளைப் போடவே பூர்வாங்கங்களைச் செய்து போடுகிறார்கள்.

*அந்தர் பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்த்தித: * என்று ச்ருதி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கச் செய்தேதும், அணுவான வஸ்துக்களிலே பகவான் எப்படி உள்னே விபாபிக்கமுடியும்? என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பிறர் வஸ்திகாகச் செய்து கிறார்கள். ஜீவாத்மாவோ அனுபூதன். நிரவயமொன அனுபவத்துக்களுக்கு உட்புறம் கிடையாதாயினாலே உள்னே விபாசிப்பதென்பது அனுபவத்துக்களில் அஸம்பாவிதமன்றோ ஆகவே *அந்தர் பஹிச்ச தத்ஸாவம்* என்றவிடத்து தச் சப்தார்த்தத்தில் ஜீவாத்மாவை விவகரியென்பாருவெனும்; அயோக்யார்த்தத்தைச் ச்ருதி ப்ரதிபாதிப்பாதமன்றோ? என்று அவர்கள் வாதிக்கிறார்கள்.

வித்தாந்திகளின் ஸமாதானம் யாகெனில்; ஸாவாவமான வஸ்துக்களுக்குத்தான் உட்புறமிருக்குமென்றும், நிரவயமொனவற்றுக்கு உட்புற மிராதென்றும் ஒரு பிரமாணமும் கூறுகின்றதெனில். நிரவயமொன ப்ரதானம் முதலியவற்றின் அந்தர் தேசம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே. ப்ரதானம் நிரவயம் எவென்ற பண்புத்தை தேசிகளும் ததயமுத்தாககாபத்தில் *அவ்யகதம் தவந்மதேப் ஸ்யதயாவம்* என்கிற ஸூஸூக்தியால் தெரிவித்துள்ளார்.

நிரவயமொன வஸ்துக்களுக்கு அந்தர் தேச மில்லையென்று சொல்வதை விட்டு அணுத்ரவ்யயங்களுக்கு அந்தர் தேசம் கிடையாதென்று சொல்லுகிறோமென்றும், தேசநன் அணுத்ரவ்யமாகையாலே அவனுக்கு அந்தர் தேசமில்லைமென்பது பொருந்துமென்றும் பிறர் வாதிப்பதுதானும் அயுத்தம். *ய ஆத்மநி திஷ்டத ஆத்மநோத்தர: * அஹோரணியம் * இத்தயாதி ச்ருதிகளாலும் * அஹோரணியம்ஸம் * என்கிற ததா வசனத்தாலும் தேசநாதித்திலும் பகவானுக்கு அந்தர்யாவாப்தி உண்டென்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகையாலே.

ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணச் ச்ருதப்ரகாசிகையில் *ய ஆத்மநி திஷ்டந்திபுத்தே, * நேத்யாமக்திஷ் திஷ்டதி, திலே தைலம் திஷ்டதிதிவத் பஹிபயஸ்ஸத்தி தாரணயாத் தத்வைத்யார்த்தமாகாஹ — ஆத்மநோத்தர இத்* என்றள்ளது. *ஆத்மநாஸிவித்திக் அந்தர்யாவாப்தியான்மைவ, நன்கு புலப்படுத்தாதின் * ஆத்மாவருக்கு அந்தர் தேசமுண்டென்று கொள்ளவேண்டுமென்பதை ப்ரதாய்ய *சீருதேத்து சப்தாபலத்வாக்* விசதிகரிக்கின்றது; மேலேகாட்டிய ததா வசனத்தின் “கலிம்” என்ற பதத்தைப் பொருளாநன் செய்யாத்நிறுப்பவர்கார் “ஜீவாதபி ஸூக்ஷ்மம்” என்றதைத்தகூறினர். “ஆத்மாவில் அந்தர் தேசம் உள்ளதாக இஃசயா” “ஜீவாதபி ஸூக்ஷ்மகர்த்வம்” என்றது ஜீவனின் காட்டிலும் அபகருஷ்ட பரிமாணம் உடையது என்றபடியன்று; அப்படியாகிப் பகவானுக்கு விபுத்வஞ்சொல்லுகின்ற சூத்ரமிருதிகள் சீறுமே. ஆகவே ஆத்மமன்னுடைய அந்தர் தேசத்திலும் வ்யாப்தி க்கின்ற குணென்பதே இங்குப் பொருளாகும்.

மேலி ஸர்வமிதம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிகண இவ* என்பதனாலும் அந்தர் தேசம் வித்திக்கும். நான் ரகணத்தின் போல் ப்ரஹ்மதேசம்

டத்தில் சேதநாசேதநா க்மகமான ப்ரபஞ்சம் கோக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லுகிறது இந்தப் ப்ரமாணம். ஆத்மாவில் அந்தர்தேசமிசையாவியில் இது பொருந்தாது. அதில் ப்ரபஞ்ஜமத்திற்கு ஸலித்ரஸ்தாந்யத்வம் சொல்லியிருப்பது உணரத்தக்கது. சிறந்த விவேகிகளுக்கே இது ஸாத்யமாகும்.

ஸஹஸ்ரநாமத்தில் * அணுந் ப்ருஹத் க்ருசஸ் ஸ்தூலஃ * என்றவிடத்தில் அணுபத்திற்கு பாஷ்யமருளிச் செய்யா நின்ற பட்டர் (பகவத்குண தர்ப்பணத்தில்) * அதிஸலிஷ்மதஹராகாசாவ்யக்த ஜீவாநுப்ரவேச ஸாமர்த்த்யாத் அணுஃ * என்றருளிச் செய்தார். இப்படிப்பட்ட ப்ரமாண கணங்களால் எம்பெருமானுக்கு அணுபதார்த்தங்களிலும் அந்தர்வ்யாப்தி அநபாயமென்பதும், ஒவ்வொரு பதார்த்தத்திலும் பரிஸமாப்ய வர்த்தமாந்வமும் அவ்யாஹதமென்பதும் எரித்தாந்திகளின் கொள்கையாக எரித்தம். ப்ரஹ்மவ்யாப்திபிஷ்க்ரியா என்கிற வடமொழி நூலிலே இதனைச் சிலோகரூபமாகவும் வசனரூபமாகவும் விரியவுரைத்தோம்.

கீழ்விவரித்த வ்யாப்திவிஷயந்நிபல் ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

பாம புருஷனொருவனுள்ளென்பதையும் அவனுடைய ஸ்வரூபரூப குணதிகள் இப்படிப்பட்டவை யென்பதையும் நாம் சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு அறிகிறோமெயல்லது வேறு எதனுளும் அறிகின்றிலோம். அதிந்த்ரியமான ஷஷ்யங்களில் நமத்த சாஸ்த்ரமே கைவிளக்கு. அல்பஜ்ஞர்களான நாம் சாஸ்த்ரங்களில் நேராக இறங்கித் தத்துவங்களையும் மருமங்களையும் உணர உரிமையுடையோமல்லோம்; * எள்தீந்நிநாம் பஹுக்ஷேம் புத்தேத் சந்ந காயாம். ஃபதோத் ஹ்நி புத்தா * என்று சாஸ்த்ரமே காட்டின கட்டளையிலே, தத்வதர்கிகளான மஹாப்ரஜ்ஞர்கள், வெண்ணெயைக் கடைந்து திரட்டியெடுத்துக் கொடுக்குமோபோலே மிகவுலிதமாக எடுத்துரைத்து வைக்க, அது கொண்டு உணரவே நாம் அதிகாரிகள், எதிலும் எங்கும் ஸம்ப்ரதாயபேதமென்று ஒன்று கோன்றியிருப்பதனால் இன்ன ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் இன்ன ஆசார்யருடைய ஸ்ரீஸலித்திகளையே நிதியாகக் கொள்வதென்றும் அவற்றையே போஷித்துப் பேசுவதென்றும் ஒரு பத்ததி இருப்பதனால் அவரவர்கள் தம் தம் ஆசார்யருடைய ஸ்ரீஸலித்திகளில் வைந்திருக்கிற நம்பிக்கையினால் திருப்பித்திருப்பி ஸம்வதத்தையே வலிதாக வெளியிட்டுக்கொண்டு காலங்கழித்திருக்கின்ற தமருமத்தை யாரோ சில மஹாமேதாவிக்களைக் கொண்டு இப்படி பகஷ்பா திகளாய்ப் பேசியும் எழுதியும் பொருகிறவர்களின் வார்த்தைகளில் நாம் செவிகொடுக்கவோ கண் செலுத்தவோ தகாது; மத்யஸ்தர்களான ஆசாரியர்களின் திருவாக்குகளைக் கொண்டே தத்துவத்தை உணரவேணும்' என்று துணிந்துவிவாதிகளான இரண்டு ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கும் பொதுவாகவுள்ள ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீஸலித்திகளையே கொண்டு தத்வநிஷ்கர்ஷம் செய்கிறார்கள். இதுதான் ராஜமாரக்கம்.

உபய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கும் பொதுவாகச் சில ஆசாரியர்கள் உலகமறிய விளங்குகின்றார்களென்றே. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், கூரத்ததாழ்வான், பட்டர், ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் என்னும் மஹாசார்யர்கள் பொதுவானவர்களென்பது நிர்ணயமும், விவாத ச்ரஸ்தமான ஷஷ்யங்களை மத்யஸ்தத்தருஷ்டியுடன் நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டும்போது மேற்குறித்த மஹாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸலித்திகள் எப்படியுள்ளன? என்று விமர்சிப்பதே ப்ரமாணகர்களுக்கு உற்றது. அவர்களின் திவ்ய ஸலித்திகளில் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியாத விஷயங்களுக்குத் தால் அவற்றில் அவரவர்கள் தம் தம் [அஸாதாரண] ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீஸலித்திகளைக்கொண்டு தெளிவுபடுவோம். பொதுவான ஆசாரியரின் திருவாக்குக்களில் ஸ்பஷ்டமாகவும் ஸம்ஸ்பஷ்டமாகவும்

வும் விளங்குகின்ற விஷயங்களிற்செட ஏகதேசிகள், தங்கள் அபிபிராயத்தையே திடமாகக்கொண்டு போராடுவதின்பது விவேகிகளின் பணியாகுமோ?

சிலருடைய கொள்கை என்னவெனில், மற்றையாசாரியர்களின் திருவாக்குகள் எப்படியாவது இருக்கட்டும்; அவற்றைப்பற்றி நமக்கு விசாரமே வேண்டா; நமக்கென்று வாய்த்த அஸாதாரண ஆசாரியருடைய திருவாக்கில் ஸ்பஷ்டமாக எவ்வண்ணம் வெளிவந்துளதோ அவ்வண்ணமேதான் நாம் கொள்ள வேண்டும் — என்பதாக. இக்கொள்கையைத் தப்பென்று நாம் சொல்லலாகாது. ஸ்வாசாரிய பத்தியின் கனம் விளங்கும்தில். ஆனால் இத்தகைய கொள்கை ரஹஸ்யமாக ஸ்வக்குறவத்தினுள்ளே போற்றத்தகுமே யன்றி ஸதஸ்ஸுக்குப் பயன்படாது. விவாதம் வினியாத வளவில் சேஷமே. ஸ்வாதம் வளர்ந்திட்டால் ஸ்வாசாரிய ஸலித்தியென்கிற அபிமானத்தைவெகுதூரத்தின் விலக்கிவைத்திட்டு, பொதுவான ஆசாரியர்களின் முநீரலித்திகளை மாத்திரமே தஞ்சமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

இனி பர்க்குத் விஷயத்திற்கு வருவோம். எம்பெருமான் எங்கும் நிறைந்த பரஞ்சோதி யென்று உலகமனைத்தும் உணரும். “கருதிய வுடிக் குயிராய்க் கரந்தென்குப் பரந்தனையும் ஒரு தனி நாயகமென்றால் உன் பெருமைக்கு அளவாமோ?” என்று போற்றுகிறார்கள் பத்தர்கள், அஃனுவான பதார்த்தங்களினுள் நாம் பகவான் நிறைந்துள்ளான் என்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. (1) உட்புறம் வெளிப்புறம் என்று இரண்டிடங்கள் பகுத்து வருத்துக் காட்டக்கூடிய பொருள்களா யிருந்தால் அவற்றில் உள்ளேயும் புக்குதுள்ளான் என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம்; அஃனுவ பதார்த்தங்களுக்கு இங்ஙனே பகுத்துக் காட்டக்கூடிய நிலைமை இல்லாமையால் அப்பொருள்களில் பகவான் உள்ளேயுள்ளான் என்று ஒப்புக்கொள்ள இயலாது—என்பது ஒரு ஆசேஷம். (2) உள்ளேயுள்ளான் என்று ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியவிடத்திலும், பகவான் தன்னுடைய ஸ்வரூபம் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவும் அடங்க வியாபித்துள்ளான் என்று இசையத்தகாது; ஏனென்றால் ஒரு வஸ்துவிலேயே பகவானது ஸ்வரூபமடங்கலும் அடங்கிப் போகுமானால் மற்றும் உலகிலுள்ள அபரிமிதங்களான வஸ்துக்களிலும் அந்த ஸ்வரூபம் வியாபித்திருக்க வேணுமல்லவா? அதற்கு அவகாசமில்லாமற் போகுமே. ஒரு உதாரன் தனக்குள்ள பொருள்களை யெல்லாம் ஒரு யாசகனுக்கே பூர்த்தியாகக் கொடுத்துவிட்டால் எப்படி? மற்றுள்ள பல யாசகர்களுக்கும் கொடுக்கச் சரக்கு இருக்கவேண்டுமே; (அத்யோல) பகவானும் தன் ஸ்வரூபத்தை நிச்சேஷமாக ஒரு வஸ்துவிலேயே நிரம்புகிறானென்றால் இது எப்படி ஸம்பவீக்கும்? மற்ற வஸ்துக்களுக்கு என்ன கதி? ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் நிச்சேஷமாக நிரம்பியுள்ளானென்கை பொருந்தமாட்டாது. ஒன்றில் நிச்சேஷமாக நிரம்பிவிட்டால் மற்றொன்றிலிருக்கப் பரவத்தியேது? ஆகவே வஸ்துதோறும் பகவத் ஸ்வரூபம் நிச்சேஷமாக நிரம்பியுள்ளதென்று கொள்ளத்தகாது—என்பது மற்றொரு ஆசேஷம்.

இவ்விண்ணு ஆசேஷங்களும் இன்ற நேற்று உதித்தவையல்ல; நெடுநாளாகவெயண்டு இவற்றை நமது பூருவாசாரியர்கள் நன்கு கண்டித்துள்ளார்கள். ஸாஸ்பஷ்டமாகக் கண்டித்திருப்பவர்கள் சரூத்ப்ரகாசிகாசாரியர். மேலே விவரித்த இரண்டு ஆசேஷங்களைக் கூசாமல் பேசுவல்லவர்கள் யாராயிருக்கவேண்டுமென்பதைச் சிறிது விமர்சிப்போம். பகவானுக்கு ஒப்புயர்வற்ற சக்தி விசேஷமுண்டு என்பதைப் பொறுக்கில்லாதவர்களே இந்தக் கஷ்டிகளைக் கிளப்பவேண்டும். வான் அத்தபுத சக்தியுத்தன் என்றும் அகபுத கடநாஸமத்தன் என்றும் பீரமாகக் கறுவதை அஞ்ஜலிபந்தத்துடன் ஏற்கவல்ல ப்ராமாணிக வேதாந்திகள் அடிப்பட்ட கஷ்டிகளைக் கிளப்ப ஒருபோதும் நிலையர்கள், முன்வரமாட்டார்கள்.

இந்த வ்யாப்தி விஷயத்தை, அல்லது ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வ விஷயத்தை விட்டிட்டு வேறு சில விஷயங்களை வெட்டுத்துக்கொள்வோம். ஸகல ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் பகவானையே காரணபூதனாகக் கொள்ளுகிறோம். உலகில் ஒவ்வொரு காரிய வஸ்துவுக்கும் மூலகனாகப்பட்ட காரணங்கள் வேண்டியிருக்கின்றன; 1. உபாதாந காரணம். 2. ஸஹகாரி காரணம். 3. நிமித்த காரணம். ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியில் இம் மூலகைக்காரணமும் பகவானொருவனே யென்று மறைமுக அறுதியிடுகின்றது. ஒன்றுக்கே மூலகைக் காரணத்தவரும் எங்ஙனே பொருந்தும்? உலகில் இப்படியுள்ள ஒரு வஸ்துவையொன்று உவமையாக எடுத்துக்காட்ட முடியுமோ? முடியாதே. உலகிற் காண்கிறபடிதானே பகவானிடத்தில் ஸமந்விதமாகவேணும். ஒருவனே மூலகைக்காரணமென்று அஸம்பத்தமாக எப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? என்று கேட்டால், பகவான் அப்புதசக்தியுத்தனாகையாலே அபரம புருஷனிடத்தில் எதுவும் ஸமந்விதமே, அஸம்பத்தமானது ஒன்றுமில்லை என்கிற விடை தவிர வேறொன்றும் சொல்லக்கில்லா வேதாந்திகள். வேதாந்த தேசிகனும் இந்த விடை பைத்தான் விடுத்தருள்கிறார்; அப்புதசக்திகத்தில் *புரிஸ்புரணா* ஸ்ரீரே என்ற ச்லோகத்திலிருந்து, ப்ரமூடைய விரிவான வியாக்கியானம் உலகம் பரவியுள்ளது; வியாக்கியானமே வேண்டா; மூலமே போதும்; *ஷுபாவி விமித்தந்தனம் வி அப்யுய ஸந்தீ—வஹஸி நிமித்தத்தவமபி அப்புதாந்தீ; * எனறன்றே ச்லோகமுள்ளது. அப்புத சக்தியோகத்தாலே இவை கூடும் — என்றன்றே நிர்வஹிக்கப்பட்டுள்ளது. பூர்பாஷ்யகாரிகளுக்கும் இந்த அப்புத சக்தியோகமே சாஸ்தராத் தத் திர்வாணங்களுக்குக் கை கொடுக்கின்றது. ஆகவேதான் “ஸகலவஸ்து விஷயவஸ்து சாஸ்த்வரக ஸமந்தப்யஸ்ய அசித்த்ய—அப்ரமேய—அப்புதாந்தீயுத்தவய பரஸ்ய பர்ப்ரமண;” என்று அடிக்கடி அருளிச் செய்யப்படுகிறது. மேற்கூறிய வாக்யங்கள் பூர்பாஷ்ய தீப ஸாராதிகளில் நூற்றுக்கணக்கான இடங்களில் காணலாகும்.

மூலவாக நிதியொன்று காட்டுகிறேன், அடியேன்வஸ்துவில் தேசிக திவ்ய ஸலித்தியே பரமப்ரமணம். ஸ்வாமி பரமதபங்கரஹஸ்யத்தில் (4) பரதத்வாதி காரத்தில் இதைப்பற்றி அருளிச் செய்திருப்பதுண்டே. அதுதான் நிதியானது. (அதாவது) “ஸர்வவ்யாப்தி சொன்னவிடத்தில் அந்தர்வ்யாப்தியாவது—நிர்வயவங்கனோடு ஸாவயவங்கனோடு வாசியந அமைவியுள்ளவிடத்தில் இவனில்லை யென்னுதபடி ப்ரதிகா தமற்று நீங்குதபடி நிற்கை. இதில் ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வம் ஸ்ரேணசகத்த்யாதி ஸங்கோசா பாவத்தாலே கண்டுக்கொள்வது.” என்கிற பூர்பாஷ்ய ஷித்திகளைக் கண்டுகொள்வது. ஆக, நியாயஸித்தாஞ்ஜநம், பூநீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், பரமதபங்கம் — மூன்றிலும் ஸாதித்தவற்றை ப்ரமாமணிகர்கள் ஸமந்வயம் செய்துகொள்ளக் கடவார்கள். ... *

பூநீமத் வரவரமுநிவ்ய எலித்தாந்தஸாரத்தின் முதல் பரிச்சேதம் முற்றிற்று.

பிராட்டியின் விஷயமான விசாரங்களுக்கு அவதாரிகை

பிராட்டியத்திற் றமூன்று வகையான விவாதங்கள் விளைந்திருக்கின்றன- (1) பிராட்டியும் எம்பெருமானைப்போலே உபாய புதை; (அதாவது) முக்தியளிப்பதில் எம்பெருமானுக்குப்போலே பிராட்டிக்கும் ஸ்வதந்தராதிகாரமுண்டு; (2) பிராட்டிக்கும் விபுத்வமுண்டு. (அதாவது) எம்பெருமான் ஸ்வரூபம் எப்படி விபுவோ அப்படியே பிராட்டியின் ஸ்வரூபமும் விபு. (3) பிராட்டிக்கும் ஜகத்காரணத்வமுண்டு-என்பதான மூன்று அம்சங்களை நவீனச் கூறுகின்றார்கள். நம் பூர்வாசார்யரித்தந்தத்தில் (1) பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வ மாத்ரமேயுள்ளது. உபாயத்வமில்லையென்றும்; (2) ஜீவ நிர்விசேஷமாக அணுத்வமே யுள்ளது. விபுத்வமில்லை யென்றும், (3) ஜகத்ஸ்ரஞ்ஜியில் பிராட்டி ஸாக்ஷிபுத்தையே யல்லது ஸாக்ஷாத் ஜகத்காரணத்வம் இவளுக்கு இல்லையென்றும் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. கீழே விவரித்தபடி பிறர் கூறுகின்ற மூன்று அம்சங்களும் பிராட்டியின் பெருமையைப் பேசுவனவாதலால் அப்படிப்பட்ட பெருமைகள் அவளுக்கு இல்லையென்று கூற நாம் பன்வரவேண்டிய அவசியமில்லை. * பன்னடை நாளாலே நின்றுதிருவருளும் பங்கயத்தான் திருவருளுக்கொண்டு * என்று ஆழ்வாருளரிச்செய்தபடியே பகவத்கடாக்ஷ, லக்ஷ்மீகடாக்ஷைச் சேமந்தியாகக் கொண்டு வைத்தும் தம்பதி நஃ என்று தேசிகருளிச்செய்தபடியே திவ்ய தம்பதிக ளிருவரையும் தைவமாகக் கொண்டிருக்கிற நாம் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை, விபுத்வமில்லை, காரணத்வமில்லை என்று சொல்லப் புறப்படுவது எதற்கு? வஸ்துத: அவை இல்லாமலிருந்தாலும் உண்டென்று பிறர்சொன்னால் வைபவவாதமே பண்ணிப் போரவேண்டிய பக்தர்களுக்கு அதைக் கண்டித்து ஆகவேண்டியது ஒன்றாமில்லையே, அப்படியே சொல்லிக்கொள்கவென்று இருந்தால் ஹாநி ஒன்றாமில்லையே யென்று சிலர்க்குத் தோன்றக்கூடும். சாஸ்த்ரார்த்த நிஷ்கர்ஷம் என்கிற ஓற்றையில் உள்ள படி தத்துவத்தை விளக்கவேண்டுவது விவேகிகளின் கடமை.

பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்த கோஸத்திலே *சரியம் த்லத்தோபி உச்சைர் வயமிஹ டுமமஃ* என்று பெருமானைக்காட்டிலும் பிராட்டியை உயர்த்திக் கூறப்போவதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியே தோத்திரம் செய்ய இந்நிதார். அப்படியே *தவ ஸ்பர்ஸா ழோம் ஸ்ப்ருருதி கமலே! மங்களபதம்* இத்தயாதிச்லோகங்களால் உயர்த்தியேகூறினர், தவருருல் சங்கமன்தூர்க்குத் கோபமொன்றுமில்லை. தேசிகன் கோதுஸ்துதியில் குழ்புக வாக வெருகுச்லோகமருளிச் செய்கிறார். *ரககேசர்வரஸ்ய தவச* இத்தயாதி (2 -ச்லோ) இதில், *வாசாயந்தி வஸுதே! ரஸிகாஸ் தரிவோகீம் ந்யூநாத் தக்தவஸமதா விஷயைர் வாவதை* என்ற உத்தரார்த்தத்திலுறையும் தாற்பரியம் இன்சவைய மிக்கது. ஆண் வரக்கும் ரங்கமன்னுர்க்கும் மாலை மாந்தல் நடைபெறுப்போது ரஸிகர்கள் குழம்பு கூடி மூவகையான வாதங்களைச் செய்து கோஷிக்கின்றார்களாம். பெருமானைத் தாழ்த்தி யுண்டான உயர்த்திப் பேசுவாரும். ஆண்டானைத் தாழ்த்திப் பெருமானை உயர்த்திப் பேசுவாரும். இருவரும் ஏற்றத்தாழ்வு இன்றியே ஸமமாகவே விளங்குகின்றனரென்று சுவாமராய இங்ஙனே பேச்சுக்கள் அதிகரித்துப் பெரொலியுண்டாயிற்றென்கிறார். பெருமானுக்கு ஸோஷித்வமும் பிராட்டிக்கு ஸோஷத்வமும், அப்படியே எம்பெருமானுக்கு ஸகலஜகத்பதித்வப்பயுத்தமான ஏற்றமும் பிராட்டிக்குப் பத்நீத்வப்பயுத்தமான

தாழ்வும் அபலாதிக்கவொண்ணாதவை. ஆகவிப்படி சாஸ்திரியமான ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கச் செய்தோம், ஒரு அரிமாந விசேஷத்தினால் *ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவமேமதம்* என்று எம்பெருமானும் சொல்லிவைத்த கணக்கிலே பிராட்டியை உயர்த்தியும் எம்பெருமானைத் தாழ்த்தியும், இருவரையும் ஸமதுலையிலே வைத்தும் ரஸிகர்கள் பேசுவதாக தேசிகள் ஸாதிக்கிறார்.

நம் ஆசாரியர்கள் பிராட்டியினிடம் பகை கொண்டவர்களல்லர். அவளுடைய வைபவத்தைக் குறைத்துப்பேச நினைத்தாரொருவருமில்லை. அதித்தரியமான விஷயங்களில் சாஸ்திரஸித்தமான அர்த்தங்களையே நம் பேணக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். மோஷுப்பரதத்வமோ விபுத்வமோ ஜகத்காரணத்வமோ இவை லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனான எம்பெருமானுக்கேயல்லது லக்ஷ்மிக்குத் தனியாக இல்லையென்பதே சாஸ்திர ஸம்பந்தி பந்தமான ஸத்ஸம்பந்தமாயும். தேசிகள் திருவுள்ளமும் பெரும்பாலும்தவையாகும். அவர் சதுச்சுலோகப்பாஷ்யத்தில் பல பஷங்களை உபசேஷித்துக்கொண்டு பேர்த்து *பஞ்சஸவேதேஷு* பசேஷஷு* கச்சிதேக: ப்ரமாணவாந்* என்று நிர்ப்பரமின்றிக்கே தலைக்கட்டினார். அதாவது, “இந்த ஜந்து பஷங்களுள் ஏதாவது ஒரு பஷமே ப்ரமாணிகம்” என்றார். அல்லவையோடும் நிஸ்ஸமம் உத்தரார்த்தம் பணித்தபடி காண்மின்—*ஸபந்தீகன்ய ஸம்ப்ராஜ்யம் ஸர்வதா ஸுப்ரதிஷ்டதம்* என்றார். அதாவது, எம்பெருமானுக்குச் சொல்லப்படும் உயர்த்திகளெல்லாம் தனிமைப்பட்ட அலனுக்கல்ல, பிராட்டியோடு கூடியிருந்துள்ளவனுக்கே என்றபடி. ஆகவே மோஷுப்பரதவாதிகளைப் பிராட்டிக்குத் தனியாக ஸாதிப்பதில் தேசிகனுக்கும் திருவுள்ளமில்லையென்பது விளங்கிற்று.

இதற்கு மற்றொரு சான்றும் நன்கு காட்டுகிறோம் காண்மின். யாதவாப்பது யத்தில் பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் ருக்மிணிப் பிராட்டி விஷயமென்பது ப்ரஸித்தம். அதில் முதலிரண்டு ச்லோகங்களில் ஸாஷாத் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியே ருக்மிணியாக அவதரித்தமை சொல்லிற்று. மேல் மூன்றாவது ச்லோகம் *சிகண்டம் நிஷ்ப்ரதிமம் ச்ருதிநாம் ச்ருங்காரலீலோபம விச்வக்ருத்யம்*, அதேயதே தந்திரமும் ஸ்வபலாத் ச்ருதிநாம் ச்ருங்காரலீலோபம விச்வக்ருத்யம்* என்றள்ளது. அதற்கு மேல் உள்ள ச்லோகங்கள் எல்லாம் ருக்மிணிப் பிராட்டியை மாதத்திரம் பற்றியவை. முதலிரண்டு ச்லோகங்கள் மெல்லாம் ருக்மிணிப் பிராட்டியை மாதத்திரம் பற்றியவை. மூன்றாவது ச்லோகமொன்று மாதத்திரம் மீறியது என்ற நித்தேசமுடையது. இந்த ச்லோகத்தில் *ச்ருங்கார லீலோபம விச்வக்ருத்யம்* என்கிற இரண்டாவது பாதத்திற்கு *ச்ருங்காரலீலாவத் அத்யாஸௌத்ய வநோதருப ஜகதஸ்ருஷ்டி. ஸம்ஹாராதிக்கருத்யம்* என்று வியாக்கியானம். இந்தக் கருத்யத்தைப் பிராட்டியினிடத்தில் தனியே பேசக்கூடியவரே தேசிகள் மீறி நமென்றிட்டு இடையில் விவசுஷணமான ச்லோகமொன்றை இயற்றினார்.

ஸ்ரீஸ்துதியிலும் *யத்ஸங்கல்பாத் பவதி கமலே! யத் தேவநித்யமீஷாம் ஜந்தம் ஸ்தேதமரஸயசநா ஜங்கமாஜங்கமானம். தத் கல்யாணம் கிமபி யதிநாம் ஏகலக்ஷ்யம் ஸமாதெள பூர்ணம் தேஜ: ஸ்ப்ரதி பவதி பாதஸாஷாரஸங்கம்* என்றார். இந்த ச்லோகமொன்றே லக்ஷ்மீதத்வத்தை நித்தாரணம் செய்யப் போதுமன்றோ. இங்கு லக்ஷ்மியைத் துதிக்க விழித்ததேசிகள் லக்ஷ்மியினிடத்திலுள்ள தாமதத்தையேயன்றோ

வும் அஸ்தானே, ஏனெனில், பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வத்தை யிசைந்துவிட்டால் அங்னுக்கு உபாயத்வமுமுண்டென்று வாய் திறக்க வழியேது? இருளும் ஒளியும் ஓரிடத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருக்கமாட்டாது போலவே புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் ஒரு வ்யக்தியில் ஒன்று சேர்ந்திருக்கமுடியாதே. எம்பெருமானைப் போலே பிராட்டியும் முக்தி ஸம்பாதித்ததை அருளவல்லவளாகில் இவள் புருஷகாரக்ருத்யத்திலே கை வைத்துத் துவளவேண்டிய அவசியமே யிருக்கமாட்டாதே. ஒரு பொருளை ஸ்வயமேவ அளிக்க முக்திவாய்ந்த வ்யக்தி அப்பொருளைக் கொடுப்பிக்க மற்ருருவரிடத்தில் ப்ரயாஸப்படப் ப்ரஸத்தியுண்டோ? இது ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவிதமென்று உணருவதில் என்ன ச்ரமம். *தாதா ந தாபயதி தாபயதி ந தத்தே* என்று விநோதமாகச் சொல்லுவர்.

உலகத்தில் நன்குபார்க்கலாம். ஒரு பொருளைக் கொடுப்பிக்கிறவராக ஒருவர் ஏற்பட்டால் அவர்தாமே அந்தப் பொருளை ஸ்வயம் கொடுக்கவல்லவராகவும் இருக்கமுடியாது. சிபார்சு செய்கிறவர் என்று ஒருவரை நாம் ஒப்புக்கொண்டால், அவருக்கு சிபார்சு செய்கிற தொழில் ஒன்றுதான் பொருத்தும். எத்தவஸ்துவுக்காகச் சிபார்சு செய்கிறாரோ அந்த வஸ்துவை அவரே கொடுக்கவும் வல்லவர் என்று சொல்லுவதானது அரித்தமில்லாத வார்த்தையேயாகும். அந்த வஸ்துவைத் தாமே கொடுக்க வல்லவரானால் அவர் இன்னொருவரிடத்தில் சென்று சிபார்சு செய்கிற வருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டாம். சிபார்சு செய்வதென்பது பாய்யமாய் பாசகத் தொழிலேயாகும். தாமே கொடுக்கப் பராப்தியில்லாதவரே பிறரிடம் சென்று "இதை நீ கொடுக்கவேண்டும்" என்று இரக்கக்கூடும். "நான் ஐம்பது ரூபா கொடுக்கிறேன் நீரும் 100, 200 கொடுக்கவேண்டும்" என்குப்போலே சிபார்சு செய்யும் விஷயமன்றே இது.

'பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வ மில்லை' உபாயத்வம் மாத்திரமேயுள்ளது' என்று சொல்லுவதானால் அது ஓர்வாறு பொருத்தும். புருஷகாரத்வத்தை அவ்னுக்கு இசைந்து கொடுத்திற் பின்பு கூடவே உபாயத்வமும் உண்டென்று வாய் திறக்கவுண்டோவழி? நம்மைப்போன்ற ஆர்த்தர்கள் திறத்தில் காரணிகளுள் எம்பெருமானைக்காட்டிலும் பிராட்டிக்கே காரணியம் கனத்ததென்பது விவாதமற்ற விஷயம். இத்தகைய காரணியமுள்ள பிராட்டிதனக்கே முக்தியளிக்க வல்லமைபுரிருக்குமாகில் அந்த முக்தியைத் தானே அளித்திடாமல் நிரவ்ருஸ ஸ்வதந்த்ரணு பகவானிடத்தில் புருஷகாரஞ்செய்து மன்றிருவது ஏதுக்காகவென்று சித்திக்கவேண்டுமே விவேகிகள். ஏனோ இதில் மருள்?

எம்பெருமான் ஒருநாளும் புருஷகாரக்ருத்யத்தில் கை வைப்பதில்லை யென்றும் இத்தொழிலை எப்போதும் பிராட்டியே நடத்திவருகிறாள் என்றும் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இதனை ஊன்றி நோக்கினாலும், புருஷகாரத்வமே பிராட்டிக்குள்ள தென்னும் தத்துவம் நன்கு உணரப்பட்டதாகும். புருஷகாரத்வமாவது தாபயிக்குத்வம்—கொடுப்பித்தல். உபாயத்வமாவது *தாத்ருத்வம்*—தானே கொடுத்தல். இவ்விருண்டும் ஏக வஸ்துவிஷயகமாய் ஏகவ்யக்தியில் இருக்கமுடியாதென்பதைத் திடமாக நெஞ்சிற் கொள்ளவேண்டும்.

ஸ்ரீ வசநபுஷணத்தில் "புருஷகாரக்ருத்யத்தையும் உபாயக்ருத்யத்தையும் தானே ஏதிட்டுக்கொள்ளுகையாலே" என்றொரு ஸ்ரீஸூக்தி காண்கிறதே, அது என்ன?

என்று ஒரு சங்கை தோன்றவுங் கூடும். கேண்மின்; எம்பெருமான் பிராட்டியின் புருஷகாரத்தை யெதிர்பாராமல் தானே காரியஞ் செய்துபென்பதை யன்றே அந்த ஸ்ரீ ஸலக்தி சொல்லுகின்றது. எம்பெருமான் பிறரொருவரிடத் தூச் சென்று புருஷகாரஞ் செய்ததாக இங்கு விஷைதமே யல்ல. மணவாளமாமுனிகளின் வியக்கியானம் ஸே வித்தும் தெளியலாம். ஆகவே புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் ஏகவ்யக்தியிலே கூட மாட்டாதென்பது கல்வெட்டு.

த்வாதசியன்று ஸலிங்கரஹணம் நேரிந்தால் பாரணைக்குப் ப்ராதந்யமா? உபராகப் ப்ரயுக்தமான உபவாஸத்திற்குப் ப்ராதந்யமா? என்று ஒருவர் தம்ஸந்தேஹம் கேட்க, த்வாதசியாசையாலே பாரணைக்குத்தான் ப்ரபஸ்யம் என்று ஸஞ்சிகையெழுதுவானுள்; த்வாதசியன்று க்ரஹணம் நேருவதென்படியென்கிற விசாரத்தில் அந்தோ புத்தி செல்லு வதில்லை. அதுபோலவே இவ்விஷயத்திலும், நியமேந வ்யதிகரண தர்மங்களான புருஷகாரத்வ உபாயத்வங்களுக்கு ஸாமாந்திரிகரணம் எங்கனே கூறும்? என்று இந்த மிகச் சிறு விஷயத்தை ஆராய்கில்லாது வாத விவாதங்களை வளர்த்துக்கொடுக்கின்ற இத்தனிலும் மிக்க வியப்பு வையகத்திலுண்டோ?

சதுர்ச்சலோகியில் மூன்றாவது ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் தேசிகள் இவ்வளவு விஷயங்களையும் திருவுள்ளத்தில் அமைத்தும் கொண்டு அழகாக அருளிச்சொல்கிறார்கள். இவ்வாறு—*மோக்ஷப்தே பகவதி முக்ஷாவணும் கடகதயா ஏஷா திஷ்டத்தி ஸர்வ ஸம்மதம்* என்பது அவ்விடத்து ஸ்ரீ ஸலக்தி. "எம்பெருமான் தான் மோக்ஷமளிப்பவன்; அதுனைப்பெறுவிப்பவனாகமா த்நிரம்பிராட்டி இராநின்றான் என்பது இந்தஸ்ரீ ஸலக்தியின் கருத்து. அதற்குமேலுள்ள ஸ்ரீ ஸலக்திகளும் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை யென்பதையே நிலைநாட்டுவன. உலகத்தில், கொடுப்பிக்கின்ற மறான் சீனையே ஸாக்ஷாத் கொடுப்பவர்களாகவும் புகழ்ந்து கூறுகிற முறை உண்டாதலால் அவ்வண்ணமாகவே பிராட்டி விஷயத்திலு மாகலாமேயென்னில். இது மிகவும் ஸமஞ்ஜஸமான வாதம். *சரியம் லோகே தேவஜ்ஞஷ்டா முதாராம்* பரமம் பதம் வா கஸ்தமசித் அஞ்ஜஸிபம் வஹதே விதீப்ய* இத்தயாதி ப்ரமணங்களையும் பின்சென்று அழகாகச் சொல்லக்கூடிய வார்த்தை இதுவே. இந்த நிர்வாஹமே தேசிக ஸலக்திகளோடு நன்கு பொருந்தும்.

—மிகமுக்கியமான தேசிக ஸலக்திகள்—

தேசிகள் ரஹஸ்ய ரத்நாவளியிலே "ஸ்ரீமன்னு நாராயண நெருவனுமே ஸர்வ ஜீவிகளுக்கும் தஞ்சம்....." என்ப ஸ்வாமிநியாய ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷமாய் ஸஹ தர்ம சாரணியான பெரிய பிராட்டியார் இத்தலையில் வந்தஸ்யாதிசயத்தாலும் அத்தலையில் வால்ஸ்பயாதி சயத்தாலும் புருஷகாரமாய்க் கொண்டு இஜ்ஜீவிகளுக்குத் தஞ்சமாகிறாள்." என்றார். இதைவிட வேறு விளக்கு வேண்டுமோ?

ந்யாயவதித்தாஞ்ஜநத்தில், *இயம் கேவலக்ஷ்மிஸோபாயத்வப்ரத்யயாத்மிகா* என்றது ப்ரஸீதிகம். லக்ஷ்மிதானை உபாயமாகக் கொள்வதுதான் ப்ரபத்தியின் வேஷமென்று இதில் நன்கு காட்டப்பட்டது. *லக்ஷ்மி ததீசோபாயத்வாத்யவஸாயாத்மிகா த்வியம்* என்று எளிதாகச் சொல்லலாமாயிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாதவிட்டது ஆராயத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட ஸலக்திகள் பல்லாயிரம் கிடைக்கும். ஸதாசரிய ஸலக்தி ரக்ஷா முதஸ்ய நூல்களிலே மிக விரிவாக உரைத்துளோம்.

பிராட்டி செய்தருளும் காரியம் ஏதென்னில், அப்பெருமான் நிக்ரஹோந்முக்ருயிருக்குங் காலத்தில் நிக்ரஹோச்சையைத் தவிர்க்கப் பார்ப்பதும், அநுக்ரஹோந்முக்ருயிருக்கிற காலத்தில் அப்பவருக்ரஹத்தை இன்னும் பெருகச் செய்யப் பார்ப்பதும் ஆகிய இவையே பிராட்டி செய்யும் செயல் என்பதாம். சாஸ்திரார்த்த மருமத்தை இங்ஙனே நிஷ்கர்ஷித் துப் பேசியிருக்க. பிராட்டிக்கும் உபாயத்வமுண்டென்கிற வாதம் எங்ஙனே பொருந் தும்? எம்மென்றுமனுக்கு உபாயத்வமும் பிராட்டிக்குப் புறஷ்காரத்வமுமே வ்யவஸித்தி மென்று நிஷ்கர்ஷிப்பதே நிஷ்கண்டகமான ஸத்ஸம்பந்தாயமென்று தேறிற்று.

விலகலுணஸூக்தி விசேஷ விமர்சனங்கள்

*அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதமவிஜ்ஞாதம்,
இதி ப்ரஸித்தகர்த்தஸ்தா: ச்ஞயந்தாம் விஷயா இஹ.*

எதித்தோபாயஸோதநமென்றும் ஸாத்யோபாயஸோதநமென்றும் அர்த்தமற்றவிபா கங்களிரண்டிட்டு “அவர்கள் அப்படி கலங்குவார்கள், இவர்கள் இப்படி கலங்குவார்கள்; அந்த கலக்கத்தை ஸமிபித்தோம்; இந்த கலக்கத்தை ஸமிபிக்கிறோம்” என்றவை யெல்லாம் தங்களுடைய கலக்கங்களையே விளங்கக்கூட்டினபடி. ஸங்கல்ப ஸுசிர் யோதயத்திலே “நிஜ்ஞகதோஷம் நிர்மலேஷ்வரி தர்ப்பணேஷு ஸமர்ப்பயந்தி” என்பதொரு அற்புதமான ஸூக்தியுண்டு. அதே கதைதான். மோர்க்குறிப்பொட்டு என்னும்படியான சில ப்ரமாணவசனங்களை யடுக்கிக்கொண்டுபோய் “இப்படி மத்த த்ருஷ்டியாலே ப்ரமாணிகார்த்தங்கள் தோற்றச் செய்தே பற்றினது விடாதொழி யில் *த்ருடபூர்வச்சுதோ மூர்க்க: தர்மாஹ்மவிஸாரத:.....அந்யதா மந்தபுத்தீநாம் ப்ரதிபாதி துராத்தமாம்.....* என்கிற தன்மையாம்” என்று தலைக்கட்டியுள்ளார். இந்த ஸத்தகாரங்கள் யாருக்கு? மத்யஸ்தத்ருஷ்டியாலே தோற்றின அர்த்தங்கள் எவை? பற்றினது விடாதே பேசினவர்கள் யார்? அப்படி பேசின அர்த்தங்கள் எவை? என்று ஐம்பது வருஷங்களுக்கு மேலாகக் கேட்டுவருகிறோம். விடைவளிப்பாரிஷ்டே. அளிக்க வல்லார் *ஜம்பூத்தீபே பாரதவாங்கே பரதகண்டே மேரோச் தக்ஷிணே உத்தரே ச பார்ச்சுவே* இல்லை இல்லை என்றுமொழியிருக்கிறோம். *த்ருட பூர்வச்சுத: என்பதற்கு என்ன பொருள்? என்று விமர்சிப்போம். ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஜீவாதுவில் காண்கிற காரிகைகளாவன:—

“பூர்வாயேயம்: ச்ருதா அர்த்தா: ஸூத்ருடாஸ் ஸந்திய ஸ்ய ஸ:
த்ருடபூர்வச்சுத: ச்லாக்ஷ்ய: தம் விவேகீ ந ஜ்ஞயேத்.
பஹுச்சுதோ யதா ச்லாக்ஷ்ய: த்ருடபூர்வச்சுதஸ்ததா,
ச்லாக்ஷ்யம் மஹாத்மாம் விதிந்தந் முர்க்க ஏவ ஹி.*

இத்யாதிகள். இதை நன்கு விளக்குகிறோம். ந்ருடபூர்வச்சுத: என்கிற பதம் பஹு வ்ரஹிகர்ப்பமானது. இதற்கு விக்ரஹம் சொல்லவேண்டுமானால், பூர்வாயம்: ச்ருதய-பூர்வச்சுதம்; த்ருடம் பூர்வச்சுதம் யஸ்ய ஸ: — த்ருடபூர்வச்சுத: இவ்விதமான விக்ரஹம் தவிர வேறுவிதமான விக்ரஹம் ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதர்களால் சொல்ல முடியாதது.

*பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏதத்யச: * என்று காடகத்திலோதினபடியே ருன் னோர்கள் பரம்பரையாக மொழிந்தவற்றைத் திடமாக நெஞ்சிற்கொண்டிருப்பவர்கள் தாம் த்ருடபூர்வச்சுதங்கள். பூர்வச்சுதங்களான அர்த்தங்களை மறந்துவிடாமல் திட-

லக்ஷணத்வங்கள் ஐந்தாமாத்யதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டதுகள்; இந்த உப
லக்ஷணத்வத்தை ப்ரக்ருதத்தில் பிராட்டி. விஷயத்தில் ஏகதேசிகனும் சொல்லுகிறு
களில்லை; சொல்லவும் முடியாது" என்றார். மேல் வாக்கியங்களைப் பிறகு எடுத்துக்
கொள்வோம்; எடுத்துக்காட்டினவரையில் என்னதேறிற்று? என்றால், ஸ்ரீபாஷ்ய
மிகுதிதங்களான வீரேஷணத்வ உபலக்ஷணத்வங்களை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்ள
வில்லையென்பதும், "ஏகதேசிகனும் சொல்லுகிறுர்களில்லை" என்பதனால் ஆரோப்ய
துஷணம் சொப்பவர் என்பதும், "சொல்லவும் முடியாது" என்பதனால் அஸ்தாதே
பரமம் கொண்டவர் என்பதும் திண்ணமாகக் காட்டப்பட்டதாயிற்று.

வியாக்கியானம் பண்ண விழிந்தவர் மூலத்திற்குக் கொத்தை சொல்லக்கூடா
தாகையாலே விவசுதிதாநுருண வாக்கியலேகந ஸாமர்த்தயவிறஹத்தைத் தெரிந்து
கொண்டு மூலகாரமுடைய அபிபிராயத்தை ஒருவண்ணம் விவரித்துள்ளார்; எவ்
வண்ணமென்னில்; ஸரணவரணபரமானது பூர்வகண்டம்; கைங்கர்யப்ராப்த்தநபர
மானது உத்தரகண்டம். *பாயதயா ஸரணவரணத்தில்மட்டும் பிராட்டிக்கு அவ்வய
மில்லை யென்றும், கைங்கர்யப்ராப்த்தணையில்மட்டும் பிராட்டிக்கும் அவ்வய புண்
டென்றும் சொல்லுகிறவர்கள் இங்கே கண்டிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதாக. மூல
காரர்க்கு இதுதான் அபிபிரேதமென்பதை நன்கு இசைகிறோம். இந்த கண்டனம்
யாருக்குத் தெரியுமோ? ஸ்ரீபராஸரபட்டார்யருக்கென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அவ்
வாசிரியரே அஷ்டசீலோகியில் த்வயார்த்த விவரணமான *நேதருத்வம் *ஈஸாநாம்*
என்கிற இரண்டு சுலோகங்களிலும் இங்ஙனே விபாகத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காட்டி
யுள்ளார். *நேதருத்வம் மென்கிற முத்தினை சுலோகத்தில் *அத மிதுநபரம் ப்ராப்யம்*
என்றும், *ஈஸாநாம்* என்கிற அடுத்த சுலோகத்தில் *சீரியம் ஸம்சீரியம்* என்று
புருஷகாரப்ரபத்தியைத் தனியே சொல்லிமுடித்து, *அகிலஞானஸ்வ ஹரே: அங்கீர்
இஷ்டோபாயதயா ஆசரயே* என்று உபாயத்தவேதவரணம் எம்பெருமானுக்கே என்
பதையும் விளங்கக்காட்டி, அதற்குமேல் *சீரியா ச ஸஹிதாய ஆத்மேச்வராய தாஸ்ய
மஸேஷம் கர்த்தம் அர்த்தயே* என்று கைங்கர்யப்ரபத்திஸம்பந்தி ஒருமிதுனமேயென்று
விளக்கியுள்ளார். யா? அதிகரண ஸாராவளியில் *வ்ருத்திக்ரந்தே து* என்கிற சுலோ
கத்தில் மஹர்ஷிகல்பராகப் போற்றப்பட்டார். திருக்குருகைப்பிரான்மீள்ளான் ஒரு
அநுஷ்டிபிஞால் சுருக்கமாக மறுக்கப்பட்டார்; பட்டர் விரிவாக மறுக்கப்பட்டார் என்
பதுவாசி. அப்பரஹ்ஜ்ஞமுறிய மீண்டும் விளக்குகிறேன். அஷ்டசீலோகியை தேசி
கள் அஸக்குத் உதாஹரித்திருக்கையாலே அது பட்டர் ளாதித்ததன்று என்றோ
அதை தேசிகள் ஸேவிக்கவில்லையென்றே சொல்ல முடியாது. அவர் (பட்டர்) த்வய
பூர்வகண்டத்தின் பொருளை விவரிக்கும்படித்து "சீரியம் ஸம்சீரியம்" என்று புருஷகார
ப்ரபத்தியைத் தனிப்படவும், "ஹரே: அங்கீர் இஷ்டோபாயதயா ஆசரயே" என்று
உபாயபூத பகவத்ப்ரபத்தியைத் தனிப்படவும், *சீரியா ச ஸஹிதாய....அர்த்தயே*
என்று கைங்கர்யப்ராப்த்ததையை மிதுந விஷயமாகவும் நிஸ்ஸந்தேஹமாக அருளிச்
செய்திருக்கிறார். இவ்வர்த்தம் தேசிகனுக்கு அஸஹயம் என்பது *விஷ்ணுதமஸீஜாந
தாம் நூஸிணஸ் விளங்கியிருக்கின்றது.

இனி மற்றொரு விஷயம் "எம்பெருமானும் பிராட்டியும்கூட உபாய மென்ன
வேண்டில் ஸ்ரீமத் நாராயண ஸ்ரீஹ் என்று பஹுவசநாத் தமகமந்தர் ஸரீரம் இருந்

திருக்கவேணும்" என்று யாரோ வொருவர் சொல்லியிருப்பதாக ஊர்ந்தோர் மருண்டு தவ யாதிகாரத்தில்—*ஐஹி நிதி வக்தவ்யம் இத்யச்ச ப்ரஸஞ்ஜிதம், க்ரந்தஜ்ஜைரபஹாஸ யம் தத் பதிப்ராநந்யநோந்வயாத்* என்று காரிகை யிட்டுவிட்டார். அந்தோ! அந்தத்தஹேதுவான இந்த வ்யுத்பத்திக்கு எவ்வளவுதான் சோகிக்கலாம். "ஸ்ரீ நாராயண" என்றிருந்தால் ஐஹித் என்று ப்ரயோகிக்கலாம்: ஸ்ரீமந்நாராயண என்று இருப்பதால் ஐஹித் என்னக்கூடாது; இந்த ஆபாதம் அபஹாஸ்யம்" என்று வியாக் கியானம் பண்ணிவிட்டார்கள்: "ஸாமாத்யோ ராஜா ஆஹ" என்னலாமெயொழிய (ஆஹது:) என்னக்கூடாது என்றும். *குரோஸ் ஸதாரஸ்ய நிபீத்ய பாதௌ* என் றிருக்கிறதேயொழிய (மாதாந்) என்றில்லை என்றும் விவரித்துள்ளார்கள். இதெல்லாம் அநியாயமான மருள். (குரோஸ்) ஸதாரஸ்ய நிபீத்ய பாதௌ — பாதாந் — என்கிற இரண்டு ப்ரயோகமும் நிரவத்யம். (ஸாமாத்யோ ராஜா ஆஹ) என்பது விருபத்ருஷ்டாந்தம். ஆளவந்தார் *ப்ரஹ்மேஸாதி ஸுரவ்ரஜ: ஸதயித: த்வத்தாஸதாஸீகண: * என்றருளியிருப்பது ப்ரஸித்தம். ஸுரவ்ரஜ: த்வத்தாஸகண: என்னலாமெ யொழிய (த்வத்தாஸ தாஸீகண:) என்னக்கூடாது. (ஸதயித:) என்பது ஸுரவ்ரஜம் விசேஷிக் கப்பட்டிருத்தலால் பொருந்தாமை யில்லை. ஸாது ப்ரயோகமேயாயிற்று. இதேபோல (நாராயண: சரணசதுஷ்டயவாத் என்றால் தவறு; ஸ்ரீ விசிஷ்ட: நாராயண: சரண சதுஷ்டயவாத்) என்று மேளதாளத்தோடு சொல்லலாம். இங்கு அர்த்தவிசார மில்லை. கேவலம் ஸப்தவிசாரமே. ஸ்ரீமந்நாராயண சரணந் என்பது அபப்ரயோக மென்று ப்ரமித்து துஷித்தது அபஹாஸ்யதமம்.

இந்த விநோதத்தையும் கேளுங்கள், காணுங்கள்; ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் *வபு ராதிக்ஷ* என்கிற ச்லோகத்தில் *அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித: * என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாக அருளிச்செய்து, உடனே *மம நாதி யதஸ்த: * என்கிற ச்லோகத்தினால் முன்பண்ணின ஸமர்ப்பணத்தில் அநுஸ்யம் காட்டினதான நிர்வா ணத்தை ஸ்வாமி ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் மறுத்தருளினார். அவ்விடத்துப் பங்கத்திகள்— "அத்ர ஸ்ரீவக்ருதஸமர்ப்பணது ரபேந் ததேவ ப்ரதிஷ்டிபயத இதி பக்ஷஸ்து அப்ரபுத் தானம் ஆத்மஸமர்ப்பணமபிப்ரேத்யோக்தி:...என்று தொடங்கிப் பலவுபெழுதி இங்கு அநுஸ்யமில்லை என்று முடித்திட்டார். தாமே ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸங்கப்பரப தாதிகாரத்தில் "இஸ்ஸமர்ப்பணத்தைப்பற்ற அநுஸ்யம் பண்ணிறும்" என்று அநு ஸ்யத்தை அங்கீகரித்து வாக்யவிந்யாஸம் செய்தருளியுள்ளார். இங்ஙனே நேர்ந்துள்ள பரஸ்பர வ்யாஹதிகளைக் காணும்போது ப்ரகோப உத்தேகப்பங்களே ஸங்கிக்கப்படு கின்றன. இப்போது இவ்வளவில் நிறுத்துகிறோம்.

முடிவாக ஒன்று விஜ்ஞாபித்து நிகழ்க்கிறேன்.

ஸௌம்யமான நடையிலெழுதி அடியேனைத் தெளிவிக்கவேண்டுமென்று ப்ராந்தித்து நிற்கிறேன்.

ஃனோ. வரவரமுநிவர்யஎடுத்தாந்தஸாராபிதாநாம் க்ருதீம்
வரவரமுநிவர்யபாதாரவிந்தைகஸக்தாயா:
வரவரமுநிவர்யஸ்த்தாந்தத்தவஜ்ஞஸந்துஷ்டயே
நிரவதிருணப்குந்தஸாந்த்ராமிமாம் ஸாது ஸந்தத்தவாந்.
தேசிகபக்தாஸ் ஸந்தோ தேசிகஸத்ஸம்ப்ரதாயஸாரத்தாந்.
விலிகந்தி நைவ கஸமாத்? விஹாய பீதிம் விகந்து விலிகந்து.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய
ஸ்ரீமத் வரவரமுநிவர்ய வித்தாந்தஸாரம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீரஸ்து.

